Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان په سياسي کړليچ کې

(د سياسي او ټولنيزو ليکنو ټولګه)

محمد اسمعيل يون

۱۳۸۷ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	افغانستان په سياسي کړلېچ کې
ليکوال:	محمد اسمعيل يون
خپرندوی:	يون کلتوري يون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال:	۱۳۸۷ل کال
د ليکوال پرله پسې نومره:	(۲۸)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۲۸)
کمپوزر:	ضياءالرحمن ضياء

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	افغانستان په سیاسي کړلېچ کې...	۱
۲	سریزه: سیاسي لیکنې او د لیکوال شخصیت	۱۱
۳	د هېواد رنځور سیاست	۲۰
۴	پښتو او د پښتنو مضر احتیاط	۲۲
۵	مدرسه او ښوونځی	۳۷
۶	په ړیره کې ګیر ولس	۴۲
۷	طالبان، بتان او بتپالان	۵۷
۸	که طالبان سقوط شي؟	۶۸
۹	چې طالبان سقوط شول	۷۸
۱۰	ایا ټول پښتانه طالبان دي؟	۸۸
۱۱	القاعده که الفایده؟	۹۵
۱۲	غوړه مالي په سیاست کې	۱۰۰
۱۳	په افغانستان کې د نوې سرشمېرنې...	۱۱۴
۱۴	ایله جاري جنرالان او مارشالان	۱۲۳
۱۵	څوک د اساسي پوستونو لپاره وړ دي؟	۱۲۸
۱۶	«لوخې د خپل قام بد غوښتل سر یې...»	۱۳۳
۱۷	یو څو انتقادونه او څو وړاندیزونه	۱۳۹
۱۸	حاجي عبدالقدیر او بېړنۍ لویه جرګه	۱۴۷
۱۹	افغانستان ملت دی که افغان؟	۱۶۱
۲۰	ایا له نظار شورا نه د ښاغلي کرزي د...	۱۶۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱	څوک جنګسالار، پاټکسالار او ټوپکسالار دی؟	۱۷۲
۲۲	د افغانستان د راتلونکي ولسمشر د ...	۱۸۱
۲۳	راتلونکې لویه جرګه، انتخابات...	۱۹۱
۲۴	په راتلونکي اساسي قانون کې درې مهم ټکي	۲۰۲
۲۵	راتلونکې عمومي ټاکنې، څو خطرونه او...	۲۲۱
۲۶	د خدمت معیار	۲۳۱
۲۷	فکري خلا	۲۳۲
۲۸	مجاهد او جنګسالار	۲۳۹
۲۹	سرشمېرنه که سر غوڅونه؟	۲۴۵
۳۰	راروانې ټاکنې، غره توب، تدبیر او ...	۲۷۳
۳۱	محمدګل خان مومند (د خوشال د دستار سړی)	۲۷۵
۳۲	د استاد رشاد سیاسي شخصیت	۲۸۰
۳۳	د ښځو حقوق شعار دی که ضرورت؟	۲۸۸
۳۴	تهران په کابل کې	۲۹۱
۳۵	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۲۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

((افغانستان په سياسي کړليچ کې))
او يو څو نورې خبرې

((افغانستان په سياسي کړليچ کې)) د يون د سياسي او ټولنيزو ليکنو يوه مجموعه ده، خو د ټولو سياسي ليکنو نه، بلکې د نږدې يوې لسيزې د يو شمېر سياسي او ټولنيزو ليکنو. ديارلس کاله کېږي چې تقدير زما او د يون ژوند سره تړلی دی، په دې تېرو ديارلسو کلونو کې زموږ فردي ژوند څه ناڅه سوکاله و، خو اجتماعي او سياسي غمونه دومره زيات وو، چې موږ يې د فردي ژوند په خوشالۍ پوه کړي نه يو. په دې تېرو ديارلسو کلونو کې موږ تر يوويشت ځلو زياته کوچ کشي کړې او له يوه ځايه مو بل ځای ته کډه وړې ده. زموږ دا کوچ کشي که له يوې خوا د جګړو او نورو ستونزو له امله وه، نو يوه زياته برخه يې د يون د سياسي مشکلاتو له امله هم وه، هر نظام چې په تېرو کلونو کې راغلی، نو يون يې له چارواکو سره تر خپلې وسې ټکر کړی او مخالفت يې ورسره ښکاره کړی دی. د ډاکټر نجيب الله په واکمنۍ کې سره له دې چې هغه وخت يون محصل و، خو په اخبارونو کې يې ځينې سياسي او ټولنيزې ليکنې راتلې، د هغه وخت نظام سره يې هم چندان جوړه نه وه، بيا چې کله د مجاهدينو په نامه د ځينو پروتوکوليانو تش په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي حکومت راغی، نو هغه خو هېڅ‌ چاته هم د منلو وړ نه و، نو یون یې هم مخالف و، دې حکومت سره خو یې مخالفت دې حالت ته ورسېد، چې خبره نوره تر زغم ووته، یون مجبور شو کابل پرېږدي، دا مهال به کله په کابل او زیات وخت به په پېښور کې پر فرهنګي چارو بوخت و. کله چې د طالبانو واکمني راغله، نو ټولو فکر کاوه چې د پخوانیو جګړه مارانو له غضبه خلاص شو، خو طالبانو سره نور نور مرضونه ملګري وو، یون او په کابل کې هغه وخت یو زیات شمېر لیکوالو طالبانو ته ډېر وویل، چې د تېرو حکومتونو اشتباه ګانې مه تکراروئ او له دې ولس سره ګوزاره وکړئ، یو وخت کې د طالبانو قهر دومره زیات شو چې یو نسبتاً لوړ پوړي لیکوال طالب چارواکي یون ته وویل: ((که ژوند غواړې، نور نو کابل نه ووځه، کله چې حالت ښه شول بیا به راشې او که نه اوس پېښور ته ځه، میاشت دوو کې یو ځل کابل ته راځه د چا به درته ډېر پام نه کېږي.)) دا وخت د ښځو پر ټولنیزو فعالیتونو او کار ټینګ بندیز و. زه چې کله پر ۱۳۷۰ ل کال له پوهنتونه فارغه شوم، نو بیا د کابل ښار په آمنه فدوي لېسه کې د ښوونکې په توګه مقرره شوم او د طالبانو تر واکمنۍ یو کال دمخه، په کابل کې د امهات المومنین پوهنتون په پښتو څانګه کې استاده شوم، خو کله چې طالبان واک ته ورسېدل، د هېواد ټول ښځینه قشر خپلې دندې له لاسه ورکړې، پر کور کېناستې، په لومړیو څو میاشتو کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معاشونه ورکول، وروسته هغه هم بند شول، په کابل کې چې دا مهال د فرهنګي کار ټولې دروازې بندې شوې، نو یون مجبور شو بیا پېښور ته مخه کړي، هلته یې ورو ورو د خپلو هغو فرهنګي ملګرو په مرسته چې پخوا ځینو غربي هېوادونو ته تللي وو، د فرهنګي کار یوه سلسله پیل کړه، لومړی یې هیله مجله چاپ او بیا یې د نورو کتابونو د چاپ لارې چارې ولټولې، دا وخت به یون یوه اوونۍ په کابل او یوه اوونۍ په پېښور کې و، ماته به یې ویل چې تر لیني موټروانانو زه په دې لاره کې ډېر بلد یم، خو کله چې له پېښوره کابل ته د کتابونو د رارسېدو لړۍ پیل شوه، نو دا کار هم پر طالبانو چندان ښه ونه لګېده، ستونزې نورې هم زیاتې شوې، نور نو د یو چا تنګ او راتنګ اسانه نه و، (هیله) او (سمسور)، (زما مشره لور او مشر زوی) هم دا وخت دومره شوي و، چې د ګرځېدو وو او پلرنې مینې ته یې سخت ضرورت وو، پلار چې به یې کله راغی، نو دواړه اولادونه، یو به یې پر یوه اوږه او بل به یې پر بله اوږه سپاره شول، هغه به هم د لوبو او خوراک دومره شیان ورته راوړي وو، چې دوی به پرې زیات خوشاله شول، بیا به یې له لاسه ونیول او د پوهنتون په ساحه کې به یې وګرځول راوګرځول، هغه وخت پوهنتون کې داسې و، لکه ترلی چې وي، د نجونو پر تعلیم بندیز و او د هلکانو شمېر هم په کې د اوس په انډول ډېر کم و، کله چې به یون بېرته پېښور ته، ته نو زموږ په کور کې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم خور و، هیلې او سمسور به دومره ژړل چې ما به هم خپله ژړا نه شوه ټینګولای.

یوه ورځ سمسور ډېر مریض شو، ډاکتر ته مې بوته، ډاکتر معاینه کړ، ویې ویل، دا مریضي نه لري، خو دا ډېر خفه معلومېږي، ما ویل پلار پسې یې خفه دی. بیا چې کله یون کابل ته راغی، نو دواړو ورته وویل چې نور دې پېښور ته نه پرېږدو. یون ورته وویل نور تاسې هم بیایم، ځای مې پیدا کړی دی. بیا یې ما سره مشوره کړه، نو پر ډېرو سختو لارو پېښور ته لاړو، د یون ملګري دې خدای ټول اباد او سوکال لري، یون یې هېڅکله اقتصادي مشکل ته پرې ایښی نه دی، خو یون په پېښور کې هم په فرهنګي کار کې دومره سرګردانه وو، چې د شپې به یې هم دومره کاغذونه کور ته راوړل چې اکثره وخت به د همغو پر لوستلو او کتلو ویده شوی و. درې ژمي مو په پېښور کې همداسې تېر کړل، چې د امریکائیانو او طالبانو دښمني اوج ته ورسېده او طالبانو په کې خپل حکومت له لاسه ورکړ. دا وخت سره له دې چې یون په پېښور کې ډېره ښه دنده لرله او لوړ معاش یې درلود او ماته هم په خپله مسلکي برخه کې په لوړ معاش کار پیدا کېده، خو د ښاغلي کاوون کاکړ په غوښتنه یون دا ټول کارونه او امتیازونه پرېښودل، هغه سره جلال اباد ته راغی او دلته د ختیزو ولایتونو لپاره د بېړنۍ لویې جرګې د انتخاباتي چارو کارونه ورو سپارل شول، څو موده وروسته مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور راوړ او زه د ننګرهار د یوناما په دفتر کې د ښځو چارو د مسـولې پـه توګـه مقـرره شـوم، دا داسـې مهـال و چـې پـه ټـول ننګرهار کې یوه ښځه ماموره هم پر کـار مصروفه نه وه، یـوازې د مخـابراتو ریاست کې یو دوه ښځینه مـامورینې نـوې مقـررې شـوې وې، مـا د څو میاشـتو پـه بهیـر کـې «د ښـځو د سـوکالۍ ټولنـه» جوړه کـړه، بیـا مـې «ناهیـد» مجلـه ورتـه چـاپ کـړه او د ښـځو د ودې لپـاره مـې پـه لسـګونو غونـډې، ورکشـاپونه او سـیمینارونه جوړ کـړل او همدارنګـه مـې ګڼ شمېر ښځو تـه پـه دولت کې د کار او تقرر زمینه برابره کړه. د یو دوو کلونو په بهیـر کې په ننګرهار کې د ښځو یو غورځنګ پـه ټوکېدو شو، بیـا پـه بېړنـۍ لویـه جرګـه او د اساسـي قـانون پـه لویـه جرګـه کـې د ننګرهار د خلکو استازې شوم او وروسته بیا په ولسي جرګه کې هم د ننګرهار د خلکو له خوا د خپلې استازې په توګه انتخـاب شوم. یون د بېړنۍ لویې جرګې د غړې او بیا د لـومړې منشـي، د اساسي قـانون د دارالانشـا غـړې او د افغانسـتان او پاکسـتان د امن د ګډې جرګې د منشي په توګه، ټول هغه څه چې له لاسـه یـې کېدل، د خپـل ولـس د خدمت لپـاره یې ترسره کړل، خو ایـا دا ټولې منډې تړړې او هلې ځلې په ارام زړه او بې خطره وې که نه د ستونزو له پېچومـو تېرېـدلې؟ هغـه چاتـه چـې د خپـل هېـواد تېـر تاریخ او په تېره بیا تېر د برش کلن تاریخ معلوم وي، هغـو تـه ښـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثرګند ده چې له کوم بهرني او کورني پوځي ملاتړ پرته د هر سیاسي ګام پورته کول د سر د خطر په بیه تمامېدی شي.

موږ دا خطرونه د سر په سترګو لیدلي، دا چې لوی رب په خپله لوربینه ساتلي یو، دا نو د هغه ذات مهرباني ده او موږ یوازې پر همغه ذات تکیه لرو: «د خوشال خټک تکیه پر ذوالجلال ده». د افغانستان د مخالفینوله لوري ددې ټولو خطرونو او ګواښونو ترڅنګ، زموږ په ټولنه کې یو شمېر نور عیبونه هم شته، هغه سره له دې چې له فزیکي پلوه ډېر خطرناک نه دي، خو په ټولنه کې د یوه مثبت شخصیت د تبارز پر وړاندې ودرېږي او سالم شخصیتونه ودې ته نه پرېږدي، دا مرض تر هر چا په پښتنو کې ډېر دی، په پښتنو کې داسې خلک هم پیدا کېږي چې تر هر چا به ورته ستا له خوا ډېره ګټه رسېدلې وي، خو تر ټولو دمخه به ستا د بربادۍ سبب ګرځي او تاته به کوهي کني، زه او یون په جلال اباد کې عملاً له دې ډول ډېرو ستونزو سره مخامخ شوي یو، د یون پر وړاندې هم عملاً هغه چا پر ډول ډول منفي تبلیغاتو لاس پورې کړ چې د یون په لاس، په پنځو کې یاد شوی او مطرح شوی و، ان د ادبیاتو الفبې یې هم له ده زده کړې ده، دومره خدمت چې یون ورته کړی و، کېدی شي خپل پلار او نږدې خپلوانو هم ورته نه وي کړی، خو هغه د لوړتیا غوښتنې عقدې دومره پسې اخیستی و چې د افغانستان ټولې ستونزې پاتې شوې، د یون پرضد یې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفاهي او تحريري کمپاين پيل کړ چې دا ښاغلی کله يوازې له ځان سره سوچ وکړي، نو خپله به هم په خپلو الفاظو وشرمېږي.
يوه بله اغلې مېرمن بيا داسې وه چې ځان يې داسې پښتو پاله او ملتپاله معرفي کاوه، چې موږ ويلې څه شی چې په کور کې لرو، ټول ترې قربان کړو، په ډېرو غونډو او ورکشاپونو کې يې ځان د افغان ملت ګوند د مهمې غړې په توګه معرفي کاوه، موږ چې د خدای په فضل په هېڅ تنظيم کې نه وو، نو هر چا چې به، که به هغه کوم تنظيمي شخص و که خپلواک، خو چې د ملت خبره به يې کوله، موږ به ورته احترام درلود، دې ته مو هم ډېر احترام درلود، دا مو د ښځو د يوې ټولنې مشره کړه، يون ورته ډېر زيات مالي امکانات پيدا کړل، د ورکشاپونو او غونډو په جوړولو کې يې ورسره مرسته وکړه، ما هم تر خپله وسه زياته مرسته ورسره وکړه، کله چې ښځه په پښو ودرېدله او پنځو کې ياده شوه، نو دې محترمې يوه ورځ د يوناما په دفتر کې زما پر ضد يوې امريکايي مېرمنې (ګارمينه يا رقسانې) ته عريضه وکړه، چې اريـن يون پښتو او پښتنو ته کار کوي، د افغان ملت غړې ده، نو بايد له کاره ګوښه شي. زه هغه وخت هم د هېڅ ګوند غړې نه وم او اوس هم نه يم. دا بېلګه مې ځکه راوړه چې زموږ په ټولنه کې کار کول له ډېرو ستونزو سره مل دي، نو چې يوه افغان ملتۍ تا د افغان ملتۍ په تور مجرمه وګڼي، نو دې حالت ته به څه نوم ورکړې؟ له هغې ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پارلمان کې یم، یوه ورځ به هم موږ په کور کې ارامه ډوډۍ نه وي خوړلې، ځکه هلته داسې جنجالونه دي چې ارامې درڅخه اخلي. په کابل کې اوس هم داسې ځوک حاکم دي چې اساساً د افغانستان د ملي ګټو مخالف دي. پیسې او وسلې هم لري، بهرنۍ نړۍ او ګاونډي هېوادونه یې هم تر شا ولاړ دي، د سیاسي او نورو قتلونو اوږد پس منظر هم لري. ددې ډول خلکو د سیاسي هیلو خلاف حرکت په اوس وخت کې د خودکشۍ په مانا دی. خو که په کابل کې ددې ډول عناصرو پر وړاندې د منطقي مبارزې په برخه کې د څو تنو نوم یادېږي، نو یو به په کې یون وي، که د قدرمن استاد حبیب الله رفیع نوم لومړی وي، نو د یون به ورپسې دویم وي. زه دلته د یون نوم د ستاینې او تائیدونې په خاطر نه راوړم او نه هم د هغه سپاهي په شان فکر لرم چې خپل ځان خپله ستايي، زه خپله د یون له ځینو فعالیتونو، ځینو مرکو او ځینو نظرونو سره مخالفه یم، ځکه چې نه غواړم خدای مه کړه اولادونه مې په دې تنکیتوب او ماشومتوب کې د خپل پلار د مینې او سیورې په ارمان شي، ما څو ځله یون ته ویلي، چې نه دې زر شته نه دې زور او د زرو زور خاوندانو سره ډغره وهې، دا ډول مبارزه د ځان له سېزلو پرته بله مانا نه لري. استاد سیاف څو ځله په پارلمان کې ماته ویلي دي: «یون چې کله مرکه کوي، نو په کلاشینکوف ډزې نه کوي، چې یو یو ډز وکړي او خپل هدف وولي، هغه سره همېشه چریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپک وي، يو ډز وکړي نو چې ساچمې يې پر هر چا برابرې شوې...))

يون ته چې دا خبرې کوم هغه وايي: ((ژوند ډېر لنډ او تنګ دی، کارونه ډېر دي، موږ باید لاره خلاصه کړو، یو ځل چې لاره خلاصه شي، بیا نور خلک شته چې د هېواد د خاینینو پر ضد مبارزه وکړي، خو په پیل کې باید یو یا څو تنه قرباني ورکړي، چې نورو ته د جرئت لاره پرانیزي.))

دا لیکنې د یون د تېرو لس دولسو کلونو لیکنې دي، چې یو مستقیم خط تعقیبوي، په تېرو وختونو کې یې په خپل او بدل نامه چاپ کړې دي، کېدی شي د بیا چاپ پر وخت د ډېرو خلکو خوښې شي، خو ځینې به یې ضرور مخالفت هم وکړي.

که چېرې دا لیکنې د هېواد لپاره ګټورې تمامې شي او خلک ترې ښه ګټه پورته کړي، نو زه یې ځکه په ثواب کې ځان شریک ګڼم، چې که زما مرسته او همکاري نه وای، نو یون دومره ګڼو لیکنو ته نه وزګارېده، د کور د ټولې سودا غم پر ما دی، د ماشومانو روزنه او پالنه هم پر ما ده، د خپلو خپلوانو د غم او ښادۍ پوښتنه هم زه کوم، هم د کور کار کوم، هم د پارلمان او ولس چارو ته ځان رسوم، خو یون مې یوازې خپلو علمي، فرهنګي او سیاسي کارونو ته پرې ایښی دی، خو دی بلمقابل له ما سره زما د ځینو لیکنو په اصلاح، د ځینو بیانیو په لیکلو، سیاسي مشورو، راډیویي او ټلویزیوني مرکو او نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنيزو او علمي مسايلو کې مرسته کوي او ژوند همداسې په ګډه پر مخ بيايو، کورنی ژوند مو ډېر سوکال، خو ټولنيز او سياسي ژوند مې ډېر سرګردان دی. ددې څو کرښو ليکل مې ځکه مناسب وګڼل، چې د شرم هغه حاکم دود مات کړم، چې يوه مېرمن د خپل کور ودان پر اثر څه نه شي ليکلای او يا لږ تر لږه په پښتنو کې دا دود نه شته او ما داسې بېلګې تراوسه نه دي ليدلي. د منفي کلتور د زنځيرونو شلول د هر متمدن افغان دنده ده.

خدای(ج) دې افغانستان اباد او زمونږ ملت سر لوړی او سوکال لري.

په ډېر درناوي

ارين يون

په ولسي جرګه کې د ننګرهار

د خلکو استازې

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په توګه:

سیاسي لیکنې او د لیکوال شخصیت

دا ټولګه چې اوس ستاسو مخې ته پرته ده، دا زما د هغو سیاسي او ټولنیزو لیکنو یوه مجموعه ده، چې د تېرو پنځه لسو کلونو په بهیر کې مې لیکلې دي. دا لیکنې اکثره تر تنظیمواکۍ وروسته پېر یانې د طالبانو واکمنې او تر هغه راوروسته ځینې سیاسي پېښې او بدلونونه په خپله لمن کې رانغاړي.

دا لیکنې اکثره په هیله مجله، ګوربت مجله، وفا جریدې او ځینو نورو مجلو او خپرونو کې چاپ شوي دي. دا لیکنې که څه هم اکثره زما په خپل نامه چاپ شوي، خو ځینې په کې داسې هم دي، چې د هغه وخت له غوښتنو سره لازمه وه، چې په بدل یا مستعار نامه چاپ شي، سیاسي لیکنو ته کله کله د بدل یا مستعار نامه د کارونې اړتیا ځکه پېښېږي، چې دې سره لیکوال خپل فزیکي ژوند هم خوندي کوي او د فکر او پیغام د انتقال ضرورت هم پوره کوي.

سیاسي لیکنې طبعاً جانبي عوارض لري، سیاسي لیکنې داسې نه دي چې پر ټولو یو شان ولګي، ضرور به پر چا ښه او پر چا به بده لګي، سیاست اصلاً د ګټو جنګ دی، د ګټو په جګړه کې زیاتره وخت اخلاقي نورمونه او یو شمېر انساني ارزښتونه تر پښو لاندې کېږي، کله چې لیکوال د سیاسي مسایلو په اړه لیکنه کوي، که څه هم دا لیکنه یې د ناپېیلتوب پر اصل ولاړه وي، خو له دې لیکنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه بیا د حاکم او محکوم، ظالم او مظلوم، ګټندوی او متضرر، تعبیر او اتباع یو شان نه وي. په تېره بیا په هغو ټولنو کې چې سیاست له عقیدې سره موښل شوی وي او یو له بله متاثر شوي وي، دلته نو سیاسي ارزښتونه هم د عقیده یي او کله هم عقیده یي د سیاسي هغو په تله تلل کېږي. په داسې حالاتو کې نو سیاسي قضاوت هم اسانه کار نه دی. ما اصلاً له سیاسي لیکنو سره لېوالتیا نه درلودله او لکه د نورو لیکوالو په شان پر ما هم احساسات او عواطف ډېر غالب وو، که همدا اوس هم راته څوک وسله، واک و ځواک په لاس راکړي، نو کېدی شي د خپل سر قاتل ته هم څه ونه وایم، په همدې خاطر مې د خپلې نږدې لس کلنې لیکوالۍ په ترخ کې له څرګندو سیاسي لیکنو ډډه کړې وه، خو یو وخت حالات داسې راغلل، چې هر څه د زغم تر کچې پورته شول، ځینې داسې پېښې هم وې، چې د شعر او هنر په نورو څانګو کې یې ځایول اسانه کار نه و، د یوه نېغ او مستقیم ځواب غوښتونکې وې، پښتنو کې د سیاسي لیکنو د لیکوالو کمی له ورایه احساسېده. اصلي خبره دا وه چې پر افغانستان باندې د پخواني شوروي تر مستقیم یرغل او د حفیظ الله امین پر ځای د ببرک کارمل تر نصبولو وروسته، په پښتنو کې په عام ډول او په لیکوالو کې په خاص ډول هغه پخوانۍ روحیه ماته شوه، د غرور او روحیې دا ماتېدا ان تراوسه هم دوام لري. د بهرني یرغل د پیل په کلونو کې چې په افغانستان کې د سیاسي واک طبیعي جوړښتونه ویجاړ کړای شول او پر ځای یې د قدرت مصنوعي سرچینې راوټوکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي او دا مصنوعي سرچينې د بهرنيو منابعو په مرسته په واک او سياست کې دخيلې شوې، نو پښتانه ليکوال په پيل کې په دفاعي او بيا د وخت په تېرېدو سره له دفاعي حالت څخه هم راوغورځېدل. د بهرنيو په مرسته د قدرت د نويو سرچينو مدعيانو او پلويانو لومړی د افغانستان پر ځينو خاصو ملي شخصيتونو، بيا تاريخي پېښو او ارزښتونو پسې قلمونه راواخيستل او بيا ان تر دې حده وړاندې لاړل، چې د ټول هېواد هويت، تېر تاريخي برم او د ملت جوړښت ته ګواښونه متوجه کړي. دغسې سختو او اغزنو حالاتو موږ دېته اړ کړو، چې د قلم څوکه يو څه د سياست خواته هم راواړوو. دې کار ورو ورو له سياسي ليکنو، عملي سياست ته راټېله کړو او د تېرو څو کلونو په بهير کې، چې کومې سياسي پروسې په هېواد کې پيل شوي، د يوه فرد په توګه په هغو کې راټاله شوم، دا چې په تېرو سياسي بهيرونو کې مې څه کړي؟ د يو فرد په توګه مې څه له لاسه کېدل؟ او بيا مې په هغه کچه څه کړي؟ دا کېدی شي ځينو ته څرګند وي او ځينو ته نه، خو زه دومره وايم، چې داسې څه مې نه دي کړي، چې وجدان مې پرې نا ارام شي، خو داسې مې ډېر څه کړي چې روح مې پرې تر دې دمه ارام دی، په دې برخه کې قضاوت لوستونکو او هغو کسانو ته پرېږدم، چې دا تېر حالت يې څارلی وي، خو زه دومره وايم، چې په دې تېرو پروسو کې مې هېڅکله هم فرهنګ د سياست لپاره نه دی استخدام کړی، بلکې له سياسته مې يو څه راشلولي او فرهنګ ته مې ورکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست مې د قدرت لپاره نه دی کړی، بلکې غوښتي مې دي چې واک د فرهنګ په خدمت کې شي.

په تېرو څو کلونو کې مې چې هر څه کړي د همدې مقصد لپاره مې کړي، که هغه لیکنې دي او که عملي سیاست. خپلو لیکنو هم د خطر پر لومړنۍ کرښه ودرولای یم او عملي سیاست هم، څومره خوندي دي، هغه خلک چې د جبهې تر شا موقعیت لري، په سیاسي امتیاز کې شریک دي، خو په سیاسي دښمنۍ کې نه، که سیاسي روغه جوړه هم کېږي، نو دوی اتومات د امتیاز لومړۍ کرښې ته راځي. د سیاست د همدغه ډول خطرونو په پام کې نیولو سره یو شمېر ځیرمنو لیکوالو او شعوري سیاستوالو ماته مشوره راکړه، چې که څه هم د ژوند او مرګ مالک لوی ښتن تعالی دی، خو دنیایي اسبابو ته هم پام په کار دی، که موږ غواړو، خپلې ژبې، کلتور، ملت او هېواد ته لازیات خدمت وکړو، نو په کار دي، چې په حکومت کې د خپل ظرفیت مطابق دندې واخلو، ځینو خو به لادا هم ویل چې پښتو ته له همدې ارګه زیان رسېدلی، څو چې ارګ خپل نه کړو، نو پښتو ته د هغې خپل استحقاق نه شو ورښولای...

جمهور رئیس حامد کرزي چې د دې تېرو څو کلونو په سیاسي او کلتوري بهیرونو کې زه ښه پېژندلم، نو څو ځله یې له ما څخه وغوښتل چې په حکومت کې کار وکړم، خو ما ښه نه وغوښته، بل ځل یې راته بیا د دندې وویل، د دوو مهمو وزارتونو معینیتونه، خو ما ویل رئیس صاحب اداري کار نه کوم، بېسواده کېږم، هغه په ټینګار وویل چې یو ښه اجرائیوي پوست به درکړم، چې خلک دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـر لاس لانـدې وي او څـوک مقـرر کـړای شـي، مـا ویـل نـه، یـوازې فرهنګـي برخـه کـې کـار کـوم، بیـا یـې راتـه وویـل، چـې خیـر نـو پـه کلتوري او تعلیمي وزارتونو کې معینیتونه وغواړه، ما ویل نه هغـه هـم درونـد کـار دی، نـه یـې شـم کـولای، بیـا یـې وویـل خیـر نـو څـه غواړې؟ خپل وړاندیز او نظر دې ووایه! ما ویل، یا د جمهـور رئـیس په مطبوعاتي دفتر او یا هم ملي امنیت شورا کې فرهنګـي دفتـر، جمهـور رئـیس وویـل، ددې ځای مطبوعـاتي دفتـر تـه کـه راشـئ، دا دفتـر چنـدان دفتـر نـه دی، خـو نـوم یـې زیـات دی، ټلوالـه بـه داسـې سخت تبلیغات درپسې وکړي، ټولې دنیا ته به چغې ورسوي او ملي امنیت شوراکې خو فرهنګي دفتر نه شته، ما ویـل خیـر دی هـم نـوی پوست یا بست جوړ کړه او هم زمـا تقرروکـړ، بیـا یـې ډاکترصـاحب فـاروق وردګ تـه مخ راواړاوه، ویـې ویـل: څـه چـې یـون صـاحب وایـي همغسې وکړه، امنیت شورا کې یې ابراهیم جـان هسـې هـم انډیوال دی، ساعت به یې تېر وي، ما خو ویل چې دی فعال او د منډو تـرړو سړی دی، یو اجرائیوي پوست تـه بایـد تللای وای، دلتـه بـه یـې زړه ډېـر تنـګ شـي، دا ډېـر قیـد دفتـر دی، خـو دی چـې خوشـاله دی همداسې وکړئ، ژر یې فرمان جوړ کړئ چې امضا یې کړم.

په څـو ورځـو کـې زمـا کـار خـلاص شـو او زه د جمهـوري ریاسـت د ملي امنیت شورا دفتر کې د فرهنګـي چـارو د رئـیس پـه توګـه مقـرر شوم، دا چې تر تقرر وروسته مې څه کړي؟ او هلته څـه کېـدل ممکـن وو؟ د ارګ فضا او هوا څنګه وه؟ چا کوم ځای کې څومره صـلاحیت درلـود؟ دا یـو بېـل بحـث دی، چـې بیـا بـه یـې بـل وخـت انشـا الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکي داستان ولولي او قضاوت به پرې وکړي، خو کوم څه چې زه د يوې بېلګې په توګه وړاندې کولای شم، هغه دادي چې له پخوا نه دا دود و چې د ارګ په چاپېريال ځوک فرهنګي کار ته نه وزګارېږي، په تېره بيا ليکوالي ته! خو ماته خدای پاک ددې مجال راکړ، چې زه نه يوازې خپلې تېرې ليکنې له سره راټولې او خپل کړی کار منظم کړم، بلکې يو شمېر نوې ليکنې هم وکړم، دا اثار چې اوس درنو لوستونکو ته وړاندې کېږي، زما د دندې د همدغه مهال کار دی. له دې پورته خبرو څخه مې هدف دا دی، چې يو شمېر تنګنظره اشخاص چې زموږ په قوم کې دي، خو زموږ د قوم نه دي، کله دلته او کله هلته په ناسمو او بدلو نومونو د ځينو ملتپالو افغان ليکوالو داسې بې منطقه غندنه کوي، چې په خپل نامه يې هېڅکله هم نه کولای اونه يې سپينولای شي. ددې غندنو په ترڅ کې لايو ښاغلي د يوې جلې په مستعار نامه دا ادعا هم کړې وه، چې زه په خوشال خان لېسه کې د يون همصنفي وم او څه سپکې چې يې په خوله راغلي هغه يې ما پسې ليکلي، خو دبته يې پام نه و، چې خوشال خان لېسه کې قطعاً جونې نه وې، وايي دروغجن حافظه نه لري، بيا که احياناً دا ښاغلی يا اغلې زما همصنفي يا همصنفۍ هم وي، نو ما خو په تېر عمر کې دغه ځو ماتې ګوډې ليکنې کړې دي، نو دا ښاغلی يا اغلې دې هم زما د يو همصنفي يا همصنفۍ په توګه خپلې يو ځو ګلالۍ ليکنې په خپل نامه (په هغه نامه چې په حاضرۍ کې ليکل شوی وي)، ټولنې ته وړاندې کړي. همداسې يو ځو لنډ پاري او لنډ فکري نور هم شته، چې بېچاره ګان پر رواني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغۍ اخته دي او په پښتنو کې يې هر مطرح ليکوال پسې اور لړوني را اخيستي دي. له ټولو تنګنظرو او پراخنظرو ليکوالو څخه زما هيله ده، چې خپلې ماضي ته يو ځل نظر وکړي، خپلې ټولې ليکنې بيا له سره راټولې کړي، د لوستونکو مخې ته يې کېږدي او بيا تر هغه وروسته که پر بل چا نيوکه کوي، نو د خپلو اثارو د مصداق له مخې به يې کوي. دا سياسي او ټولنيزې ليکنې چې تاسې ګورئ، د نږدې درې څلور نظامونو تصويرونه کاږي. ما په دې ليکنو کې کوم خاص تغير نه دی راوړی، يوازې ځينو ځايونو کې مې املايي، انشايي تېروتنې سمې کړي او کوم ځای کې که کومه کلمه، سپوره او يا بې ځايه راغلې، يا هم کوم نوم بې ضرورته راغلی او يا هم کومه نېټه او يا ارقام غلط شوي، په هغو کې ډېر کم جزيي بدلون او سمون راوستل شوی، نور هر څه ددې ليکنو د تاريخي اصالت له مخې پر ځای ساتل شوي دي، د يو چا چې ماضي صفا وي، پر حال په خپله ډاډه کېږي او پر راتلونکي يې باور زياتېږي. نو ځکه زه له ليکوالو څخه بيا بيا هيله کوم، چې په خپلو ليکنو، په تېره بيا په سياسي ليکنو کې ډېر احتياط وکړي، ليکنه توکري لاړې دي، چې يو ځل تو شوې بيا نه راپورته کېږي، ليکنه چې يو ځل خپره شوه، هغه نوره د ولس مال شو او د ليکوال له انحصاره ووته، نو ځکه خو سياسي ليکنې همېشه له خطر سره ملګرې وي او بې احتياطي يې د ليکوال شخصيت ته ډېر زيان رسوي. په سياسي ليکنو کې ډېره سخته ده، چې ليکوال د بېلابېلو سياسي پېښو په بهير کې پر يوه مستقيم خط حرکت وکړي او که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک لـه دې ازمـوينې بـريمن راووتـل، نـو پـوه شـه چـې د فکـر د پوخوالي پړاو تـه رسـېدلی او نـور تيند کونـه نـه خـوري. ددې ليکنـو ټولګې ته مې ((افغانستان په سياسي کړليچ کې)) نوم ورکړ، ددې علت دا دی چې افغانستان له تېرو دېرشو کلونو، په سخت سياسي بحران کې راګير دی. کورنيو او بهرنيو سياستوالو په تېرو دريو لسيزو کې زموږ هېواد په داسې کړکېچنو او کړليچونو سياسي لارو روان کړی، چې دېر ځله ترې هېواد ته سخت زيانونه ورسېدل او لا رسېږي. پـه دې ليکنـو کـې د ځينـو دا ډول خطرونـو، ګواښـونو، پېچومو او کړلېچونو يادونه شوې او حل لارې يې هم پـه ګوتـه شـوي دي. زموږ دټولو ملتپالو افغان ليکوالو دنده ده، خپل هېواد يوازې دسياستوالو ((ترحم)) تـه پرې نږدي، چې د هغـوی ځه زړه وغـواړي هغـه ترسـره کـړي.ددې سياسي او ټولينزو ليکنـو ترڅنګ زمـا يـو شمېر نورې دا ډول ليکنې هم شته، چې هغـه ددې وروستيو درې ځلورو کلونو په سياسي پېښنو پورې اړه پيدا کوي، هغه پـه يـوه بلـه ځانګړې ټولګه کې راټول شوې دي، خو دې اوسنۍ ټولګه کې زمـا د هغـه وخـت ځينـې ليکنـې چـې لاژمـه وه،بايـد پـه دې ټولګـه کـې خوندي شوی وی، تر دې دمه لاسته رانغلې، لکه د واک طبيعي او مصنوعي سرچينې، د افغانستان دفاعي سيټمونه او ځينې نورې...
خو خير په هر ډول دا زما د هغو سياسي او ټولنيزو ليکنو ټولګه ده، چې په تېرې نږدې يوې نيمې لسيزې کې مې کړي او تر دې دمه مې لاسته راغلي دي. پـه دې هيلـه چـې زمـوږ ليکـوال پـه سياسي ليکنـو کـې احتيـاط وکـړي، د شخصـي ګټـو پـر ځـای ملـي ګټـې وپـالي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاني عقدو له جاله رابهر شي او په يوه لويه دايره کې ځان او نور وګوري، خپلې ليکنې خپله راټولې کړي، خپل کار خپله وکړي، نه خپل کار پر نورو بار کړي او نه د نورو د کارونو خنډ شي، خپلې دې ليکنې ته د پای ټکی ږدم.

په فرهنګي مينه
محمد اسمعيل يون
کابل-افغانستان
د ۱۳۸۷ل کال د مرغومي ۲۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد رنځور سياست

دا ليکنه د وفا جريدې د پنځم کال په ۴۷-۴۸ ګڼه کې چې د ۱۳۷۵ل کال د مرغومي له ۱۱نېټې سره سمون خوري، خپره شوې ده.

سياست د ټولنې د پرمختيا ، سمون، خوځون، د ژوند د ورځنيو چارو د پرمخ بيولو او اوډنې لپاره، د يوه اساسي سمبالوونکي په توګه اساسي رول لري. نېکمرغه ټولنې هغه دي چې د سياست سمبالوونکي يې په پوهه، ګروهه، دود ، کلتور او د ټولنې له عيني او ذهني شرايطو، غوښتنو او اړتياوو سره سم ګام پورته کړي، قهر، زغم، وينا او عمل يې متناسب او متوازن وي.
کله کله د سياست دې آرونو ته د نه ځيرتيا او يا نه پاملرنې له کبله يوه ټولنه له سختو بدمرغيو سره مخامخېدی شي، چې بيا يې سمون او رغونه نه يوازې د همغو سياستوالو له واکه وتلې وي، بلکې د ټولنې زيات وګړي، هم د هغې د بيا رغونې جوګه کېدی نه شي. افغاني ټولنه هم يوه داسې ټولنه ده چې له څه کم دوو لسيزو راپدېخوا لـه داسې رنځ سره مخامخ ده. سياست د يوې ساري ناروغۍ په توګه او د داسې يو عنصر په توګه چې زموږ د ټولنې د هر وګړي د ژوند چارې په هغه پورې تړلې ګڼل کېږي، زموږ د ولس د هر فرد ذهن ان د وينو او تن رګونو ته ورننوتی او هر تن د خپل ذهن د اخيستنې او شننې تر بريده هره ورځ پر سياسي خبرو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشاجرو بوخت وي، ځينو خو خبره تر خبرو هم پورته کړي او د همدې سياسي ګروهو او اندونو له کبله يې وسله پر اوږو کړې او دا اوولس کاله يې ډزولې هم ده او ځينې نور يې په ډېره زياته کچه د همدې مختلفو ګروهو د ټکر په وجه قرباني شوي هم دي.

اوس نو که له پنځه لس مليونه اټکليز نفوس څخه لس مليونه (له پنځو مليونو ډېرو وړو او زړو پرته) چې هغوی هم د خپل ذهن په کچه په خپلمنځي يا عام سياسي بحث او مشاجرو کې برخه اخلي، خو بيا هم که دوی په پام کې ونه نيسو او يوازې (لس مليونه) تنه په نظر کې ونيسو، نو که دوی لږ تر لږه د ورځې (يوساعت) پر سياسي خبرو او مشاجرو تېر کړي، نو افغانانو به يوازې او يوازې د ورځې (لس مليونه ساعتونه) وخت پر بې نتيجې سياسي خبرو تېر کړی وي. په دې بحثونو کې له عادي بحثونو څخه نيولې تر ترخو، تروو او سختو خوا بدوونکو بحثونو او فزيکي ګوزارونو پورې شامل دي. که د يوې ورځې تلف شوي وخت په يوه کال (۳۶۵) ورځو کې ضرب کړو (لس مليونه× درې سوه پنځه شپېته) نو مساوي کېږي له (درې ملياده او شپږ سوه پنځوس مليونه ساعته) او که دا په دې تېرو شلو کلونو کې چې د افغانستان د سياسي رنځ ډېرې سختې ګرمې شپې ورځې دي ضرب کړو: (درې مليارده شپږ سوه پنځوس مليونه ساعتونه ضرب شل کلونه) مساوي کېږي له (درې اويا مليارده) ساعتونو سره.

دا وخت مو يوازې او يوازې پر دې تېر کړ چې ګنې دا ګروهه او يا دا شخص تر هغې بلې عقيدې او شخص څخه لوړتيا لري. (درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اویا ملیارده ساعته) هغه وخت دی چې په یاده موده کې به د نړۍ، هېڅ قوم پر دې موضوعګانو نه وي تېر کړی، ځکه هغوی پوهېږي چې: ((وخت لکه سره زر دی))

د افغـاني ټـولنې د اوسـني پېـر د ډېـرو سیاسـتوالو او سیاسـت لوبېدونکو یوه لویه نیمګړتیا داده، چې: ((دوی سیاست د عقیدې تر پولې اوچت کړی)) او چې څوک د چا سیاسي تګلارې تـه تـروې وګوري، ګنې د هغـه عقیـدې تـه یې په سپکه کتلي. څرنګه چې ځینې عقیده یي ذهنونه د هېڅ ډول نیوکې تاب نه لري، نو په دې ډول فزیکي عمل ته د لاس غځونې هڅه کوي. په اکثرو ټولنو کې سیاست د ژوند د تخنیکي چارو د برابرولو لپاره یوه اغېزمنه وسیله ګڼل کېږي او له ګروهو (عقایدو) سره یې لوی واټن وي، اکثره تلپاتې ګروهې په خپل ذات کې سپېڅلې وي او د ډېر وخت لپاره پایېږي، خو سیاست د ورځې له غوښتنو سره سم بدلون مومي. هغه څه چې په ځینو ګروهو کې جایز نه وي، په سیاست کې عملاً جایز ګڼل کېږي. له همدې کبله ځینې کسان سیاست ته ((ښه لوبه)) نه وایي.

زموږ په ټولنه کې هم ددې لوبې لوبغاړي ورځ پر ورځ خپل ځان څرګندوي، پروني سپېڅلي نن سپېڅلي نه دي او د نن سپېڅلو نه به سبا ته پرده اوچته شي. د افغاني ټولنې په تېر شل کلن او په تېره بیا په پنځه لس کلن سیاسي ډګر کې د فکري او سیاسي ناروغیو ښه لوی کتاب غوړېدلی دی. ددې کتاب په پاڼو کې لولو چې څنګه یو شمېر ((لویان)) لکه د ماشومانو په څېر سهار پر جګړو اخته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماښام بیا د ملګرتوب او پخلاینې خبرې کوي. د ماشومانو په جګړو کې خو یوازې (د هغو د لاس جوړې کوډلې) ورانېږي، خو د دوی په دښمنۍ کې ښارونه او هېوادونه، د ماشومانو په دوستۍ کې خو ښېرته مینه او محبت راشي، خو د دوی په دوستۍ کې بیا هم د یوې بلې دښمنۍ او دسیسې توپان پروت وي. له دې کبله خو د نړۍ نامتو لیکوال ویکتورهوګو دوی ته د کرکې په سترګه ګوري او وایي: «دا هغه خلک دي چې لومړی موږ پخپل منځ کې وجنګوي وجنګوي او ټول مو قتل کړي، خو بیا وروسته راشي او زموږ پر قبرونو کېني، د سولې تړون لاسلیک او د جګړې پای اعلان کړي». د ویکتورهوګو ددې خبرې ژوندۍ بېلګې موږ په خپل هېواد کې لرو. په مسجدونو کې سوګندونه، په ښارونو کې قسمونه، د هېواد په دننه او بهر کې قسمونه وشول، لوزونه وشول او مات شول، هدیرې جوړې شوې او ښارونه وران شول، خو لوبه روانه ده لا.

د همدې سیاسي لوبو په بهیر کې د هېواد یو زیات شمېر مخور، پوهان، لیکوال او د لید ځښتنان له دغه او هغه ګوند سره د اړیکو، اوډلتیا او ددغې او هغې ګروهې د پاللو په نوم د مړینې ښکار شول. هېواد په ذهني ډول پر بېلابېلو ډلو ووېشل شو او ملي شتمني یې د مخالفو لورو په ټکولو کې وشیندل شوه. کله چې سیاسي آرونه تر پښو لاندې شول، نو د برچې منطق پر ټول هېواد حاکم شو، ټول هېواد د اور په لمبو ولمبول شو. ددې جګړې دروندوالی دومره زیات و، چې د نړۍ ډېرې لویې جګړې هم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتله کېدی نه شي. د ساري په توګه د امريکا متحده ايالتونو له ويتنام سره د جګړې په ټول بهير کې (څوارلس نيم مليونه ټنه) چاودېدونکي مواد استعمال کړي دي، خو د افغانستان د يوه زون (ختيزې سيمې) د جګړې د ټولو کلونو د ټولو غاړو له خوا استعمال شوي چاودېدونکي مواد په اټکليز ډول تر دې رقم زياتېږي. پاتې لا د ټول افغانستان د جګړې اندازه.

مذهبي کړکېچ، عقيده يي بحران، د باور محوه کول، د ټولنيزو ارزښتونو بې ارزښته کول، د روان شل کلن سياست بله پايله ده. د قومي، ژبنيو او سيمه ييزو کينو راټوکول هم د يو واحد ولس پر وجود يو کرغېړن ګوزار دی، له نامشروع سياسي لارو او د ټوپک د ميل په واسطه د ژوند د خړوبولو امکانات هم د همدغه عصر د سياست زېږندنه ده. د روغ، ناوړه چالاکۍ د ګروهو غلط کارول، لوټ، زندۍ کول، وژنه او نور ددې مهال د سياست د رغنده توکو په توګه د عمل په ډګر کې لوبېږي. ځينې سياسي ډلې او ګوندونه د دغې او هغې ګروهې تر پردې لاندې د خپلو کړنو د توجيه لپاره وسايل او دلايل لټوي او د يوه ښه کار لپاره د يو بد عمل پر سرته رسولو باندې سترګې پټوي، خو په اکثرو او بيا هم په ډېرو ګروهو کې به هېڅکله هم څوک دا (آر) ونه مومي چې د کوم نېک کار لپاره دې يو کرغېړن کار د پيلامې په توګه وکارول شي، هغه هم داسې ناوړه کار چې ښېخې د راتلونکي نېک اند او کار ريښې هم له بېخه وباسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ياد وړ خبره داده چې په سياست او تاريخ کې معمولاً پر نتيجې بحث کېږي. د ښې کړنې نتيجه، نېکه او مثبته او د بدو بده ارزول کېږي.

لنډه دا چې زموږ ولس په تېر شل کلن سياسي بهير کې د زهرو په هر ګوټ پسې بل ګوټ تېر کړی او همدې منفي سياست د يو طاعون، نري رنځ او سرطان په څېر زموږ د ولس، ټولنيزو، فرهنګي او د ژوند د نورو ډګرونو رګونو ته لاره کړې او هغه يې زېښنلي او مروړلي دي. دا رنځ لا دوام لري، خو اوس دا پوښتنه رامنځته کېږي، چې دا رنځ به همداسې دوام لري او که نور زموږ د ولس له ستوني د دې خپسې جګول په کار دي؟ او هم د حل د لارې دا لعل د کوم ښامار په خوله کې دی؟

په لنډيز سره ويلای شو، ټولې هغه منفي هڅې چې په تېر شل کلن سياسي بهير کې ترسره شوي او پورته مو په لنډيز سره يادونه وکړه، د هغو معکوسې (مثبتې هڅې) ترسره کول، د ټولنې د فرهنګي کچې اوچتول، د ټوپک د منطق ختمول، له ګروهو نه د ګروهو خلاف کار نه اخيستل، له ولس، وطن او عقيدې سره رښتينې مينه، په واک کې د مسلکي معيارو پر بنسټ د اشخاصو ټاکنه، د مشر لپاره د مشرتوب آرکانو پوره کول، ولسواکۍ ته په درنه سترګه کتل او يو لړ نور لاملونه (عوامل) په ګډه سره کولای شي، زموږ د ټولنې د رواني سياسي ناروغۍ د علاج لپاره يوه نسخه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو او د پښتنو مضر احتیاط

دا لیکنه له نن څخه یوولس کاله دمخه لیکل شوې وه او د پښتنو یوه متداوم رنځ ته په کې اشاره شوې ده. دا لیکنه بیا همغه مهال ((د پښتو ژبې د ودې اړتیا او لارې چارې)) په هغه کتاب کې چاپ شوه، چې د پښتني فرهنګ د ودې او پراختیا ټولنې له خوا چاپ شوی و. په دې اثر کې د بېلابېلو افغان لیکوالو هغه لیکنې راټولې شوې، چې د پښتو ژبې د ودې او اړتیا پر محور راڅرخي او د همدې ضرورت پر بنسټ لیکل شوې دي.

پر هره ټولنه چې افراط او تفریط واکمن شي، ټولنه له خپل انډوله وځي او د استاد الفت په اند د یوه پرځای دوه تنه تلفات ورکوي. مضر احتیاط هم د تفریط یو ډول دی، چې زیان یې له افراط سره خپل انډول برابروي ، ځکه خو د اسلام سپېڅلي دین د افراط او تفریط دواړه حالته مردود کړي او منځنی حد یې غوره بللی دی.

مضر احتیاط نه یوازې یوه ټولنیزه ناروغي ده، بلکې د یو شخص د ځاني ژوند د ښېرازۍ او ودې پر وړاندې خنډ اچوونکې ناروغي هم ده. استاد الفت په ټولنیز ژوندانه کې د مضر احتیاط پر ناروغۍ د یوه اختـه کس حالت بیانوي، چې مضر احتیاط یې د جرئت وزرونه تړلي او داوهامو سیوری یې ورته پر ذهن خور کړی دی. دا کار ددې سبب شوی چې دا کس د ژوند له ډېرو نعمتونو بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې شي. استاد الفت وايي: ((شمی اکا زموږ په کور او کلي کې په ډېرې هوښیارۍ مشهور و او هر چا چې به کومه مشوره غوښتله ده ته به راتلل. د ده د هوښیارۍ او احتیاط یوه نښه دا وه چې ده تر اخره پورې خپل کور ته برق راونه ووست او ویل به یې که کله برق شارټ شي نو حریق به واقع شي او کور به مې وسوزي. د ده دا عادت و چې په موټر کې به نه سورېده او ډېر لرې ځای ته به هم پیاده روان و ځکه چې د موټر له چپه کېدلو وېرېده او احتیاط یې کاوه. هو! دی له ډېره عقله پیاده ګرځېده او کور کې به یې رڼا هم ډېره لږه وه.))

د پښتو ژبې د خدمت او پالنې په باب هم د ځینو پښتنو چلند دې مضر احتیاط ته ورته دی. یو شمېر روڼ اندي، سیاستوال او نوم ځرګندي پښتانه ددې لپاره له پښتو پالنې او ان پښتو یادونې او ګړنې ځخه ډډه کوي، چې څوک ورته ژبپال او ملتپال (نشنلیست) ونه وایي. دوی داسې فکر کوي چې که یو ځل چا ورته نشنلیست او فاشیست ووایه، دا تور خو نو بیا تر (کفره) هم بد تر دی، بیا خو چې هر څومره ځان سپین کړي، سپینېدی نه شي. د پښتو ژبې دښمنانو له ډېرې پخوانه د یو منظم او سنجول شوي پلان له مخې پښتو ضد چارې اوډلي دي. په دې پښتو ضد هڅو کې یوه هڅه همدا یرغلیز تبلیغ او چلند دی چې دوی یې د یوې اساسي وسیلې په توګه کاروي، دوی ټول عمر د پښتو د ښېرازۍ رګونه زبېښلي، د پرمختګ په لار کې یې ورته خنډونه جوړ کړي او جوړوي یې، خو چې کوم اند یال (شعوري پښتون) ورته ووایي چې ولې؟ نو بیا پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم له لاسه د نشنلیست او فاشیست تور پورې کړي. زموږ ځینې په زړه سپېڅلي پښتانه يې د مکارۍ په همدغه جېل کې راګير کړي او ان تر دې وخت يې د خلاصون لاړ نه ده پیدا کړې. که کوم هڅاند پښتانه له دغه ژبني زېښناک نه د وتلو رپې رپولای، نو بیا زیاتو پښتنو او نا پښتنو پرې په دې پلمه د ملامتۍ اور پورې کړی چې د هېواد د ورونو قومونو او «ملیتونو» ترمنځ بې اتفاقۍ او ژبني تضاد ته لمن وهي. په افغانستان کې د پښتنو او د هغوی د ژبنیو حقوقو د غصبوونکو ترمنځ د وروری مثال هغه د اوښ او لېوه د وروري مثال لري: «وايي يو وخت د اوښ او لېوه ترمنځ د ورورۍ یو تړون شوی و، دواړه په یوه کور کې اوسېدل، له خپلو اولادونو سره يې ګډ ژوند کاوه، ټول به د يوې کورنۍ د غړو په څېر اوسېدل، د دوی ترمنځ دا تړون هم شوی و چې د يو بل اولادونه به خپل اولادونه ګڼي او توپير به يې نه کوي، هر چا چې د دواړو ترمنځ توپير وکړ هغه به ملامت وي. ژوند څو موده همداسې تېر شو، يوه ورځ لېوه او اوښ دواړه د سارا پر لوري له کوره بهر شول، څرنګه چې د دواړو لاس ته څه ور نه غلل، نو وخت پرې ډېر تېر شو، نو هم د اوښ بچیان او هم د لېوه هغه ښه وږي شول، د لېوه د بچیانو نور تاب رانغی، نو ټوپ يې کړ د اوښ د یوه بچي اورمېږ يې ورتاو کړ، وينه يې وڅښله او غوښه يې وخوړه، کله چې اوښ او لېوه دواړه کور ته راستانه شول، نو ګوري چې د اوښ د بچي يوازې پوټکی پاتې دی او بس. اوښ چې دا حالت وليد نو له ډېر خفګانه يې چيغه کړه: (هله زما بچی). لېوه چې د اوښ (زما بچی) غږ واورېد نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوراً يې پرې نيوکه وکړه او ورته يې وويل چې ته ملامت يې، ته د وروری پر اصولو نه پوهېږې، تا ولې زما او د خپلو اولادونو ترمنځ توپير وکړ، تا ولې وويل: (زما بچی) ايا زما بچي ستا بچي نه دي؟)) په افغانستان کې له ژبني پلوه د پښتنو او پښتو ضد کسانو وروري همدغه مثال لري، په دې هېواد کې پښتو او پښتانه تل په خپل حاکميت کې هم محکوم وو، هم محروم، خو د ملامتی ګوته هم دوی ته نيول کېږي، هم يې ژبه زبېښل کېږي او هم فاشيستان ګڼل کېږي. که يو ناپښتون ټول عمر د پښتنو ژبني حقوق زبېښي او يو پښتون هسې وويل چې ولې پښتو؟ نو بيا سم له لاسه ورته وايي چې ته ولې پښتو يادوې دا خو نيشنليستي او ((مليتي)) مسايل دي.

د پښتو ضد ډلو ټپلو دغو هڅو، اغزن چاپېريال او نورو نادودو، له فرهنګي او ژبني پلوه پښتانه پر څو ډلو وېشلي دي:

۱- يو هغه ډله پښتانه دي چې خپله ژبه، خپل کلتوري، ملي او هېوادنی مسووليت پېژني، د ملت جوړونې په بهير کې د ژبې پر ارزښت هم پوهېږي او د افغانستان د ملي يووالي او خاورې د بشپړتيا لپاره د پښتو پر ستر اهميت او رول هم پوهېږي. دوی د انديالو هېوادپالو او ملت رغاندو پښتنو افغانانو په توګه د پښتو ژبې پالنه، بډاينه، وده او پرمختګ خپله دنده بولي او په دې لاره کې له هېڅ ډول هاند و هڅې ډډه نه کوي. دوی په دې برخه کې دومره منډې ترړې کړي او کوي يې چې ان خبره يې د ځاني ژوند د بلهاری (قربانی) تر بريده هم رسېدلې ده. په حقيقت کې د همدغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلې د بې ساري قرباني، اند و هڅو برکت دی چې پښتو د پردیو له یرغلیزو هڅو او د خپلو پښتنو د بې تفاوتۍ له چلندونو سره سره تراوسه ژوندۍ پاتې ده او لاوده کوي.

۲- دویمه ډله هغه پښتانه دي چې نه یوازې پښتو نه پالي، نه یې وايي او نه یې لیکي، بلکې پر ضد یې هم دي. دا ډول پښتانه اکثره په پښتو ضد مورچل کې ناست دي او نورو پښتو ضد ډلو سره یو ځای پر پښتو ډزې کوي.

دې ډلې اکثرو پښتو هېره کړې، لیک او وینا په بله ژبه کوي، د همغې ژبې له لوست، وینا، موسیقۍ او خبرو خوند اخلي، خپلې شخصي، اقتصادي او نورې ګټې هم په هماغه ژبه کې ګوري. پښتو ضد ډلو تېپلو لپاره دا ډول پښتانه د پښتو ځپلو ډېره ښه وسیله ده. دارنګ پښتانه په پښتو دښمنۍ کې له اصلي ((ستمیانو)) نه هم څو ځپکه تېر دي، هر پښتون به یې ډېرې بېلګې لیدلي وي. دا ډله کېدی شي ((ستمي پښتانه)) وګڼل شي.

۳- درېیمه ډله هغه پښتانه دي، چې د بې تفاوتۍ پر غونډۍ ناست دي، د نړۍ له ښه او بده خبر نه دي او هر څه اسماني پېښې ګڼي، په دې ډله کې اکثره نالوستي کسان راځي. مضر احتیاط کاري هم په همدې ډله کې راځي، چې د ډېر احتیاط له کبله ځانته د بې تفاوتۍ حق ورکوي او دا لاهم پرې سرباري کوي چې، والله نو مونږ ته خو دا او هغه ژبه یو شی دي. بې تفاوتانو کې د پښتنې ټولنې یوه غټه برخه راځي، چې نالوستي، ناشعوري، یو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

روحانيون او نور په کې رانغښتل دي. په ټوليز ډول د پښتو په باب پښتانه پر همدغو دريو کټګوريو وېشل کېدی شي:

شعوري پښتانه، پښتو ضد پښتانه او بې تفاوتان.

اوس راځو د دېته چې د ژبني فعاليت له مخې پښتانه په کومه کچه دي؟

د شعوري پښتنو ټول ځواک پر دې برخه اوبه کېږي، چې له پښتو ضد پښتنو سره مقابله وکړي. د خپل ځواک يوه برخه له پښتو ضد پښتنو سره ليکنۍ او ګړنۍ مقابلې ته بېله کړي او خپل وخت هغو ته پر قناعت ورکولو تېر کړي او بله برخه يې د ستمي پښتنو له خوا پښتو ته د ور اړول شوي زيان جبران ته بېله کړي. نو که شعوري پښتنو ډېره توره هم کړې وي، ايله به يې دومره کړي وي چې د پښتو ضد پښتنو د هڅو مخنيوی وکړي. بې تفاوتان خو هسې هم وايي چې ژبه موږ ته بې تفاوته ده او موږ پرې کوم کار نه لرو، که چېرې موږ د ژبني فعاليت له مخې د پښتون قوم هڅې وارزوو کېدی شي ووايو چې دوه متضاد او متخاصم ځواکونه يو د بل پر وړاندې مبارزه کوي او په پايله کې يو بل دفع کوي. يانې د دواړو وروستی حاصل صفر دی. په حقيقت کې د ژبني فعاليت له مخې د پښتنو فعاليت خنثی دی، ځکه چې يو مټ د بل مټ زور اوبه کوي او د درېيم ګړي د ګوزار د مخنيوي لپاره ورته کوم ځواک نه پاتې کېږي. د ژبني فعاليت له مخې کېدی شي، پښتانه او پښتو ضد ډلې ټپلې په اعدادو کې هم افاده کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساري په توګه دا خبره ټولو ته څرګنده ده چې په هېواد کې د پښتنو نفوس د نورو ټولو قومونو د مجموعي شمېر دوه برابر دی، يانې په هرو پنځه لسو تنو کې لس پښتانه او پنځه ناپښتانه دي.

اوس نو که موږ پښتانه يانې د ټول نفوس له پنځه لس برخې نه لس برخې پر دريو برخو وويشو، نو هره برخه به درې تنه شي (د يوه تن له محاسبې پرته) که چېرې په لسو پښتنو کې درې تنه پښتو ضد پښتانه او درې بې تفاوتان له دې شمېره وباسو نو ټول به څلور تنه پاتې شي. که چېرې موږ درې پښتو ضد پښتانه له ناپښتنو سره يوځای کړو نو د هغوی شمېر به اتو تنو ته ورسېږي.

د بې تفاوتانو رول به هېڅ نه محاسبه کوو، خو که چېرې هغه هم محاسبه کړو نو د ناپښتنو شمېر به تر دې هم زيات شي، ځکه چې بې تفاوتان او مضر احتياط کاري اکثره د تلې پلې ته ګوري، هره خوا چې درنه وي همغې خواته ځان اچوي.

د شمېر له پلوه اته له څلورو سره مقابل دي، د ژبني فعاليت له مخې دا انډول ښيي چې په فرهنګي برخه کې د پښتنو تلفات بايد درې ځله زيات محاسبه شي، ځکه چې: يو کس له تا بېل شو (لومړی تلف) دويم ستا له مقابل لوري سره يوځای شو (دويم تلف)، بېرته ستا په مقابل کې استعمال شو (درېيم تلف).

که چېرې په فزيکي جګړه کې د يو لښکر يو عسکر ووژل شي او د جګړې له ډګره ووځي، نو هغه په هماغه يوه تلف کې حسابېږي، ځکه چې د هغه رول نور د ابد لپاره ختم شي. خو د همځنګو ژبو او کلتورونو تلفات داسې نه دي، هغه لکه د پښتنو په شان هم ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني، هم خپل قوم وژني او هم بل ژوندی ساتي. نو دا تلفات څو ځلي (درې چنده) او ډېر درانه دي.

د پښتو ضد پښتنو ترڅنګ بې تفاوتان او مضر احتياط کاري هم د مقابل لوري په ګټه دي. څرنګه چې زموږ په ټولنه کې ژبنی انډول د پښتو او پښتنو په ګټه نه و، نو دا ډله کسان تل هڅه کوي چې واکمن بهير سره ملګري شي، ځکه چې د راحت احساس وکړي. پښتانه احتياط کاري بيا په خپل کار کې د مضر احتياط تر وروستي بريده ځان رسوي. ان که چېرې په يو ژبني او فرهنګي چاپېريال کې د ناپښتنو شتوالی اصلاً هېڅ مطرح نه وي او يا په هغه محيط کې هغوی ښېخي وي نه، نو احتياط کاري يې ددې لپاره ګټې خوندي کوي، چې څوک ورته بيا نشنليست او فاشيست ونه وايي. د ناپښتنو يو چلند دا هم دی چې دوی په ځينو حساسو وختونو او مسايلو کې له همدې ډول احتياط کارو پښتنو څخه د پښتنو د استازو(!) په توګه ګټه اخلي. ځکه هغوی پوهېږي چې که دوی د پښتنو پر ضد هر ډول هڅه وکړي دا ډول اشخاص کوم غبرګون نه ښيي، د شعوري پښتنو مخه هم د افراطينو او فاشيستانو په تور د دغو احتياط کارو، معتدلو او ورځچارو په واسطه په ډېر ښه ډول نيول کېدی شي. په دې ډول په ژبنيو او فرهنګي مسايلو کې ژبنی فعاليت، اکثره د دوی په ګټه پای ته رسېده.

د احيتاط کارو يوه بېلګه به هم وړاندې کړو: زموږ يو دوست ليکوال و، ګڼ شمېر کتابونه يې ليکلي وو، ده چې څومره مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو سره لرله، همدومره ان تر دې زياته يې فارسي سره هم لرله، ده دا استدلال کاوه چې پښتو بايد دفارسي په غېږه کې وده وکړي او له فارسي پرته يې وده ناممکنه برېښي. ده فارسي ژبې ته د دري ژبو او پښتنو خدمت د افغانستان د ملي وحدت په ګټه کار پاله، خو د پښتو پر وړاندې يې دري ژبي پر خدمت مکلف نه ګڼل. نو ده ځکه د خپلې ذهني او فزيکي انرژۍ يوه درنه برخه د فارسي ژبې خدمت ته بېله کړې وه. ده ان په پېښور کې چې يو بشپړ پښتني چاپېريال دی، د خپلې خپرونکې جريدې ژبنۍ برخه په سلو کې (۷۰) فارسي او (۴۰) پښتو ټاکلې وه او د جريدې په سلو کې (۹۰) سرمقالې يې هم په فارسي ژبه وې. د پښتنو له خوا پر ده باندې ډېرې اصولي نيوکې وشوې، چې دا کار پر هېڅ معيار برابر نه دی. خو ده د زړه له کومې دا غوښتل چې زموږ دري ژبي ورونه خوشاله کړي، ځکه يې نو ان په يو بشپړ پښتني چاپېريال کې هم د دوی ژبنيو حقوقو ته په دومره درنه سترګه کتل.

ده په داسې يو چاپېريال کې کار کاوه چې که ان دري ژبی هم د اخبار مدير وای، دري به يې دې کچې ته نه وای لوړه کړې، ځکه چې د چاپېريال غبرګون ته به يې طبعاً پام و، خو زموږ دې ليکوال خپل دا چلند که څه هم په څرګنده يوه بې انصافي او نا انډولي وه، خو بيا هم «د افغانستان د ملي يووالي او د ورونو قومونو په ګټه باله» او تر وروستي حده خپل دې اند او چلند ته ربنتينی هم و. خو دومره تېرېدنې، زغم، صداقت، پر خپله ژبه ظلم او د بلې غوړونې بيا هم پښتو ضد اشخاص قانع نه کړای شول، د همدې شخص په

(c) ketabton.com: The Digital Library

باب مې په کابل کې د یوه تن دري ژبي ورور له خولې واورېدل:
((او... هم افغان ملتی است چندین کتابش به پشتو چاپ شده.)) دې سره سړي ته هغه متل رایاد شي، چې ((هندو سترې او خدای ناراضه)) د دا ډول اشخاصو شمېر په لسګونو، په سلګونو ان په زرګونو وو، چې له پښتو نه يې دري ته ډېر خدمت کړی دی، خو هغوی بیا هم د نشنلیزم له توره پاک نه شول. که موږ په افغانستان کې دري ژبې ته د شوي خدمت او کار جاج واخلو، نو که د افغانستان له تاجکو نه د پښتنو ونډه په کې زیاته نه وي، نو کمه خو په هېڅ وجه نه ده. ایا بلې ژبې ته دومره ستر خدمت او خپلې ته دومره خیانت او له هغې سره د بې تفاوتۍ چلند به موږ د فاشیزم له لامنطقه تور څخه خلاص کړي؟ نه هېڅکله نه!

نو څه باید وشي؟ ښه خبره داده چې موږ باید خپل ځان وپېژنو، خپله حافظه ترلاسه کړو، نه خپل حق نورو ته وبښو او نه د نورو حقوق تر پښو لاندې کړو. ښه کار دادی چې پښتانه دې پښتو ته خدمت وکړي او دري ژبې دري ته، که ټول پښتانه لکه د دنیا د نورو قومونو او یا زموږ د دري ژبو ورونو په شان د خپلې ژبې خدمت ته ور ودانګي، نو بیا به پر څو برخو د پښتنو د وېش خبره هم له منځه لاړ شي. بیا به نو موږ هم نه په نورو ژبو کې مسخه کېږو، نه به له خپلې ژبې سره د خیانت په بیه د بلې ژبې د خدمت بار اوچتوو، نه به پر سلو ذهني او رواني ناروغیو اخته کېږو او نه به څوک رانه ګیله کوي. ځکه چې نورو ته د خدمت معیار به د هغوی د خدمت په معیار پورې تړلی وي، که هغوی زموږ ژبې ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه سترګه کتل او د هغې خدمت یې خپله دنده بلله، مورې به هم د هغوی ژبې ته خدمت خپله دنده بولو او که نورو زمونږ ژبه زبېښله او غوځوله، نو زمونږ ښه سرېتوب به دا وي چې خپله ژبه وژغورو خو د بل ژبه هم غوڅه نه کړو.

زمونږ ورورې او دوستې باید پر انساني اصولو ولاړه وي، راکړه ورکړه مو باید پر عدل او انډول ولاړه وي، نه د اوښ او د لېوه ورورې چې هم یې بچیان له منځه لاړشي او هم په ورورۍ کې ملامت شي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرسه او ښوونځي

دا ليکنه د طالبانو د قدرت په اوج کې، هغه مهال ليکل شوې وه، چې طالبانو د ښوونځي نوم پر مدرسې بدل کړ، ښوونځي يې هم پر مدرسو واړول او د ښوونځيو پر ضد عام کمپاين پيل شو. دا ليکنه هماغه مهال په بدل نامه په هيله مجله کې چاپ شوې ده.

له هغه وخته چې افغانستان ته د اسلام د سپېڅلي دين وړانګې رارسېدلي، نو زموږ ولس پرې خپل زړونه او ذهنونه روښانه کړي دي، د څوارلس سوو کلونو په بهير کې په ټوله اسلامي نړۍ کې هېڅ هېواد او قوم د اسلام لپاره دومره قرباني نه ده ورکړې، چې زموږ هېواد او افغان ملت دومره بلهاري ورکړې ده، ځکه خو د تاريخ په اوږدو کې د زياترو نا اسلامي هېوادونو له خوا، افغانستان او افغان ولس د يومتعصب اسلامي هېواد او يو متعصب ملت په توګه ياد شوی او ګڼل شوی دی، خو د اسلام لپاره د افغانانو له دومره سترې قربانۍ سره سره، دوی د اسلامي هېوادونو په ډله کې کوم خاص امتياز نه دی تر لاسه کړی، ان افغانستان د اسلامي کنفرانس له غړيتوبه هم وکښل شو، د اسلام تر راتګ وروسته بيا تر دې دمه ان دپرديو يرغلګرو د اشغال او واکمنۍ پر وخت د افغانستان روحاني قشر په افغاني ټولنه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زيات اغېز لرلی او دا اغېز يې د ټولنې تر بل هر پاړکي زيات و او لا دی.

زموږ ټولنې هر وخت د ملا، پير او مرشد په غږ، لاربښوونه او لمسون د پرديو يرغلګرو او د وخت د واکمنو پر ضد پاڅونونه پيل کړي او هغه يې له واک و ځواکه را پرې ايستي دي. يانې دا چې تر اسلام وروسته په افغاني ټولنه کې د واک د انډول په ټينګولو او نړولو کې د ملايي او روحاني قشر اغېز خورا زيات و، خو د روحاني قشر دا اغېز او مهم رول د تاريخ په اوږدو کې تل مثبت نه و، کله کله له سپېڅلو مذهبي ولولو سره سياسي تدبير اود واک کنترول همغاړي شوي، خو تر عمل وروسته حالات له کنترولـه وتي او واک و ځواک هم بيا د ملا او روحاني له ګوتو وتی دی.

د افغاني ټولنې د روحاني قشر له خوا د ټولنې د نورو رغنده خواوو او روحانيت تر منځ توپير او د نورو خواوو د بې ارزښته ښودلو يو اوږد بهير هم دملايي او نا ملايي پاړکو تر منځ يو ډول ښکاره او ځرګند بېلوالی اوتضاد رامنځته کړی و، دغه راز په ټولنه کې د ټولنې د عامو وګړو له خوا د ملايي او روحاني قشر عام اقتصادي سپورټ او ملاتړ هم د هغو پر وړاندې د ملا او پير رښتينې اسلامي ژبه او دهغې کارونه پڅه کړې وه، ځکه خو د ملا ځاني ګټو، زبېښلي اقتصادي حالت، د خلکو له خوا د ملا د ژوند خروب اود ځانساتي کلتور د ګډ امتزاج له کبله د اسلام داسې بڼه رامنځته شوه، چې د نړه اسلام وړانګې د خلکو ذهنونو ته ونه رسېدې او په نتيجه کې د مذهب، کلتور او سيمه ييز دود ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روایتونه یو ځای کړای شول او د اسلام شفافه او رڼه بڼه د خلکو له نظره پټه شوه.

همدغه حالت او همدغه بهیر له نورو اسلامي ټولنو څخه د افغاني ټولنې اسلام رابیل کړ او زموږ ملایي قشر یې پر خپله خبره د افراط تر بریده ټینګار ته ورساوه، ان دا چې د تاریخ په اوږدو کې یې نور اسلامي ټولنپوهان چلنج کړل، هغوی یې په نا اسلامي عقیده تورن کړل او یا یې داسې وانګېرله چې د هغوی عقیده سسته شوې او یا تر اسلامه په خپل ځانګړې تعبیر ځانساتي (محافظه کار) شوي، په دې ډول زموږ ټولنې په ډېرو علمي خواوو کې پرمختګ ونه کړ، یوازې د ملایانو او روحانیونو شمېر په کې زیات شو.

د نورو ټولو اسلامي ټولنو په انډول په افغانستان کې د روحانیونو او ملایانو شمېر ځکه زیات شو چې دلته د روحانیت په انډول دټولنې نورو برخو متوازن پرمختګ ونه کړ. ددې لمرېزې پیړۍ په پیل کې په ټول افغانستان کې د روحانیونو شمېر اټکل دوه نیم لکو تنو ته ورسېده، چې د وخت د افغاني ټولنې د نارینه وګړو تقریباً په سلو کې ۳-۴ تنه جوړوي، په افغانستان کې د بزګرانو شمېر هم تقریباً همدې حد ته رسېده، له بزګرانو پرته د ټولنې بل هېڅ پارکي له شمېریز پلوه له روحاني قشر سره سیالي نه شوه کولای. څرنګه چې افغانستان یو زراعتي هېواد و، نو تقریباً همدغو دوه دوه نیم لکو بزګرانو د هېواد ټوله ځمکه کرله، د روحاني قشر په ګډون یې د هېواد ټولو وګړو ته ډوډۍ برابروله، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې په هېواد کې د عصري ژوند اړتیاوې زیاتېدلې، نو ټولنه اړه وه چې د عصري علومو له لارې خپلې نوې اړتیاوې پوره کړي او په نویو علومو سمبال کدرونه وروزي. په ټولنه کې د عصري علومو د تبلیغ او دودولو په برخه کې چټک او ګړندي حرکت، د ځانساتي روحاني قشر د نظري مخالفت له امله، فزیکي ټکر او یو نا مطلوب بحران ته لاره اواره شوه، د هېواد په معاصر تاریخ کې دا ټکر لومړی ځل پر ۱۳۰۷ ل کال پېښ شو او یو نوی متمدن دولت او دنوې ترقۍ کاروان د تورې ارتجاع ښکار شو. تر هغه لنډه موده وروسته بیا کله چې حالات بېرته نورمال بهیر ته راوګرځول شول او یو داسې نظام جوړ شو چې د روحانیت د تائید ټاپه هم پرې لګېدلې وه او د ټولنې د ترقۍ لپاره یې هم یوه ستراتیژي لرله، نو د سلګونو عصري ښوونځیو د جوړولو کار یې پیل کړ، خو بیا هم د ښوونځي او مدرسې تر منځ یو څرګند توپیر او تضاد لیدل کېده، هر څومره چې د ښوونځیو شمېر ډېرېده او خلک په عصري پوهه سمبالېدل، همدومره په ټولنه کې دمدرسې او ملا رول محدودېده او تنګېده، ان تر دې بریده چې په ټولنه کې د روحاني او ملایي پاړکي رول ته په نه سترګه کتل کېدل او خبره د هغوی د سپکاوي برید ته ورسېدله، د پنځوسمو کلونو په ترخ کې په ټول افغانستان کې تر (۳۰۰۰) پورې بېلابېل عصري ښوونځي اود لوړو زده کړو څو پوهنتونونه جوړ شول او تر څنګ یې څو رسمي دیني مدرسې، د شرعیاتو پوهنځي او د اسلامي څېړنو څو مرکزونه جوړ شول. سره له دې چې د افغانستان د ښوونې او روزنې په نصاب کې دیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

مضامین هم ځای شوي وو ، خو لکه څنګه چې ښکاره وه دې مضامینو ته ډېره پاملرنه نه کېده او د ملايي پارکي د قناعت وړ نه وو، د دولت په چوکاټ کې د ديني مدرسو په انډول د عصري ښوونځيو شمېر ځکه زيات وو، چې د خپلې ټولنې اړتياوې پوره کړي او پر عام و خاصو ټولو زده کړې وکړي، ملايانو د دې انډول د مخنيوي او پر سيمه د خپل اغېز د ساتنې لپاره پر کليوالي سيمو او مسجدونو ډېره لګوله او په سلګونو مدرسې يې په کې فعالې کړې وې، چې د خړوب چارې يې پر ولس حواله شوې وې، نتيجه دا شوه چې هغه ځوک چې به له مدرسې فارغ شو، پر عصري علومو به نه پوهېده او هغه ځوک چې به له عصري ښوونځيو فارغ شو، هغه به پر ديني علومو چندان نه پوهېده او ان بې تفاوتي به يې ورسره کوله، په نتيجه کې د دوی تر منځ تضاد نور هم زيات شو، يانې د مدرسې فارغ ملا او له ښوونځيو څخه فارغ (روشنفکر) و او ملا بيا پر روښنفکر د الحاد او کفر تورونه پورې کول، روښنفکر پر ملا د مرتجع او پرمختګ ضد تورونه. يو شمېر روښنفکران بيا په خپلو هڅو او چلند کې دومره افراطي شول چې ټولې ملي، هېوادنۍ او ان اسلامي پولې يې ونړولې، د پرديو ايډيالوژيو ښکار شول او پردي يرغلګر يې هېواد ته راوبلل، له بده مرغه چې دا هېواد پلورونکي د روښنفکرانو په نومونو ياد شول، نو د ټول افغان ولس په تېره بيا د روحاني قشر ولولې يې راوپارولې، روسي جنرال الکساندر مايوروف ليکي چې: موږ يو سخت چلنج سره مخامخ وو، او هغه موږ محاسبه کړی نه و، هغه دا چې موږ د افغانستان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

روحاني قشر سره پر جګړه اخته شو. دی لیکي چې: دا وخت په افغانستان کې د ټولو مسجدونو شمېر تر څلوېښت زرو زیات وو. دا څلوېښت زره ملایان او له هغو هر یوه سره اټکل لس لس طالبان او نور په لسګونو مقتدیان داټول زموږ پر ضد راپاڅېدل چې ټول شمېر یې میلونونو تنو ته رسېده.

د افغانستان روحاني قشر ته چې د روسانو پر ضد د روان جهاد ښه وسیله لاس ته ورغلې وه او ټول ولس یې په خوله پاڅون او عمل ته تیار ولاړ و، نو دپردیو پر ضد یې پر ګرمې مبارزې سربېره د (ښوونځیو) پر ضد هم جهاد اعلان کړ او څه کم درې نیم زره ښوونځي یې دوړه کړل او په دې ډول یې له ښوونځي او (روښنفکر) څخه خپل تاریخي غچ واخیست.

د افغانستان د ښوونځیو د سیزلو له کبله د افغانستان په جګړه ییزه بهیر کې اټکل اووه میلونه افغانان نالوستي پاتې شول. اوس یو ځل بیا د مدرسې طالب او ملا داسې ښشانه ډول واک ته رسېدلي چې نه یوازې د افغاني ټولنې په تاریخ کې یې ساری نه لیدل کېږي، بلکې دټولې اسلامي نړۍ په څوارلس سوه کلن تاریخ کې هم د ملا او طالب د داسې ټولواکمنۍ بېلګه نه شته، ملا او طالب اوس یو ځل بیا په ښوونځي، پوهنځي او مکتب پسې اورلړونی را اخیستی او داسې توندې هڅې یې پیل کړي چې که چېرې همدا شان دوام ومومي یو وخت به د چاودنې او غبرګون سختې مرحلې ته ورسېږي اودمدرسې برخلیک به هم هغه حالت ته ورسوي چې نن د ښوونځي او مکتب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی له ښوونځي او مکتب سره دومره حساسیت وښود چې ان نوم یې هم ورته له منځه یوړ، لومړی یې نوم ورته ختم کړ او بیا یې په نصاب کې ورته دومره بدلون راوست چې هسې نوم یې د عصري مدرسې پاتې دی، د عصري علومو په برخه کې په سلو کې (۲۰) هم څه په کې نه شته، نور ټول دیني علوم دي. ددې خبرې منطق دا دی چې افغاني ټولنه له ملا او طالب پرته بل چاته اړتیا نه لري.

د طالبانو د رسمي خپرونو پر استناد اوس په افغانستان کې د ټولو مدرسو شمېر (عصري او دیني) (۳۴۰۰) ته رسېږي، چې د دوی په وینا له دې جملې څخه یوازې (۱۱۰۰) مدرسې تر اوسه پورې ټولې (نږه دیني) مدرسې او پاتې لا اوس هم عصري دي، د نږه مدرسې مانا داده چې په سلو کې سل باید دیني مضامین په کې تدریس شي اود عصري مدرسې مانا دا ده چې عصري او دیني مضامین دې دواړه په کې تدریس شي، خو په عملي ډول داسې ده چې اوس رښتیا هم په دیني مدرسو کې سل په سلو کې مضامین دیني دي، خو په عصري هغو کې اتیا په سلو کې مضامین دیني دي، یو څوک چې په سلو کې اتیا برخې دیني مضامین ولولي هغه څخه بیا ملا جوړېږي او که انجنیر یا ډاکټر؟

طالبان وایي د هغو مدرسو شمېر چې د ښوونې او روزنې وزارت له خوا تمویلېږي (یوولس سوو) ته رسېږي، که په هره مدسه کې د طالبانو شمېر (۵۰۰) تنه وګڼو نودا به پنځه نیم لکه طالبان شي او که د نارسمي دیني مدرسو شمېر هم همدومره اټکل کړو، نو خبره به یو ملیون طالبانو ته ورسېږي، که په پاکستان او ایران کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

روزل شویو طالبانو شمېر هم همدومره محاسبه کړو نو په څو راتلوونکو کلونو کې به په افغانستان کې د ټولو ملایانو شمېر اټکل دوه ملیونه تنه شي او که د افغانستان ټول اوسنی نفوس، په (بهر او داخل کې) شل ملیونه تنه محاسبه کړو (لس ملیونه ښځې) نو په راتلونکو کلونو کې به په هرو لسو تنو نارینه و کې دوه تنه ملایان وي. په سلو کې (لس تنه). که دوه ملیونه ملایان د خپلو دیني زده کړو تر څنګ یو بل کار او کسب زده نه کړي او د عصري علومو په برکت ځانته کار او کسب پیدا نه کړي، نو فکر نه کېږي، چګړه ځپلې افغاني ټولنه به د دومره کسانو چې په تولیدي او اقتصادي کار کې یې اغېز ناڅرګند دی، د خړوب ظرفیت ولري.

خدای (ج) دې وکړي چې داسې ونه انګېرل شي، چې دا لیکنه د هېواد د ملایي پاړکي چې تل یې د هېواد او ولس په ژغورنه او لاربښوونه کې تر هر چا زیاته ونډه اخیستې او د قربانۍ میدان ته وتلی دی، د بل رنګ ښودلو لپاره شوې ده، بلکې دا لیکنه ددې لپاره ده چې اوس د هېواد دټولو دیني، سیاسي، اقتصادي، پوځي او نورو چارو لارښوونه د ملایانو پر غاړه ده ، که دوی د ټولنې د ټولو خواوو تر منځ او دهغوی د ودې لپاره متوازن ګامونه پورته نه کړي، نوکېدی شي د ټولنې یوه خوا کږه شي، انارشي رامنځته شي، انډول خراب شي او ټولنه د تباهۍ خواته لاړه شي، چې بیا به یې نه ملا تنستې راټینګولای شي، نه امې او نه هم روښنفکر. لکه څنګه چې خدا پاک (ج) خپل نظام (ټولو کایناتو) کې داسې یو انډول ټینګ کړی چې د هغه په برکت دټولې نړۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کايناتو ژوند دوام لري. داسې د خدای (ج) خليفه (حضرت انسان) ته هم په کارده چې د ټولو خواوو توازن وساتي، له واکمنو ملايانو نه هم دا هيله کېږي چې د اعتدال لاره خپله کړي، افراط او تفريط ونه کړي ځکه چې همدې افراط او تفريط زموږ ټولنه تباه کړې او تباه کوي يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ړېره کې ګير ولس

چې څښتن يې په خپل فضل ړمنځ نه کړي
نبې نبې ړيرې به شي سپکې لکـه درب

(حميدبابا)

دا ليکنه د طالبانو د واکمنۍ پر مهال په مستعار نامه ليکل شوې وه او د هغو تر سقوط څه موده وروسته په هيله مجله کې چاپ شوې ده.

موږ هم عجيبه خلك يو، کله ځان تر عقيدې قربان کړو او کله بيا عقايد تر ځان ځارکړو، کله د وطن دساتنې او دفاع لپاره وجنګېږو او کله بيا هم له خپل هېواده دخپلو ځاني ګټو لپاره وسيله جوړه کړو او يو بل ته په کې مورچلې ونيسو. کله نور پر خپلو اوږو واك ته ورسوو او کله بيا هم دنورو د راپرځولو لپاره پښې اړم کړو او له تخته وبخته سره يې پوپناه کړو، کله ديوې نا اشنا ايډيالوژۍ دحاکميت لپاره له خپل سر و مال نه تېر شو او کله بيا هم د همدې ايډيالوژۍ دنسکورولو لپاره معکوس حرکت پيل کړو. کله بيا يو سياسي فکر او تګلاره دعقيدې تر بريده اوچت کړو او په هغه کې بيا دومره افراطي حرکت وکړو، چې نه يوازې دهمغې تګلارې د ړنګېدو او ناکامۍ سبب شي، بلکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې دشرمېدو علت هم شي. ددې ټولو خبرو اصلي علت دادی چې مونږ لا تر اوسه پورې د یوه واحد ملت د ملي شعور اوچتې کچې ته نه یو رسېدلي. واحد ملتونه دخپل ژوند دپرمختګ او پایښت لپاره یوه واحده ملي ستراتیژي لري، چې دهغه ملت ټول وګړي که هغه هر ډول سیاسي او فکري تګلاره ولري، خو یو ملي ارمان او ستراتیژۍ ته ژمن وي.ملي ګټې دبېلابېلو عقایدو او نظریو تر شعارونو نه قربانوي، بلکې بېلابېلې ګروهې دخپل ملت دښېرازۍ وسیلې ګڼي.

دتاریخ په اوږدو کې زمونږ واکمنو په سلګونو ډوله افراطي حرکتونه کړي، چې دهغو زیان او جبران بیا دملت غاړې ته پرېوتی دی. خلقیانو، اخوانیانو او د طالبانو افراطي حرکتونو زمونږ ملت د اور په لمبو وکړاوه او تر اوسه یې لا هم برخلیک معلوم نه دی. پر دې ټولو حرکتونو وخت پر وخت لیکنې شوې او نورې به هم پرې کېږي، خو مونږ به دلته یوازې د طالبانو د اسلامي تحریک دسلګونو افراطي حرکتونو له جملې څخه دداسې یو افراطي کار یادونه وکړو، چې تر اوسه یې په ګرده نړۍ کې ساری نه دی لیدل شوی او نه په اسلام او نه هم په نورو ادیانو کې دداسې افراطي چلندونو بېلګه چا ثبت کړې ده، دا افراطي حرکت د رېړې د پرېښودلو او اوږدولو په باب د طالبانو زیات ټینګار دی.

رېره تر ټولو اوچت معیار: د طالبانو دتحریک له پیله په تېره بیا دهغوی د واکمنۍ پر مهال په افغانستان کې هېڅ شی هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره ارزښت نه درلود ، لکه ښځې، د ژوند ټول ارزښتونه د ښځې دکچ او مېچ دځرنګوالي له مخې ټلل کېدل او ارزول کېدل، که يو چا به هرڅومره پوهه او اخلاق درلودل خو چې ښځه به يې نه وه، هېڅ به و او که به د طالبانو لاس ته ورغی، نو توهين، تحقير، سپکاوی، وهل، ټکول او ان زنداني کول يې حتمي او باوري وو. دکابل دځرخي پله زندان، چې په بېلابېلو واکمنيو کې له سياسي زندانيانو ډک وو، د طالبانو پر وخت له لنډ ږيرو او ږير خريلو افغانانو ډک وو.

دجبري ږيرو کدري زيان: دطالبانو پر وخت ږيره داسې يو جبري امر وګڼل شو، چې ددولت ديو مامور لپاره تر ټولو ستر معيارګڼل کېده، ان شل کلن تحصيل، کار، تقوا، تجربې او نورو ښېګڼو ورسره هم سيالي نه شوه کولای، نوځکه دلوړ مقام له خوا داسې حکم صادرشو: "هغه مامورين چې ږيرې يې خرېلي او يا لنډې کړې دي بايد له دولتي ادارو څخه وکښل شي". ددې امر له مخې هغه مامورين او پاتې کدرونه چې ويې نه شو کړای په لنډ وخت کې د ږيرې پر ارزښت ځان پوه کړي او خپلې ږيرې اوږدې کړي له خپلو دندو ګوښه شول، چې شمېر يې زرګونو کاري علمي او فني کدرونو ته رسېږي. له "شريعت غږ راډيو" نه به ډېر ځله دا خبرونه خپرېدل چې "نن د عدليې وزير الحاج ملا نورالدين ترابي د(...) وزارت ليدنه وکړه او په هغه کې يې يو شمېر هغه کسان چې ږيرې يې له اسلامي شريعت سره سمې نه وې پرې ايښې نا مطلوب وګڼل شول او له خپلې دندې ګوښه کړای شول".

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقتصادي زيان: دې کې شك نه شته چې د ږيرې خرېينې هغه وسايل چې له بهر نه افغانستان ته واردېدل، د ږير خرېنې د بنديز له وجې به دا واردات ډېر کم شوي وي او له دې وجې به دمملکت په عمومي لګښت کې يوڅه سپما شوې وي، خو په دې اړخ کې کېدی شي دږيرپاکونې او پريمنځلو لګښت دا انډول بېرته برابر کړی وي، دلويو ږيرو پرېمنځل او پاکول، شامپو، وخت او د صابون لګښت غواړي، خو که فرضاً دلګښت او سپما دا انډول برابر هم وګڼل شي،دا وخت ږيرې نور لګښت درلود چې هغه په افغانستان کې دږيرې د پرېښودلو، پاللو، ساتلو او څارنې اساسي لګښتونه وو، چې د امربالمعروف او نهې عن المنکر په شان ديو ځواکمن او هر کاره وزارت جوړېدو غوښتنه يې کوله، دې وزارت د ږيرو کنترول لپاره په سلګونو ګاډو او هم په زرګونو محتسبينو ته اړتيا لرله او طالبانو دبشپړ شريعت د تطبيق او دپوره ږيرو دمظاهرې لپاره دا تشکيل پوره کړی هم و، هر ولايت کې يې د امربالمعروف او نهې عن المنکر رياستونه او په ولسواليو کې يې څانګې وې، چې د ولايتونو رياستونو به څو ګاډي درلودل او د ځينو ولسواليو ريسانو هم ځانګړي ګاډي درلودل. له دې پرته په کليو او ښاري ناحيو کې هم ددې رياستونو څانګې وې، چې پر بايسکلونو او نورو وسايلو به سپاره ګرځېدل او د ږيرو دڅارنې چارې به يې ترسره کولې. د امربالمعروف او نهی عن المنکر وزارت معاش د طالبانو په حکومت کې تر بل هر ارګانه زيات و، چې دمياشتې په تـوليز ډول تر (درې مليارده

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغـانیو) څخـه زیاتېـده او کـه د مـوټرو او نـورو چـارو اړتیـا وړ لګښت یې په پام کې ونیول شي، نو تر پورتنیو ارقامو څخه هم ډېر لوړېږي. خو ددې ټول لګښت مرکزي ټکی د ږیرې کنترول و.

اروایي زیـان: طالبـانو پـه خلکـو کې د ږیرې لـه املـه دومـره وېـره او ډار خپـاره کـړي وو، چې ان کـه چاپـه خـوب کې هـم ږیـره خرېلې وای، نو وېرېـدلای بـه و، تـر ډېـره وختـه بـه هـر چـا پـه خپلـه ږیره لاس وهـه چې لویـه ده کـه وړه؟ لـه امر بـالمعروف نـه بـه پـرې خلاص شم او کـه نـه؟ ډېرو خلکـو کې بـه لومـړی څو ځلـه ځـان پـه هنداره کې معاینه کړ او بیا به له کوره بهر شو. د چاچې به ږیره لږ لنډه وه نو له لاندې خوا به یې لږ پورته کړه چې لـږ ببر معلوم شي او بیا به له کوره بهر شو.

د ډېرو خلکو ږیرې سپینې وې، خو دا چې خریلې یې نـو ځوانـان ښکارېـدل، کـورني ژونـد او ټولنـه کـې د ځوانـانو پـه ډلـه کـې حسابېدل، ذوق او شـوق یې هـم دځوانـانو وو، خـو کلـه چې ږیـرې جبرې شوې، نو دوی ږیرې اوږدې کړې، نو ټـول سـپینږیري ښکـاره شول، بیا ددې لپاره چې په کورني نظام کې دکورودانې تـر روانـې اغیز لاندې را نه شي او یا په ټولنه کې بېرته دخپلې ځوانۍ هویت افاده کړي لـه لـرې، لـرې هېوادونـو یـې د ږیـرې تورولـو رنګونـه را وغوښتل، خو هغو هم دومره اوږدو ږیرو ته چندانې کـار ورنـه کـړ. دکابل پوهنتون یو استاد چې دطالبـانو تـر راتګ دمخـه یـې واده کړی و، په طالبي پړاو کې یې خپلـه ږیـره رنګولـه، یـو ځـل یـې پـه نکرېزو رنګ کړه، سره شوله، خو لاندې ورپسې بیا سپینه رالویـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه، سره او سپینه شوه، سپینه یې بیا په تور رنګ رنګ کړه، سره او توره شوه، خو موده پس بیا سپینه ورسره را ووتله، بیا سره، توره او سپینه (درې رنګه) شوه، چا چې به ورته ویلې چې استاده! دا څنګه چل دی، یو رنګ او دوه رنګه ږیرې مو ډېرې لیدلې وې، خو درې رنګه مو لا تر اوسه نه وه لیدلې، ستاسو ږیره بېخي داسې ده لکه بېرغ درې رنګه ده، هغه به په یوه مالګینه خندا وخندل او وبه یې ویل: ((تاسو خو په دې نه پوهېږئ، تاسې خو باید افغانستان تجربه کړې وای، دلته بیرغونه او نظامونه څومره ژر بدلېږي، داسې زما ږیره هم در واخله، زما ږیره د افغانستان دسیاسي نظامونو ښکارندویه ده، څو موده وروسته یې زه دا سره برخه غوڅوم یوازې دا توره او سپینه پاتې کېږي، بیا سپینه ورپسې زیاتېږي او توره کمېږي، بیا یو وخت توره هم ورپسې غوڅوم او کله چې یوازې سپینه برخه پاتې شوه، کېدی شي هغه بیا زه خپله چاړه راواخلم یا هم ډم او یا هم کوم زورور چاړه را واخلي او له بېخه یې غوڅه کړي او بېرته لوڅ مخ لکه څنګه چې وم همغسې را ووځم او خلکو ته ځان ښکاره کړم، دې استاد به دا ټوکې هم کولې چې زما ږیره د افغانستان د درېیو پړاوونو ښکارندویي کوي، لومړی برخه یې چې سره ده هغه دخلکیانو پړاو، دویمه برخه یې چې توره ده هغه دمجاهدینو دوره ده، ځکه چې تره کي به مجاهدینو ته (توره ارتجاع) ویله او درېیمه برخه یې چې سپینه ده هغه د (طلبه کرامو) پړاو دی، نو زما ږیره ددې هېواد دسیاسي پېښو او پړاوونو هنداره ده.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تن بيا دا سي و چې خپله ږيره يې نه اوږدوله، مقصد دومره وه چې څه په ښکاره او زيات په پټه به ښار کې پرې ګرځېدی شو، له هغه نه چې به دې پوښتنه وکړه، ولې ږيره نه اوږدوې، هغه به ويل! ((خپل ګرېوان ته ګورم))، کله چې به دې ورته وويل: د ږيرې له ګرېوان سره څه؟ هغه به هم مالګينه خندا وکړه، ((ږيره خو ګرېوان ته دکتلو مخنيوی کوي، تاسو وګورئ، استاد سياف خپل ګرېوان ته کتلای شي؟ رباني او حکمتيار خپل ګرېوان ته کتلای شي؟ او که دوی خپل ګرېوان ته سرکښته کړی وای او دخپل وجدان په هنداره کې يې خپل اعمال تللي وای نو هېڅکله يې دا کارونه نه کول، زه نه غواړم چې د زياترو مجاهدينو په شان زما ږيره زما او زما دګرېوان ترمنځ يو حايل او دېوال شي، زه انسان يم، زه هر وخت خپل ګرېوان ته سر کوزوم او دخپل ضمير په هنداره کې خپله څېره ګورم".

دا تېر پنځه کاله چې به هر چېرته لاړې، که دوه کسه به هم سره کېناستل نو ضرورو خو به يو ځل د ږيرې بحث کېده، چا به ويل بايد پرېښودل شي، ځکه چې دپيغمبر (ص) سنت دي، چا به ويل پرېښودل يې ځکه ضروري دي چې موکد سنت دي. طالبانو په پای کې د درېيمو ټولګيو دپښتو او دري لوست په کتابونو کې وليکل "ږيره پرېښودل واجب دي" ځينو به لا په کې دا هم ويل ږيره سنت دي خو اوس وخت يې پرېښودل فرض دي، زموږ دکلي ملا بيا په کې د ږيرې د فرضيت په باب دا دليل هم راوړ:" ږيره خو اصلاً يو سنت ده، په سنتو کې بيا هم سنت موکد ده، هر چا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېښـودل دا سنت، نـو دی ګرځـي تـارك دسـنتو او چـې شـو څـوك تارك دسنتو، نو كېږي په ده اطلاق د كفر او دا خبره واضحه ده پـه ډېرو كتابونو " د ږيرې بحث همداسې له افرادو نيولې تر كورنيو، خپلونو، قومونو او بيا دټول ملت كچې ته غزېده، هر چا هر وخت دخپل ذهن تر كچې د ږيرې په باب خپله انرژي لګوله، پـه حقيقت كې دټول ملت ذهني انرژي د ږيرې بحث ته راټوله شوه او په يـو نـه يو ډول له رواني پلوه له ږيرې سره وتړل شول.

ټـولنيز زيـان: د امربـالمعروف او نهـي عـن المنكـر كسـانو د ږيرې په اړه دومره افراط وكړ چې ټولنيزه او ډله ييز كركه يـې هـم راوپارولـه، دا كـار زيـاتره پـه ښـاري سـيمو كـې تـر سـره شـو. د ۱۳۷۶ل كال په بهير كې په داسې حال كې چې لـه طالبـانو سره عامه خواخوږي زياته وه، طالبان لومړی ځل پـه مـزار شـريف كـې دتوطيې ښكار شول او سخت تلفات ورتـه ورسـېدل، پـه دې وخت كې دهېواد په نورو سيمو كـې دطالبـانو خواخـوږي نـوره هـم زياتـه شـوه او خلك هم پرې سـخت خواشـينې وو، خـو الحـاج نورالـدين ترابي په ميدان ښار كې له كندهاره راروان دسـورليو لـوی كـاروان ودراوه او څلور سوه تنه ږير خريلي او لنډ ږيـري يـې كـوز كـړل، پـه دې كې داسې كسان هم وو، چې خپـل ماشـومان او تـور سـرې يـې ترې په موټركې پاتې شول او دوی يـې د ږيـرې دلنـډون پـه ((جـرم)) يوې لرې دښتې ته په موټرو كې يوړل او هلته يې خوشې كـړل او د سورلۍ مـوټرو تـه يـې امروكـړ چـې كابـل تـه لاړشـي، دا هغـه سـتر ټـولنيز او ډلـه ييـز ظلـم و چـې د اسـلام لـه پيلـه بيـا تـر ننـه پـورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله هم هېڅ مسلمان واکمن پر چا نه و کړي. ترابي نه يوازې په ميدان ښار، بلکې دماهيپر په لويه لاره، جلال اباد، کابل، کندهار، غزني او د هېواد په نورو ولايتونو کې هم دا ډول کارونه تر سره کړي دي. په حقيقت کې همدا ترابي، ترابان او نور ترابي خېل وو، چې د زرګونو معصومو طالبانو هېواد ګټلی او اسلام ګټلی نوم يې په سيند لاهو کړ او دخلکو په ذهن کې يې وټکول.

په کابل ښار کې د يوې مخورې افغان کورنۍ د واده جشن جوړ و، د واده هلك (شاه) چې نن يې په ټول ژوند کې دخوشالۍ د اوج ټکی و، پر ځان او مخ ګوتې وهلې وې، طبعاً ږيرې ته به يې هم ګوتې ور رسېدلې وې، دې کې د نهی عن المنکر کسان خبر شول، واده ته دمېلمنو بهير لا روان وو، چې دوی ټول کورمحاصره کړ، (شاه) يې ونيو او ځان سره يې بوته، خلکو ورته ډېرې عذر وزارۍ وکړې چې را خوشې يې کړي، خو هغوی ونه منله، خلکو څو غوريه وريجې او نوره ډوډۍ هم د امر بالمعروف رياست ته يوړه، چې په دې ډول د واده تصديق او رښتينولي وشي، هغوی هغه ډوډۍ هم وخوړه خو هلك يې پرې نښود، واده والا ناوې پسې لاړل، مازيګر ماښام يې بې (شاه) ناوې کورته راوړله، يو ځل بيا دهلك پلار او څو تنه سپينږيري د امربالمعروف دخصوصي زندان مشر ته ورغلل، دهلك پلار ورته وويل چې خير دی دده پرځای به زه دلته نن شپه تېره کړم او نورې هرڅوشپې چې تاسو غواړئ،زه به يې دلته تېرې کړم،خو زوی مې نن شپه پرېږدئ چې ناوې مو راوستې ده، دهلك پلار دا هم وويل چې خير دی يوازې نن شپه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده، سبا سهار هرڅو بجې چې تاسو يې غواړئ بېرته به يې په تضمين سره درته حاضر کړم، خو د امربالمعروف مشر ددې سپينږيرو يوه خبره هم ونه منله او خلك بېنوا کورته ستانه شول.
همداسې په لغمان کې د امربالمعروف د وزير کسانو پر يو ځوان پسې چې ږيره يې دوى ته له لرې لنډه ښکاره شوې وه، غېږ کړى و چې ودرېږي، ښايي هغه ځوان به ددوى غږ نه و اورېدلى، خو مولوى سليم خپلو کسانو ته امر کړى و، چې درنه ونه تښتي، ترهغه چې هلك دلغمان دصرافۍ ماركيټ ته رسېده، د امربالمعروف کسان هم ورپسې ورسېدل، پرته له دې چې ددې هلك ږيره وګوري چې رښتيا هم لنډه ده او که په سنتو برابره، خو ددې هلك پر وهلو يې پيل وکړ، دا وهل دومره بې رحمانه وهل و چې هلك پر همغه ځاى بې هوښه شو او د امربالمعروف کسان ترې ولاړل، هلك دکاندارانو روغتون ته يوړ، تر ډېرې درملنې وروسته معلومه شوه چې د مولوي سليم د ډېرو لغتو له امله يې يو پښتورګى له کاره لوېدلى و. څه فکر کوئ چې د اسلام په نامه دا ځورونه به دخلکو په زړونو کې د طالبانو پر وړاندې څومره کرکه را پارولې وي؟ داسې په سلګونو پېښې شوي چې ټولنيز او ډله ييز دردونه او کرکې يې را پارولي دي.
ددې سلګونو پېښو له منځه مونږ دلته يوازې دا څو بېلګې يادې کړې.

سوداګريز زيان: ډېر هغه افغانان چې دپانګو څښتنان وو هغه تر هېواد بهراوسي او طبيعي وه چې زياترو ږيرې هم نه لرلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله يې وه چې د طالبانو په واکمنۍ کې د سوله ییزې فضا له رامنځته کېدو سره سم وخت پر وخت هېواد ته لاړشي او خپل سوداګریز کارونه هلته پیل کړي، خو د ډېرې او نورو ذوقي بندیزونو له امله يې ونه کړای شول، هېواد ته زړه ښه کړي، نو په دې وجه هېواد ته زیات اقتصادي او سوداګریز زیان واوښت.

اکثرو لوېدیځمېشتو او بهر مېشتو افغانانو هم د همدې وېرې له امله هېواد ته زړه نه ښه کاوه او په دې ډول یو څه نور اقتصادي زیان هم هېواد ته واوښت او دا ټول د ډېرې دلنډون او اوږدوالي له وجې، طالبان په پنځو کلونو کې پر دې بریالي نه شول چې د ډېرې له حریمه او دایرې را ووځي او پراخې ذهني نړۍ ته مخه کړي.

پایله او ټولیزه ارزونه: که د طالبانو پنځه کلنې واکمنۍ ته نظر وکړو نو په رسمي پالیسۍ کې هېڅ شی دومره زیات مطرح نه و، لکه ډېرې چې د طالبانو د ذهن مرکزي ټکی او تفکر جوړاوه. سره له دې چې طالبانو په سلګونو او زرګونو پاټکیان ختم کړل، دواك مختلفې سرچینې او پاچاهۍ يې رنګې کړې، دیوه مرکزي دولت د جوړېدو لپاره يې هیلې راوټوکولې، بېلتونپالي يې وځپل او خپله يې په لسګونو زره تنه قرباني شول، خو دا ټول ارزښتونه د ډېرې او حجاب جزئیاتو داسې رانیولي او پټ کړي وو، چې دچا سترګې پرې ګرد سره نه خوږېدې، نو ځکه خو سړی ویلای شي چې دطالبانو د واکمنۍ مرکزي ټکی "ډېره" وه او ددې ترڅنګ ټول ملت ددوی په واکمنۍ کې په (ډېره) کې (راګیر) و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالبان، بتان او بتپالان

کله چې طالبانو په بامیانو کې د بودا تاریخي مجسمې ړنګې کړې، نو دا لیکنه پر همغه مهال په مستعار نامه شوې وه او همغه مهال د هیلې مجلې د ۱۳۷۹ل کال په (٦) ګڼه کې چاپ شوې ده، دادی دلته یې یوځل بیا درنو لوستونکو ته وړاندې کوو:

طالبانو په دې نږدې وختونو کې په افغانستان کې داسې یو تاریخ ضد عمل ترسره کړ، چې د (۲۰۰۰) کلونو په اوږدو کې هېچا نه و ترسره کړی. دوی پر یوه تاریخي ارزښت داسې یو ګوزار وکړ، چې دټول بشریت احساسات یې را وپارول او د ټولې نړۍ زړه یې وبوږناوه.

دبامیانو د بودا مجسمې یادوو، چې په (۵۳) او (۳۵) متره لوړوالي سره یې دا دومره کاله له افغانانو سره یوځای، پردې وطن ټولې تېرې شوې رڼاوې او ناخوالې ولیدلې او ویې زغملې. هغو د اسلام سپېڅلي دین د راتګ ملایمې وړانګې ولیدې، چې د دوی تر لمنو یې ټوله ځمکه روښانه اونرمه کړه، خو د دوی تندی یې ونه سېزه. دوی د چنګېز د اسونو ګردونه او دتورو خرپاوې ولیدل، چې د دوی له څنډو تېر شول، خو د دوی لوړوالي ته یې پورته ونه شول کتلای. دوی دنړۍ د ستر زبرځواک د سرو لښکرو سور سېلاب او سور ناورین ولید، خو د لمبو تاو یې تردوی ونه رسېده، دوی دخپلو یو شمېر نااهلو هېوادوالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظلمونـه، وحشـتونه او لـه پردیـو سـره پټـې او ښکـاره معـاملې ولیدې، خو بیا یې هم لاشعور دومره له کینـې ډك نـه و، چې دوی ته زیان واړوي او داسې نـورې ډېرې تـورې، سرې او شنې تیـارې تېـرې شـوې، خـو هغـو ټولوبیـا هـم یـو حد، یوبریـد او یـوه پولـه پېژندل. خو تر (۲۰۰۰) کالو وروسته پر افغانستان داسې یو څوك واکمن شـول چې د خپـل او پـردي دګټـې او تـاوان پـه خیـال کـې نـه دي، د دوی د احساساتو تاو د بودا تر بوتانو هم ورسېده او داسې یـې پـه لوګیـو کـې تـاو کـړل چې د ابـد لپـاره یـې د هېوادوالـو او نړیوالو له سترګو پناه کړل.

طالبانو په دې کار نړۍ ته ثابتـه کـړه، چې دوی هـر تـاریخي او ملي ارزښت له خپل فکري تعبیر او تحلیل نه قربانولای شي؛ نه د نړیـوالې ټولنې څه پـروا لـري او نـه هـم د خپلـو هېوادوالـو د ګټـو. دوی لـه مـذهب نـه پـه یـوډول ځانګړي تعبیـر، مـذهب لـه تـاریخ او فرهنګ سره ټکر کړ او ددې ټکر له امله تر ټولو غټ زیان تر هرچا لومړی خپله زموږ ټولنې ته واوښت. طالبانو هم په خپـل لاس خپـل محبوبیت د ورکـاوي یـوې لـویې کنـدې تـه ټېلواهـه. دوه زره کالـه وروسته به هم ددغه عمل تړاو له ملا او طالب سره کېږي. دلتـه بـه د هغو زیانونو یادونه وکړو، چې له دې پېښې پیدا شول او یا پیدا کېږي.

الف- طالبانو ته یې زیان:

لومړی: ددې پېښې زیان تر ټولو دمخه طالبانو ته دی. طالبـانو پـه افغانستان کې له دویمې هجري پېړۍ را وروسته ټول اسلام چلنج

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او په دې وخت کې يې د ټولو صحابو کرامو، علماوو، لويو واکمنو لکه: سلطان شهاب الدين غوري، سلطان محمود غزنوي، احمدشاه بابا او نورو ... اسلامي برياوو، سوبو او واك و ځواك ته د پوښتنې نښه(؟) کېښوده، ځکه چې په دې(۱۴) سوو کلونو کې دوی يوه هم دې بتانو ته کوم زيان ونه رساوه.

دويم: طالبانو ټولې نړۍ ته له مذهب او دين څخه خپله اخيستنه او خپله ذهني کچه څرګنده کړه. دوی ديوه تاريخي اثر او د عبادت وړ يو څيز ترمنځ توپير ونه کړای شو. د باميانو بتان د (۱۴) سوو کلونو په بهير کې دعبادت لپاره نه وو ساتل شوي، بلکې دهغو دتاريخي ارزښت له مخې ساتل شوي وو.

په افغانستان کې هېڅ بتپال(بتپرست) نه شته، خو ددې بتانو له درکه افغانستان ته هرکال زياته مادي ګټه رسېدله، پخوا خلکو، اور، لمر او نورو ته هم عبادت کاوه، خود ټول بشر ژوند په همدې شيانو پورې تړلی دی، طالبان بايد له اور او لمر نه هم خلك منع کړي، چې ګټه ترې وانخلي، ځکه چې پخوا ورته عبادت کېده. عجيبه خو دا ده چې اوس خلك دومره ساده نه دي چې د ډبرو په زړه کې کښل شوي تصوير ته عبادت وکړي اوپه بدل کې هېڅ شی ترلاسه نه کړي، اوس د عباداتو او نمانځنو ډولونه بدل شوي دي، ډېر خلك پيسو ته عبادت کوي، ډېر مقامونو ته عبادت کوي او ډېر نور اشخاصو اوښاغلو ته...

لکه څنګه چې اوس اور او لمر ته څوك عبادت نه کوي، دغسې د باميانو بتانو ته هم په افغانستان کې چا عبادت نه کاوه، يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتاریخي ارزښت او اقتصادي ګټې له مخې ورته زموږ خلکو اړتیا لرله.

دریم: څرنګه چې مسلمانان په نړۍ کې د نورو په انډول دڅوند د عصري وسایلو، زور و ځواك له مخې، کمزوري دي او په اسانۍ سره ورته خطر پېښېدی شي، په ځانګړي ډول په هغو ټولنو کې چې مسلمانان په کې لږکي دي، د بامیانو دبتانو ماتولو له کبله به هغوی ته د سر و مال سخت زیان پېښ شي. ددې ټولوزیانونو مسولین طالبان ګڼل کېږي. د دوی هغه ادعا به هم غلطه ثابته شي، چې دوی دا کار د اسلام او مسلمانانو په خاطر کړی دی. ځکه چې له دې کار څخه خو مسلمانانو ته د ګټې پرځای زیان واوښت.

څلورم: پر طالبانو به د ځینو خلکو هغه ګومان او شك هم پر یقین او باور بدل شي، چې طالبان یې دنورو ګوډاګیان ګڼل. ځکه چې د طالبانو تر پرېکړې یوازې یوه اوونۍ وړاندې زموږ د یوه ګاونډي هېواد یو لوړپوړي چارواکي کابل اوکندهار ته سفر کړی و او تر هغه وروسته بیا دبتانو ماتولو اعلان وشو. ډېر افغانان او سیاسي کتونکي په دې نظر دي چې زموږ ګاونډیو د افغانستان پوځ له منځه یووړ، اقتصاد یې ختم کړ او اوس نو وار دکلتور د ختمولو دی او دا کار د واکمنو وسلوالو ډلو په واسطه ترسره کوي. عجیبه خبره خو دا ده چې د طالبانو مشر تر دې وړاندې د تاریخي اثارو دساتنې لپاره یو ځانګړی فرمان صادر کړی و او دا فرمان دطالبانو مطبوعاتو خپور کړی هم دی. خو اوس یې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناځاپه دا کار وکړ. کتونکي په دې اند دي چې دښمن ګاونډې هېوادونه په افغانستان کې له يوبل څخه خپل غچ اخلي.

پنځم: طالبانو په خپل دې کار سره په افغاني ټولنه کې په راتلونکي کې ملا او طالب د تاريخپالو او هېوادپالو افغانانو پر وړاندې ودرول. عام ولس يې پرې بې باوره کړ او د روښنفکر قشر احساسات يې راوپارول. چا چې يو ټولګي ښوونځی هم لوستی وي، هغوی په دې کار دطالبانو سخت مخالف شول، په عام ولس اوپه تېره بيا په تحصيل کړي قشر کې چې پخوا دوی کوم پلويان لرل، هغه يې ټول مخالف شول. په راتلونکي افغانستان کې به ملا او طالب ته خلك د خپلو تاريخي اثارو د له منځه وړونکو په توګه ګوري.

شپږم: له نورې نړۍ سره يې د طالبانو د پخلاينې او د هغوی د په رسميت پېژندلو امکانات ټول له منځه يووړل، طالبان به نور هم تجريد شي.

اووم: طالبانو يوه تاريخي سهوه اوتېروتنه وکړه، تاريخي تېروتنې په تاريخ کې نه جبرانېږي او نه بښل کېږي. طالبانو د دوه زرو کالو تاريخي اثار ختم کړل، که دوه زره کاله دهېواد فرهنګ ته کار اوخدمت هم وکړي، دا زيان نه شي جبرانولای. ځکه چې ددې بل بديل نه و، کاشکې طالبانو خپله داتېروتنه په بل شي ازمويلې او تجربه کړې وای، چې بيارغونه يې شونې وای، کېدی شي طالبان يو وخت پښېمان شي، خو بيا به دا پښېماني هېڅ ګټه ونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم: تر دي دمخه بېلابېلو ډلو په ځانګړې توګه د رباني ـ مسعود او د هغو د موئتليفونو له خواد افغانستان زيات تاريخي اثار، له هغې جملې نه دکابل موزيم اکثره قيمتي تاريخي اثار لوټ شوي او بهرنيو هېوادونو ته وړل شوي دي، د هغوی لاس به هم په طالبانو پاك شي.

نهم: د طالبانو دمخالفينو د تبليغاتي تبر خوله به نوره هم تېره شي، چې تل به يې ويل:" طالبان يك گروه بی فرهنگ است".

ب ـ اسلام ته يې زيان:

لومړی: لکه څنګه چې څرګنده ده، اسلام دعدل، اعتدال او انصاف دين دی، خو طالبانو په زياتو او يوواريزو افراطي هڅو نړۍ ته د اسلام داسې تعبير وړاندې کړ، چې اسلام د افراط او تفريط لاره تعقيبوي(!). هېڅ ډول نرمښت او معتدل چلند ته په کې ځای نه شته(!) او له تمدن اوتاريخ سره اړخ نه لګوي!

دويم: په نړۍ کې يو زيات شمېر وګړو دخپل روحي تسکين او ارامتيا لپاره اسلام ته مخه کړې وه، کله چې د طالبانو په تعبير دومره تنګ اسلام(!) وګوري چې دخوښۍ او خوشالۍ لپاره په کې څه نه شته؛ نو ډېر به زړه ښه نه کړي چې تر دې وروسته اسلام ومني.

درېيم: دتنظيمي ډلو دزورزياتيو او په اوسني وخت کې د طالبانو د کړنو له کبله او هم د کومې اقتصادي ستراتيژۍ اوپلان د نشتوالي له امله به يو شمېر افغانان نورو اديانو ته مخه کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د ځینو خپرونو دخبرونو له مخې تر اوسه پورې تر یوه لك تنو زیات افغانان عیسویت ته وراوښتي دي او د اسلام ستر پیغمبر حضرت محمد(ص) دا حدیث به چې: ((ډېر خلك به له فقر څخه کفر ته متمایل شي)) دلته عملي شي.

څلورم: دطالبانو په نسکورېدو سره به د هغوی معکوس حالت رامنځته شي. په هغه وخت کې به هم هغه معکوس حالت په افراطي بڼه ترسره شي.

یانې اوس چې د ږیرې خریل جرم دی، هغه وخت به د ږیرې پرېښودل جرم وګڼل شي.

ج ـ افغانانو او افغانستان ته یې زیان:

لومړی: د (۲۳) کلنې جګړې په ترڅ کې د افغانستان ټول بنسټونه تباه شوي او یوازې ډېر کم تاریخي اثار پاتې وو، چې په هغو کې همدا د بامیانو بتان د نړۍ په کچه په سترو تاریخي اثارو کې راتلل او هر کال به د نړۍ له ګوټ ګوټ نه ګڼ شمېر سیلانیان دهغو لیدو ته راتلل او هېواد به یې دنړۍ په سطحه ځلاوه او ډېره اقتصادي ګټه به ترې لاسته راتلله. زموږ دهېواد د حال اړیکي یې له (۲۰۰۰) کالو دمخه زمانې پورې تړل. له دغو ټولو ګټو څخه زموږ هېواد محروم کړای شو.

دویم: بودیزم د نفوسو د شمېر له مخې د نړۍ درېیم دین ګڼل کېږي. د طالبانو په دې عمل سره هغوی ټول متاثر شوي او د افغانستان او افغانانو پروړاندې دهغو په زړونو او ذهنونو کې نسلونه نسلونه یو ډول کینه روزل کېږي. هغوی دا کار له افغانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او افغانستان څخه انګېري. طالبان اوس وخت کې یوه واکمنه ډله ده چې د نور ډلو په شان به څو ورځې واکمنه وي او بیا به له منځه ځي. خو د اعمالو جبران به يې افغانان کوي.

دريیم: د داسې تاريخي اثارو په ختمېدو سره به زموږ د حال او ماضي اړيکي غوڅ شي، نوی نسل به پر تاريخي ارزښتونو او اثارو بې باوره شي، افغانستان به د څو زره کلن تاريخ پرځای څو سوه کلن اود څو سوه کلن پرځای به د څوکلن هېواد په توګه د نړۍ نوي پېښت ته څرګند شي.

څلورم: سره له دې چې طالبان ځان یوه مذهبي ډله بولي او کومې سیمې، قوم او ژبې ته انتساب د خپل ځان توهین(!) او د خپلې عقیدې شرك بولي(له کومې سیمې او قوم نه دي راپورته شوي). خو د هغوی مخالفین دوی په زوره دهېواد اکثریت قوم پورې نښلوي، ځکه چې د دوی اکثره په پښتو خبرې کوي، که څه هم دوی له پښتو ژبې سره نه کومه مینه لري او نه کومه لېوالتیا، ان د دښمنۍ تر بریده له ژبپالنې سره مخالف دي، خو بیا هم د دوی مخالفین دوی په پښتنو پورې تړي. ان د ایران مذهبي مشر یوه ورځ وویل:"طالبان يك قوم بی فرهنګ است".

اوس به نو په راتلونکي کې د هېواد اکثريت(پښتنو) په تېره بيا د فرهنګیانو ځواك په دې مصرف شي، چې ددې خبرې سپیناوی وکړي، چې طالبان دخپل ذهن مطابق خپله تګلاره لري، نه قومي لېوالتیا لري او نه ژبنۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله عجيبه خبره خو لا دا ده چې د نړۍ اسلامي هېوادونو خپل تاريخي اثار ساتلي او خوندي کړي دي، خو يوازې د طالبانو تعبير داسې دی چې تاريخي اثار هم له مذهب سره مخالف بولي.
ايا د سعودي په موزيم کې تر اسلام دمخه همدا ډول اثار نه شته؟
ايا په سعودي کې د جهالت دورې ټول اثار ختم شوي دي؟ تر افغانستان نه خو په مصر کې اسلام دمخه خور شوی و، چا د فرعونيانو احرامونه ونړول؟ چا د هغوی ډبرينې مجسمې ماتې کړې او يا چا د فرعونيانو موميايي شوي جسدونه له احرامونو څخه راوکښل؟

وګورئ په دې انځور کې د يوه فرعون موميايي شوی مړی چې (۳۰۰۰) کاله پرې تېر شوي دي؟
ايا په عراق او ترکيه کې چې د اسلامي خلافت لوی مرکزونه وو، همدا ډول اثار نه شته؟ او که نه يوازې طالبان تر ټولې نړۍ د اسلام پر تعبير او تحليل ښه پوهېږي؟ ځينې بيا وايي چې په مصر کې خو د فرعونيانو مجسمې، احرامونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومیایي شوي مړي دعبرت لپاره دي، چې انسانان يې وګوري. عجيبه خو دا ده چې دهغوی تاريخي اثار د عبرت وسيله کېدی شي، خو زموږ نه شي کېدی.

کله چې د باميانو بتانو له خپل هېواد (ګران افغانستان) او افغانانو نه خدای پاماني اخيستله، نو دحال په ژبه يې افغانانو ته وويل:" د خدای پامان ګرانو او خوږو افغانانو! دوه زره کاله مې له تاسو سره سرې تودې تېرې کړې، ډېر غمونه اودردونه مو په ګډه سره وليدل. تاسو به فکر کړی وي چې موږ هم همداسې غلي ولاړ وو او ستاسو پر اوښکو او غمجن حالت مو اوښکې نه تويولې؟ نه داسې نه ده، موږ ټول غمونه او اسوېلي بېرته زړه ته تېر کړي، اوښکې مو نه دي تويې کړي، خو د اوښکو لمبې مو له زړو نه تاوې کړي دي. موږ درنه لاړو، خو ګورئ په تلو تلو کې يوه خبره درته کوو، چې نور خپل وياړونه مه نړوئ، نور خپل ثلي مه ورانوئ، نور د خپلو پلرونو هډوکي مه خرڅوئ، نور پردي مه پالئ، پردي نه خپلېږي، خپل مه پردي کوئ، هو! دې طالبانو نه مې هم يوه ګيله ده، هغه هم داسې نه چې دوی د بتانو او يا زموږ مخالف دي، هغه دا ده چې د دوی د هر يوه په جېبونو کې يو بت څه چې بتان او عکسونه دي، طالبان خپله بتان وېشي، تاسې وګورئ چې د دوی د هر يوه په جېب کې څه پراته دي؟ کاشکې دوی له خپلو زړونو او جېبونو دا عکسونه او بتان لرې کړي وای او بيا يې نو که موږ نړولي هم وای، پروا يې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپلو افغانانو سره دا دوه زره کاله ژوند وکړ، دوی خو دومره لنډپاري نه وو، دوی خو پر مېلمه، سپينږيري، تورسرې او مظلوم سر ورکوي... موږ درنه ځو، خو تاسو ته ښېرې نه کوو، دعاوې درته کوو چې خدایﷻ مو نور ارام او سوکال کړه، ځکه تاسې ډېرې سختۍ ليدلې دي، په همدې کې يې وروستۍ خدای پاماني واخيسته او پر ځمکه راپرېوتل..."

(c) ketabton.com: The Digital Library

که طالبان سقوط شي؟

طالبان به فراموش د دين کتاب کا
د دنيا کتاب به ګوري موږ به نه يو

عظيم رانيزی

دا ليکنه دطالبانو تر پرځېدو اته مياشتې وړاندې دهغوی دواك د اوج پرمهال ليکل شوې او همغه وخت په ګوربت مجله کې خپره شوې وه. دا ليکنه ما په بدل نامه کړې وه، خو هغه وخت مې په بدل نامه ځکه خپره کړه چې زما ژوند ته يې ګواښونه را ولاړولای شول، خو زما اصلي موخه دا وه په هرنامه چې وي خو چې دليکنې پيغام خلکو او واکمنو ته ورسېږي. واکمنو هغه وخت خپل غاښونه ډېر وچيچل خو اصلي ليکوال يې پيدا نه کړای شو، د هغه وخت واکمنو خو دليکنې دپيغام دعملي کولو لپاره نه يوازې دا چې هېڅ ونه کړل، بلکې منفي غبرګون يې هم وښود.

دا ليکنه ما د طالبانو تر سقوط وروسته په هيله مجله کې يو ځل بيا په خپل نامه ځکه خپره کړه، چې دا ثرګنده کړم چې موږ وخت پر وخت خپل رسالت ترسره کړی يا په خپل او يا هم په بدل نامه. ددې ليکنې دخپراوي بله وجه دا وه چې ددې ليکنې زياتې وړاندوينې اوس پر واقعيت بدلې شوي، که زموږ پرونيو واکمنو ځينو مشورو او نېکو نظريو ته ارزښت ورنه کړ، نو حال يې هغه شو، خو که زموږ اوسني واکمن بيا هم پر ملي ګټو ولاړو مشورو ته اهميت ورنه کړي، نو حال به يې ترهغو پخوانيو بدتر شي. دادی دلته دا ليکنه دريیم ځل چاپوم. دا هم تاسو او دا هم ددې خپرې شوې ليکنې کټ مټ متن.

دا خو ټولو ته ثرګنده ده چې په تېرو نږدې دوه نيمو لسيزو کې د افغانستان زياتره سياسي او پوځي ډلې له بهره خړوب شوي او لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبېږي، همدغه مغرض بهرني ملاتړ، افغاني ټولنه له یو سخت حالت سره مخامخ کړي، کله به پرې افراط واکمن وي او کله هم تفریط. یو وخت داسې و چې چا به خولۍ پر سروله، یا به یې سپینې جامې اغوستلې او یا به یې پینځه وخته لمونځ کاوه او ږیره به یې لرله، هغه نو بیا ((سخت اخوانی او یا هم د انګرېز بچی و)) سترګې به یې پرې پلستر کړې او ژوندی به یې تر خاورو لاندې کړ. د ۱۳۵۷ل کال د یوه بې ګناه زنداني د خولې خبره ده چې ویل یې: ((کله چې له ما څخه څارنوال پوښتنې پیلولې، نو د خپل څنګ ملګري څخه یې وپوښتل: د دې سړي جرم څه دی؟ ملګري یې ځواب ورکړ: صاحبه! دا مو بالفعل په لمانځه نیولی دی. بیا نو زه په دې جرم بندي شوم، او ترڅو میاشتې بند وروسته هسې د خپل بخت په زور را خلاص شوم.))

شل کاله وروسته بیا په دې بله خوا کې داسې یو افراط حاکم شو چې ږیره خریل شین کفر وګڼل شو، سر تور ګرځېدل، خولۍ نه پر سرول او یا لونګۍ نه تړل، د خدای (ج) او رسول (ص) له اوامرو نه بغې وګڼل شوه، موسیقي اورېدل، ساعتېري کول او یا په ډکه خوله خندا ټول حرام وګڼل شول او هغه څوک چې د دې کارونو تر سره کوونکي وي، هغه د سختې سزا وړ.

د څرخي پله همغه زندان چې شل کاله پخوا د ږیرورو، خولۍ والو، لونګۍ والو او نورو سپین پوښو شکنجه ځای و، شل کاله وروسته، د لنډږیرو، ږیرخریلو او سرلوڅو د وهلو ټکولو، ځورولو او شکنجه کولو ځای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زموږ ټولنه د سیاسي لوبډلو له خوا د افراط او تفریط په جبل کې راګیر ده، کله به پرې افراط واکمنېږي او کله هم تفریط او هر کله چې پر یوه ټولنه باندې داسې حالات راشي، هلته به د یوه پر ځای دوه تنه له منځه ځي، لکه استاد الفت چې په ((دوه جنازې)) لیکنه کې د داسې حالات کیسه کوي، چې په یوه ورځ او یوه ساعت کې له یوه روغتون نه دوه تنه مړي راووېستل شول، یو د وینې د لوړ فشار له امله مړ شوی و او بل د ټیټ فشار له کبله.

د افغانستان سیاسي ډلو هم همداسې وکړل، کله یې پر ټولنه افراط واکمن کړ او کله هم تفریط، کله یوه اړخ افراط وکړ، کله بل اړخ، خو تر منځ یې ولس لکه د ژرندې د دوو پلونو تر منځ لوېدلي غنم دل شو. دلته زیات وخت سیاسي او مذهبي ډلې په رنګ او لباس پورې نښتې دي، له مانا او محتوا سره سر و کار نه لري، فکرونه او سوچونه نه بدلوي، بلکې، خولۍ او لونګۍ بدلوي. دلته سرونه مهم نه دي چې څه په کې دي؟ خولۍ او لونګۍ مهمې دي. دوی په دې فکر دي، چې خولۍ او لونګۍ له سره لرې شوې او پر سر شوې، نو فکر هم ورسره بدل شو، نو ځکه خو شل کاله مخکې خولۍ او لونګۍ پر سرول جرم و او اوس یې نه پر سرول غټ جرم دی ان د کفر معادله ګناه ده. یو وخت په دفترونو کې په تېره بیا د کابل ښار په دفترونو کې ږیرور او بې دربشۍ سړي نه پرېښودل کېدل او چندان مقررېدل هم نه، خو اوس منځ ږیري سړی هم نه پرېښودل کېږي، د لنډږیري او ږیرخریلی ځای خو زندان دی. یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونې په زور ښوونځيو ته بيول کېدلې، خو اوس يې په زوره له ښوونځيو څخه منع کوي.

لنډه دا چې اوس يو ځل بيا زموږ پر افغاني ټولنه يو داسې افراط واکمن دی چې تر تېر افراط يې هم، په افراط کې پښه اړولې ده. دا داسې يو افراط دی چې په ځينو برخو کې يې ان د نړۍ تاريخ تر اوسه پورې ورته بېلګې نه دي ليدلې.

خو اوس راځو دې ته چې ايا دا افراط به زموږ پر ټولنه تل تر تله همداسې واکمن وي او که نه له منځه به ځي؟ که له منځه ځي د دې بديل به څه وي؟ په مقابل کې به يې غبرګون څه وي، او ځايناستی به يې څه شی وي؟

کله چې سړی په ذهن کې دا او دې ته ورته پوښتنې ګرځوي، نو د خپل هېواد د راتلونکي په باب يې اندېښنه نوره هم زياته شي، ځکه د تېرو تجربو پر اساس موږ وليدل چې د ((کمونستانو)) په واکمنۍ کې هغه ډول افراط پر ټولنه واکمن شو او د "بنسټپالو مسلمانانو" په واکمنۍ کې دغه بل ډول افراط: د طالبانو واکمني چې "د اسلامي انقلاب بشپړتيايي پړاو" ګڼل کېږي، د اسلامي شريعت په نامه داسې فضا پر ټولنه حاکمه کړه، چې "اسلامي شريعت" يې په اصطلاح د "عمل او کمال" پوړيو ته ورساوه. داسې شريعت يې نافذ کړ چې د بشريت د ستر لارښود حضرت محمد(ص) تر زمانې وروسته بيا تر دې دمه يې چا ساری نه و ليدلی. (په سلو کې دوه سوه اسلام). په سلو کې دوه اسلام دا مانا لري، چې سل يې خپله اصلي برخه او سل نور يې د طالبانو زياته کړې برخه ده او دا ټول يې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه ځپلي افغانستان ته راوړی، چې پر اوسني وخت ټولو اسلامي او نااسلامي هېوادونو ته اړ دی او د همدغو اسلامي او کفري هېوادونو له خوا پر همدې برخليك اخته شوی دی.

طبيعي خبره ده چې د طالبانو افراط نور د انفلاق او چاودنې حالت ته رسېدلی دی. ان خبره دې حد ته رسېدلې چې ډېر خلك له خپل دين ځنې واوړي، د ځينو خپرونو، اوازو او ګونګسيو له مخې تر اوسه پورې تر دوو لکو زيات افغانان عيسويان شوي او دا لړۍ لا دوام لري. د UNHCR په دفتر او د بهرنيو هېوادونو په سفارتونو کې ګڼ شمېر افغانانو داسې کيسونه هم ثبت کړي دي چې موږ اسلام پرېښی او عيسويان شوي يوو، طالبان موږ وژني، نو ځکه بايد موږ ته پناه راکړای شي.

ګڼ شمېر کسان د طالبانو له وېرې لمانځه ته ځي، دې کې داسې کسان هم ليدل شوي، چې بې اوداسه لمانځه ته تللي دي، مقصد له طالب نه يې ځان خلاص کړی دی. ږيرې هم همداسې درواخله، چې ډېرو زياتو کسانو له وېرې پرې ايښې، په سلو کې تر پينځه ويشتو زياتو کسانو چې نوې يې ږيرې پرې ايښې دي، څرګنده کړې چې ږيرې يې نه د اسلام او نه د خدای (ج) د رضا لپاره پرې ايښې دي، بلکې د خپلې حيا او عزت لپاره يې پرې ايښې دي، ځکه چې طالبان د ږيرې له خاطره د چا د حيا او عزت خيال نه ساتي، مانا دا چې اوس زموږ په ټولنه کې د انسان کرامت او عزت د هغه تر ږيرې ډېر راټيټ دی. ځينې کسان پر طالبانو باندې دا اعتراض هم لري، چې هر انسان د لوی خدای(ج) پر وړاندې مسوول دی، نه د طالب پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې، سزا او ښننه يې هم د خداى(ج) کار دى، خو طالبانو د خداى(ج) د بنده ګانو د سزا مسووليت پر خپله غاړه اخيستى، خو کله چې د ډوډۍ او نفقې مسئله رامنځته شي، نو بيا وايي: ((والله خير الرازقين)) (الله روزي رسان دى)، [ولې يې له خدايه نه غواړئ چې له موږه يې غواړئ]. نو دې ښاغلو طالبانو ته بايد وويل شي چې د ډېرې کار خو هم د خداى(ج) او بنده تر منځ خبره ده، نو ستاسو په کې څه کار؟ خو د ډوډۍ او کار پيدا کول لا د اسلام له نظره پر خليفه باندې د ولس حق دى.

ځينې پر طالبانو باندې بل انتقاد هم کوي، چې په اسلام کې يوازې د عبادت برخې ته افراطي پاملرنه کوي او د ژوند نورې برخې ترې پاتې دي، په داسې حال کې چې اسلام د تعادل دين دى او د ژوند ټولو برخو ته يې د پاملرنې وړانګې رسېږي، خو دوى د نورو برخو مخه ډب کړې، ولس يې يوازې پر عبادت مکلف کړى او خپله همداسې په راټولولو کې دي؟

له امامته تر رياسته او له مدرسې نه تر رشوته، ټول کارونه خپله تر سره کوي، د ورځې خرڅ يې پر دولت حواله دى او د شپې يې پر ولس. د ترافيکو رياست، د ښاروالۍ د تنظيفاتو رياست، د روغتونونو رياست، د برېښنا رياستونه، بانکونه او نور ټول مسلکي ځايونه چې د هغو د پر مخ بيولو لپاره ډېرو مجربو مسلکي کادرونو ته اړتيا ده، ټول ملا صاحبانو نيولي دي، ايا په ټوله افغاني ټولنه کې لس مسلمان انجنيران نه شته، چې لس مسلکي رياستونه ورته ورکړل شي، يا لس مسلمان ډاکټران او ان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ښه مسلمان ترافیکان نه شته، چې هر یوه ته خپل مسلکي پوست ورکړل شي؟ "د کار اهل ته د کار سپارل" خو لا د اسلام یو لارښود رکن دی که دا نه وای، نو څه حال به و؟

که ولس د ژوند په هره برخه کې لکه ټلویزیون، انټرنېټ، هنر او یا کوم بل ژوندی شی وغواړي نو ملا صاحب بیا سم له لاسه وایي چې دا خو بدعت دی، ټلوېزیون د دجال نښه ده، تصویر حرام دی، خو خپله چې پېجبرو، ډاډسونو او نورو نویو موټرو کې ګرځي، ګرځنده موبایل ټیلیفونونه کاروي، هغه بدعت نه دی، لنډه دا چې د ملا صاحب او طالب په افراطي واکمنۍ کې ولس نور تر پوزې راغلی دی. که چېرې د کوم بهرني فشار، یا کورنیو مخالفتونو او یا هم د ولس د پاڅون په نتیجه کې طالبان په زور او یو ناڅاپي ډول راوپرځول شي، نو زموږ ټولنه به یو ځل بیا په بل چپي افراط کې راګیره شي او هغه افراط به د طالبي افراط سخت غبرګون وي، چې کېدی شي په دې لاندې برخو کې یې اټکل کړو:

ږیره:

لږ تر لږه درې ملیونه افغانان به چې د طالبانو د زیات فشار او ټینګار له امله یې ږیرې پرې اېښي، خپلې ږیرې به پر یوه ورځ کلې کړي او دا به د نړۍ د ټولو ولسونو د ږیر خرینې په تاریخ کې یو بې ساری ریکارډ وي، چې افغانان به یې ټینګ کړي، لکه څنګه چې اوس د طالبانو په زور، افغانانو په نړۍ کې د ږیرو پرېښودلو یو بې ساری ریکارډ ټینګ کړی، داسې به یې په خریلو کې هم ریکارډ ټینګ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد حجابي:

د سخت بنديز پر وړاندې بې کنټروله ازادي رامنځته کېږي، د يوې ډېرې سختې بد حجابۍ د رامنځ ته کېدو وېره شته، د مخنيوي لپاره به يې هم څه امکانات ځکه نه وي، چې د حجاب دوران به تېر شوی ګڼل کېږي او پلويان به يې محکوم وي، دا به په لويو ښارونو کې ډېره زياته بد اخلاقي رامنځته کړي.

مذهبي او عقيده يي خلا:

يوه لويه مذهبي او عقيده يي خلا به رامنځته شي، ځکه چې د مذهب په نوم واکمنو به له مذهب څخه د خپلې واکمنۍ پر وخت د خلکو زړونه تور کړي وي، دې کې به مغرضو اشخاصو او د نورو اديانو پلويانو ته هم لاره اواره شي، چې په افغاني ټولنه کې اسلام ضد پروګرام پلې کړي او خلك د ژوند په تضمين نورو اديانو او مذهبونو ته واړوي.

د ملا او طالب عاقبت:

دا يو څرګند حقيقت دی، چې ملا او طالب زموږ په ټولنه کې له اقتصادي پلوه يو نتلی او اسکيرلی پاړکی دی، چې د ژوند د خروب له پلوه د ولس پر اوږو بار و او د ديني نصيحت، وعظ او اخلاقي لارښوونو له درکه يې خپل ژوند خړوباوه، خو کله چې پر ولس واکمن شول، نو بيا يې د کلونو اقتصادي عقدې تس له خپل ولسه ووېست، د دې لپاره چې د خپل فقر عقده خړوب کړي، په داسې ګاډو کې سپاره شول، چې په تصور کې يې هم نه ګرځېدل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دویم او دریېم واده په لټه کې شول، دغه اوسنۍ اقتصادي برلاسي او هغه پخوانۍ اقتصادي تنګلاسي او له خلکو سره اوسنی ناوړه چلند به له ولس سره د ملا او طالب راتلونکې ګوزاره سخته کړي.

غچ:

زموږ ټولنه یوه قبیله یي ټولنه ده، غچ، انتقام او بدل اخیستل د قبیله یي ټولنې یوه مهمه ځانګړنه ده، په اوسني وخت کې ملا او طالب داسې څوك نه دي پرې ایښې چې یا یې په ږیره، ویښتانو، لمانځه، عشر، لباس، مسلك، وسلې او یا هم نورو ګڼو مسایلو نه وي ځورولي، څرنګه چې افغانستان کې سیاسي دښمني او یا د مذهب په نامه د نورو توهینول هم پر شخصي دښمنۍ بدلېږي، نو طالبانو خصوصاً د امر بالمعروف کسانو داسې ډېرې دښمنۍ ځان ته کرلي دي، چې راتلونکي کې به یې اغزنه نتیجه تر لاسه کړي.

د حل لاره:

سره له دې چې طالبانو تر خپلې واکمنۍ وروسته وختونو کې په خپلو کارونو کې دومره افراط وکړ، چې خلك یې د کرکې تر بریده له ځانه خوابدي کړل، خو بیا هم دوی ستر او لوی کارونه تر سره کړل چې سترګې ترې پټېدی نه شي، په سلګونو او زرګونو وړې او لویې پاچاهۍ، قومندانواکۍ، زورواکۍ او پاټکسالارۍ یې ختمې کړې، هېواد یې له تجزیې څخه وژغوره، سوله یې ټینګه کړه، د واك یوه سرچینه او مرجع معلومه شوه. خو د دې لپاره چې دا ټولې بریاوې بېرته له لاسه ور نه کړي، د هغو نورو پر برخلیك اخته نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا دومره ستري سوبې ښېرته په ړیره یا بلې ورې خبرې باینلي او ټول وخت همداسې په ړیره کې ګیر پاتې نه شي، نو ښه به دا وي چې دوی په خپلو ټولو عملونو او چلندونو کې نرمښت او بدلون راولي او هغه هم سم نرمښت او مثبت بدلون.

چې تګي کړي د دنیا لپاره جوړه
حــذر بویه له دې هسې طالبانو.
عظیم رانیزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې طالبان سقوط شول

(درې ورځې په کابل کې)

زه د طالبانو تر سقوط وروسته درې ورځې په کابل کې وم او بیا پېښور ته د خپلو فرهنګي کارونو لپاره لاړم، دا زما د همغو درې ورځو یادښتونه دي، چې بیا په هیله مجله کې هم چاپ شول.

دسه شنبې ورځ کله چې سهار له خوبه پاځېدم، نو راډیو مې چالان کړه، دسهار پر ۵,۳۰ بجو بي بي سي راډیو وویل، چې دشمال ځواکونه دکابل ښار ۶ کیلومترۍ ته رسېدلي دي او قوماندانانو یې هوډ کړی دی چې کابل ونیسي.
دهمدې سه شنبې پر شپه طالبانو له کابل نه خپل پوځونه په منظم ډول دجنوب، شرق او غرب پر لوري وکښل، طالبانو چې دشپې پر ۸ بجو دخپلو قطعاتو ایستل پیل کړي وو، دسهار تر ۶ بجو پورې په منظم ډول له ښاره ووتل. دسهار تر شپږوبجو وروسته په کابل ښار کې یو ځل بیا لوټ او تالان ګډ شو، ښځو، نرو، ماشومانو او ځوانانو زیاترو پر هغو دفترونو او ځایونو یرغل وکړ،چې د ډول ډول موادو هیله ترې کېده، دلوټ او تالان دا برید چې دسهار پر ۶ بجو پیل شوی و، ددې لیک تر لیکنې یانې ۱۰ بجو پورې یې دوام درلود ، یوې ښځې په داسې حال کې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چادري يې له سره لرې کړې وه، د اوړو يوه بوجۍ يې پر اوږه وه چې دمخ دواړه خواوې يې پرې سپېرې کړې وې، داسې ښکارېده چې د وړو بوجۍ يې کله يوې اوږې ته اړولې وي او کله بلې ته، نو ځکه خو يې مخ ورته سپېره کړی و، هغې سره اوس د طالبانو د امر بالمعروف دکسانو وېره نه وه چې مخ يې لوڅ دی او که پټ، يوازې پردې خوشاله ښکارېده، چې د وړو بوجۍ يې په نصيب شوې ده.

يوې بلې ښځې د غوړيو دوه پيپونه يو پريوه اوږه او بل يې پر بله اوږه ايښې وو، يو ماشوم سره څو ګيلاسونه وو او بل سره دلاټين ښيښه، چا سره يو ډول فرشونه او ځينو سره ډول ډول کارتنونه، چې سړی نه پوهېده څه به په کې وي، خو چې په نوم بنيادم دي ليده يو شی پرې بار و.

موږ په شش درک کې د خپل کوربه له کور څخه ووتو او دهغه لوی سړك څنډې ته نږدې ودرېدو چې له شش درك څخه مستقيماً درېيم مکروريانو ته غځېدلی دی، زه د همدې شش درك له څو تنو نورو اوسېدونکو سره ولاړ وم او دخلکو بهير مو کاته، ولاړ خلك هم خورا هك حيران وو، يوه يې په کې دا هم وويل چې ياره څه طالبان وو، چې چا ترې سوڼ هم نه شول کولای، کله چې هغوی کابل ونيوه، نو ستن هم ضايع نه شوه. خو اوس دادی بېرته هماغه حالت تکرار شو چې دمجاهدينو په راتګ سره راغلی و، په همدې ځای کې دپوليسو يو ماموريت هم و چې اوس په کې طالبان نه وو او تش و، خو له ماتو دروازو او کړکيو څخه يې ښکارېده چې يو تن په کې پر کار بوخت دی او څه راټولوي، يوه دقيقه وروسته يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس غلی راووت اوله یوې غوټې سره د کوڅې پر لوري وخوځېده، څو دقیقې وروسته دوه درې کسان راغلل، دوو سره دوه پخواني سرپوښ توپکونه وو، دوی په درې ژبه خبرې کولې او ځانونه یې شمال ائتلاف ته وفادار کسان معرفي کول، دوو یې اخوا دېخوا منډې کړې او له یو څو کسانو څخه یې دغلا مالونه راتاو کړل او ماموریت کې یې کېښودل، ددوی شمېر لږه شېبه وروسته لس دولس کسانو ته ورسېده او تقریباً په څو دقیقو کې یې له پنځوس شپېتو کسانو څخه مالونه راتاو کړل او ماموریت کې یې کېښودل، بیا ماموریت ته دهمدې کسانو وتل ننوتل پیل شول، څو شېبې وروسته یو کس بار له ماموریت څخه را ووت او بل پرې له لرې غږ کړ: "چیست وبچه، کی استي؟" خو دماموریت ددروازې ترڅنګ ولاړ یو کس پرې غږ کړ:" ازخود است".

سړی غلی شو، دا کار یو دوه ځله بیا هم تکرار شو، دغلا دا بهیر ظاهراً دشش درك او درېیم مکرویان ترمنځ پروت، دحکومت په لوژستیك ریاست کې پیل شوی و، همدلته د استخباراتو څو نورې ادارې هم شته، غالباً چې هغه به هم لوټ شوې وي، ما چې له څو تنو سره دغلا دبهیر دا حالات کتل نو ولاړو خلکو ډېر افسوس کاوه، سره له دې چې دې کسانو هم کولای شول دغلا ځای ته چې یوازې ۲۰۰ متره لرې و، لاړشي او څه ترې راوړي، خو دا کار ورته ډېر بد ښکارېده او هغو خلکو ته یې هم بد بد کتل چې غلا یې کوله، په همدې شېبه کې یوکس زموږ ترڅنګ په داسې حال کې تېرشو چې دبایسکل پر کنجوغه یې د اوړو یوه غلا شوې بوجۍ تړلې وه، سلام یې واچاوه او بیا تېر شو، سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ټيټې وې او داسې ښکارېده لکه چې ډېر بد کار يې کړی وي، دده او د ولاړو کسانو د زړونو او فکرونو ترمنځ يوه سخته دردونکې رواني رابطه ټېرو بېر شوه.

دغلا دې بهير همداسې دوام درلود او زه کورته راغلم، دغه يادښت مې وليکه، اوس چې لس بجې او پنځلس دقيقې دي غواړم يو ځل بيا له کوره ووځم او نورې پېښې هم وليکم، خو ددې يادښت تر ليکلو چې مې کوم معلومات تر لاسه کړي، هغه دادي چې دښار په نورو برخو کې هم لوټ او تالان ګډ دی. په کابل کې دپيسو ادلون بدلون يو مارکيټ(سرای شهزاده) هم لوټ شوی دی او هم په ښار کې يو شمېر نور دکانونه تالا شوي دي. همداسې هغو کسانو چې له ښاره شش درك ته راغلي وو، وويل چې په ښار کې هم سخت لوټ او تالان ګډ دی، بانك چور شوی، دفاع وزارت، قول اردو، پاميرسينما، شاوخوا ځينې دولتي ځايونه او ګودامونه لوټ شوي دي. يوه کوچني هلك چې له کوم دولتي دفتر څخه يې غالۍ پټه کړې وه او په لاره کې روان و، يو وسله وال پرې برابر شو، ټوپکي ورته وويل: کجا ميری؟ هغه و ډار شو ورته يې وويل: "اګر خودت کار داری، بريت ميپرتم" ټوپکوال ورته وويل: ((پرتو.)) هغه غالۍ واچوله او ټوپکوال ژر قالينه پورته کړه او په يوه ټکسي موټر کې يې واچوله او پر خپله مخه لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز دشش درك په ماموريت كې هغه مالونه چې له تالانګرو څخه راګرځول شوي وو، له همدې ماموريت څخه په يوه كراچۍ كې بار او دځو تنو له خوا يوړل شول.

زه ۱۰ كم ۱۱ بجې له شش درك څخه دځلورم مكرويانو په نيت وخوځېدم او غوښتل مې دكابل پوهنتون يو استاد ښاغلي غلام نبي فراهي كورته ورشم، تر نن ۵ كاله وړاندې هم دميزان پر ۵ نېټه د همدې استاد په كور كې دغرمې مېلمه وم، چې طالبانو غرمه مهال دځرخي سيمه ونيوله او مازيګر ماښام كابل ته را ورسېدل، زه په دې نيت ددې استاد كور ته تلم چې كه هغه څه معلومات ولري او ماسره يې شريك كړي، دشش درك -مكرويانو په لاره كې د بهرنيو چارو د وزارت يو تن مامور مخې ته راغى، چې پر سره سپورتي بايسكل سپور و او په تېرو اوو ساعتونو كې يې دكابل ښار يو شمېر سيمې ليدلې وې، هغه وويل: ((زه پر ميوند جاده باندې پامير سينما ته لاړم، زياتره دكانونه تړلي وو، په دې سيمه كې چې څه دولتي موسسې وې هغه ټولې چور شوي. كلوله پشتې ته ورځېرمه سيمې ته ورغلم، دلته مې د طالبانو هغه ډاډسن وليده چې نن شپه د امريكايي الوتكو له خوا ويشتل شوي وه او ځلور تنه په كې مړه شوي وو، ډاډسنه ټوله سوې وه، دمړو اندامونه هرې خواته پراته وو، ده وويل چې د افغانستان بانك لوټ شوی و، له هغه ځايه د نوي ښار پارك ته لاړم، هلته هم شپږ مړي پراته وو، ويل كېدل چې يو په كې عرب دی او نور پاكستانيان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل ښار د امنيې قوماندانۍ مخې ته هم د يوه تن طالب مړی پروت و..."، کله چې دمکروريانو سيمې ته ورسېدم ، نو خال خال خلك په کې ليدل کېدل، موټر هم ډېر کم وو، کله چې د استاد فراهي کورته ورسېدم، نو هغه په کور کې نه و او په نوي ښار کې دخپل ورور کورته ورغلی و. بيا پر دولسو بجو او ۱۵ دقيقو په څلورم مکرويان کې زموږ خپلوان و دهغوی کور ته ورغلم، هلته زموږ يو بل خپلوان دعامې روغتيا وزارت د چور خبر هم راکړ او دا يې هم وويل چې په بي بي مهرو کې پنځه تنه پاکستانيان چې چادرۍ يې پر سر کړې وې، ونيول شول، دماسپښين مهال کابل راډيو فعاله شوه، چې ملي ترانې يې خپرولې. نن څلوربجې خبر شوم چې په شهزاده سرای کې ۴۵ دکانونه لوټ شوي، په مکرويانو کې دمهاجرينو رياست او په نوي ښار کې دشهيدانو او معيوبينو وزارت هم لوټ شوی و، ځکه چې هلته يوه زياته اندازه مواد وو.

دمازيگر پر ۳,۳۰ بجو دشش درك سيمې پر يوه خامه سړك دوو ډاډسنونو کې ناست پنجشېريان راغلل او د يوه سړي کور ته چې دوه شخصي موټر يې کور کې ولاړ وو، ور ننوتل، دواړه موټر يې ترې بوتلل او بيا يې په لاره کې پرې جنگ شو، يوې ډلې وويل چې موږ يې وړو او بلې ډلې وويل چې موږ يې وړو، خو په پای کې زوروري ډلې يوړل، په همدې ترخ کې يو پنجشېري غږ کړ "ببرش، مال اوغان است".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ماليې وزارت کې هم دموټرو پر سر جګړه پېښه شوه. دهمدې ورځې پر ۶بجو په کابل کې افغانستان راډيو چې طالبانو ورته دشريعت غږ راديو نوم ورکړی و، بېرته دافغانستان راديو په نامه ياده شوه او پر ۶بجې په کې په فارسي ژبه لنډ خبرونه وويل شول، چې يو په کې د امنيت په باب يو خبر، بل د طالبانو له خوا دشلترنو موسسې د ۸ تنو بهرنيو کارکوونکو دبيولو په باب يوخبر او بله يې هم د ملي بس دتصدی خبرتيا خپاره کړل. په راډيو کې تر پنځو کلونو وروسته ښځينه ويندويانو هم خبرې وکړې.

دچهارشنبې ورځ دسهار پر ۷ بجو او ۵۰ دقيقو ښاغلي محمد يونس قانوني له افغانستان راډيو څخه د افغانستان د اسلامي دولت دعالي شورا دغړي او دکابل د امنيت دعالي کميسون د مشر په نامه خپله بيانيه واوروله، په دې بيانيه کې يې دافغانستان خلکو ته دکابل او هېواد دنورو سيمو دنيولو په باب مبارکي ورکړه او ويې ويل چې دا "دلوی مسعود" د اتلوليو نتيجه ده، طالبان يې د پرديو ګوډاګيان وبلل او دا يې هم وويل چې موږ خو کابل ته نه راننوتلو، خو څرنګه چې دلته شريرو عناصرو د ښار امنيت ګډوډوه، نو ځکه موږ دلته راننوتلو، خو ده دا ونه ويل چې ولې يې درنې وسلې او پوځي قطعات دکابل هغو برخو کې ځای پر ځای کړل چې پنځه کاله دمخه يې په هغو ځايونو کې طالبانو سره سختې جګړې کړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل دنیولو پر دریمه ورځ ښار ته ګڼ شمېر شمال پوځونه را ننوتل، چې دکابل پر څلورو دروازو یانې خپله د خیرخانې کوتل، چهاراسیاب، څرخي پله سیمه او ارغندي واټ (چوك) کې ځای پر ځای شول، دا ددې مانا لري چې دوی نه غواړي له کابل څخه ووځي، داسې اټکل شته که سیاسي حل پیدا نه شي، نو کابل به یوځل بیا دجګړو مرکز شي، خو پر همدې ورځ خبر شوم، چې په کابل کې پرون ورځ دفواید عامې وزارت او په کابل کې د افغاني سرې میاشتې ګودامونه هم لوټ شوي دي.

نن سهار لس بجې دشش درك په سیمه کې یو تن په داسې حال کې په وینو سور روان و، چې شاوخوا ترې ګڼ شمېر وسله وال کسان روان وو، ما چې دهمدې ځای له خلکو څخه، چې د همدې شخص دخلاصون په هیله شاته ورپسې روان وو، وپوښتل چې څه پېښه ده؟ دوی وویل دا یې په دې جرم نیولی دی چې طالب دی، خو موږ ورته قسم خورو چې طالب خو لا څه والله که خو به یې تر اوسه لونګۍ هم پر سر کړې وي، دا چې پښتون دی ځکه یې وهي، وینې پرې بهوي او بیا یې یې.

نن غرمه مې واورېدل چې په کابل ښار کې شپږ تنه نور هم وژل شوي او موټرې ترې وړل شوي دي. دا پېښې په داسې حال کې کېږي، چې دکابل غرب سیمې په باب لا تر اوسه حالات ډېر روښانه نه دي، ځکه هلته دوحدت حزب ځواکونه مېشت دي او ټاکل شوې وه، د هغوی یو زر تنه جنګیالي نن له بامیانو نه کابل ته راشي، خو داسې ویل کېږي، چې په میدان ښار کې دجهادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان موسی خان له خوا يې مخه نيول شوې ده، دغه راز ويل کېږي چې دکابل اوسنۍ ادارې موسی خان ته ويلي، چې خپله وسله کابل ادارې ته ورکړي او هم وحدت حزب ته اجازه ورکړي چې کابل ته داخل شي، خو موسی خان دا خبره نه ده منلې او ويلي يې دي، چې زه يو جهادي قوماندان يم، دا وسله دملت ده او هر کله چې په افغانستان کې ملي دولت جوړ شو، زه به هغه وسله ورکړم، اوس ولس پر ما باور کړی او موږ ټول دروم يا ظاهر شاه دسولې د بهير ملاتړ کوو.

پر همدې ورځ دربېيو تنو وسله والو په پل باغ عمومي کې يو ټکسي ډريور او يو بل تن چې هغه سره ترڅنګ ناست و، دکلاشينکوف په ډزو وويشت، ټکسي چلوونکی ځای پرځای مړشو او دويم تن سخت ټپي شو، درې واړه وسله وال کسان وتښتېدل.

نن مازيګر په ښار کې دا اوازه هم وه، چې ګڼ شمېر انګليسي ځواکونه دکابل په خواجه رواش هوايي ډګر کې راکښته کېږي. دغه راز کابل ته دشمال اتحاد داخل شوي قوتونو نن کابل ښارکې خپلو تشکيلاتو او مقرريو ته دوام ورکړ، دوی دکابل ښار دټولو امنيتي حوزو امرين پنجشېريان وټاکل، دغه راز يونس قانوني د کورنيو چارو وزير ، جنرال فهيم ددفاع وزير ، ډاکټر عبدالله دبهرنيو چارو او عبدالحفيظ منصور د اطلاعاتو او کلتور وزير په توګه ټاکل شوي دي. دخاد ددرېيمې ادارې ريس او ځينو ادارو لپاره هم پنجشېريان ريسان ټاکل شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهمدي ورځې په ماښام خبر شوم، چې کابل ته د راننوتو پر وخت دنظار شورا دیو قوماندان بصیر سالنګي له خوا دسالنګ یو بل قوماندان اغا شیرین سالنګی چې څو کاله مخکې طالبانو ته را اوښتی و، دخیرخانې په کوتل کې په داسې حال کې ووژل شو، چې ددوی هرکلي ته ورغلی و، اغا شیرین له امان الله ګذر سره پر خبرو اترو بوخت و چې ډزې پرې وشوې او د ډزو په ترځ کې هم اغا شیرین سالنګی او هم محمود سرخه ووژل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ټول پښتانه طالبان دي؟

د تومتونو یار دې زه یم
د پتاسو دستمال دې بر کلي ته ځینه

دا لیکنه د طالبانو تر سقوط وروسته په مستعار نامه د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (۱) ګڼه کې خپره شوې ده.

دا خو ټولو ته څرګنده ده چې پښتانه په افغانستان کې ښه ټاکونکی اکثریت دي او د هېواد په سیاسي او ټولنیزو بدلونونو کې پرېکنده رول لري، خو ددوی پر وړاندې د نورو له خوا ځینې تعبیرونه او نظرونه پوره دقیق نه دي، یا له ناخبرۍ دا نظرونه وړاندې کېږي او یا هم د پښتنو پر وړاندې قصداً داسې نظرونه او تعبیرونه تبلیغېږي، چې واقعیت نه لري. پر افغانستان د پښتنو (۲۵۰) کلنه واکمني، هر چارواکی او زورواکی او د هرې سیاسي ډلې مشر د پښتانه ټبر د استازي په توګه انګېرل، هغه مسایل دي چې کله څوک یې ژورو ته متوجه شي، نو له واقعیت سره انطباق نه لري، د ساري په توګه پر افغانستان باندې تېره دوه نیم سوه کلنه واکمني، که موږ یوازې پښتنو ته منسوب کړو، نو بیا هغه قوت او هغه خلك څوك وو چې په دفتر او دربارکې یې دعام پښتانه څه چې ان د واکمن ژبه هم تړلې او اړولې شوه، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مانا داده، چې په تېره دوه سوه کلنه دوره کې هم، پښتانه پوره حاکم نه وو، ان له فرهنګي او ژبني پلوه تر ستم لاندې وو.

خو دا ټوله دوره اوس د ځینو له خوا د پښتنو د واکمنۍ په نامه حسابېږي، له درې، ځلورو لسیزو را په دېخوا د هېواد په سیاسي لوبو کې هر شخصیت او هره ډله چې د واك پر ګدۍ ناسته دي، نو هغه وخت یي هېڅکله هم پښتو او پښتنونواله نه ده یاده کړې، چا د خپلې طبقاتي مبارزې د اصولو خلاف ګڼلې او چا د خپلې عقیدې پر وړاندې شرك ګڼلې، خو دا بې ژبې نسلي پښتانه چې کله د واك له ګدۍ را پرځول شوي، نو بیا ور پورې د پښتون نوم تړل شوی او هر کړی بد کار یې په ټول پښتانه ټبر پورې تړل شوی، خو د قدرت پر ګدۍ، خلقي، اخواني او طالبي پښتون یوازې خلقي، اخوانی او طالب و، هره یوه خپله لاره لرله، پښتو او پښتانه یې د ایډیالوژۍ او فکر په چاپېریال کې نه ځایېدل. همدا خلك چې را پرځول شوي، نو بیا ددوی د عملونو ټس له پښتنو څخه اخیستل شوی او کفاره یې پښتانه ولس ورکړې ده. ښه به وي چې یو څو بېلګې هم وړاندې کړو:

۱. **د خلقي پښتنو پړاو:** په خلقي پړاو کې د طبقاتي مبارزې شعار او بازار ډېر ګرم و، دوی د نړۍ د کارګرانو پیوستون غوښته، نه د پښتنو یووالی او ښېرازي، په دې پړاو کې یو شمېر ملتپال پښتانه دوی ته د مبارکۍ، مشورې او ځینو اصلاحاتو لپاره ورغلل، دوی هغه د افغان ملتپانو په تور بندیان او په سزا محکوم کړل، د هغه لست له مخې چې خلقیانو د وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویو افغانانو په باب خپور کړ، پښتانه په کې غوڅ اکثریت دي، ځکه چې په پښتون مېشتو سیمو کې د اخواني ډلو تحریك او تحرك ډېر زیات و.

کله چې روسانو پر افغانستان یرغل وکړ، حفیظ الله امین یې وواژه او پرځای یې خپل مسلکي غلام ببرك کارمل دکابل پر تخت کېناوه، نو د کارمل لومړۍ وینا دا وه چې: " رژیم خون اشام وفاشیستي حفیظ الله امین برای ابد از بین رفت". د امین د فاشیستۍ ثبوت دا و چې د خلقیانو د واکمنۍ پر مهال زیات پښتانه وژل شوي وو، بیا نو دوی د شوروي د ملاتړ تر سیوري لاندې په ټولو دولتي ادارو کې د پښتنو دکمولو پر پروژې پیل وکړ. اکثره پښتانه یې د امین د بانډ د غړو او فاشیستانو په تور له کاره ګوښه او یا هم د رتبې له مخې تنزیل کړل. د کارمل د دورې په پای کې د یوې شمېرنې له مخې له پوځ پرته په نورو دولتي ادارو کې د پښتنو ټول شمېر په سلو کې (۱۳) ته رسېده. په همدې دوره کې چې به هر چا له هره ځایه پر روسي پوځونو ډزې کولې، نو د پرچم ډلې او په تېره بیا ددې ډلې مربوطو ترجمانانو به روسانو ته ویلې چې دا خو ټول پښتانه دي، هغوی به نو بیا د پښتنو سیمو ته توپونه اړم کړل، خپله د روسانو لېوالتیا هم همدا وه، همدا کورنۍ او بهرنۍ عامل ددې سبب شو، چې ډېر پښتانه د امین د بانډ او مجاهدینو په تېره بیا د ګلبدین حکمتیار د ډلې د پلویانو په نامه له منځه یوړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي دورې ان اوه نيم کاله دوام وکړ، بلاخره خبره د ډاکټر نجيب الله واکمنۍ ته ورسېدله، دده په راتګ سره داسې تصورکېده چې پر پښتنو به پخوانی ظلم او فشار کم شي، په ځينو برخو کې دا فشار يو څه کم شو، خو په ځينو برخو کې د پخوا په پرتله هم زيات شو، علت يې دا و چې د روسانو اوږده ستراتيژي نه وه بدله شوې، ډاکټرنجيب له دومره ناوړه احتياطه کار اخيسته چې په سلو کې يې ۹۵فيصده خبرې په دري ژبه کولې او د هېواد لړه کيو ته يې تر حده زيات امتياز ورکړی و، د هېواد ملي انډول يې خراب کړی و، خو هغوی بيا هم دی معاف نه کړ، د جبل السراج د تړون له مخې يې دده حکومت ړنګ کړ او جنرال دوستم په پای کې وويل چې: "نجيب يك فاشيست بود".

۲. **اخواني پړاو:** پښتنو اخواني ډلو په ځانګړې ډول اسلامي حزب د خپلې مبارزې له پيله له قوميت سره دښمني لرله، په تېره بيا د جهاد په کلونو او د واك پر مهال يې ډېر د کار پښتانه له تېغه تېر کړل. قوميت ددوی د ايډيالوژۍ په دايره کې نه ځايېده، خو کله چې پښتانه اخواني ګروپونه په تېره بيا اسلامي حزب کمزوري شول او د واک له صحنې څخه وايستل شول، نو ددوی مخالفينو، (جميعت او نظار شورا) ډېرپښتانه ددوی په تور له منځه يوړل، هرڅوك به يې چې خوښ نه شو، نو ورته ويل به يې: " تو ګلبديني استي"، جميعت او شورا نظار سره د مجاهد او ملحد د توپير خبره مطرح نه وه، په اصطلاح دوی کې هغه د چا خبره ګرد سره مجاهدين او ملحدين نه وو، ټولو يوه قومي لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولې وه، یوازې دقومیت او ژبې پر شعار راټول وو، یو وخت خو داسې راغی چې رباني او مسعود نېغ په نېغه د روس له ګرېوانه (کولابه) سر راوکښنه . کله چې د طالبانو اسلامي تحریك د ربانې د جمیعت او د مسعود د نظار شورا پرضد جګړه پیل کړه، نو جمیعتیانو او د هغو بهرنیو ملاتړو تبلیغ او هڅه کوله، چې دې جګړې ته قومي رنګ ورکړي، طالبان چې اصلاً د مذهبي ولولې له مخې راپاڅېدلي وو، پر ملي او قومي مسایلو یې سر نه خلاصېده، په لومړي سر کې خو د حکمتیار د اسلامي حزب د له منځه وړلو لپاره ورته کندهار ته استاد رباني ښې بې درېغه پیسې هم ور ولېږلې، کله چې طالبان میدان ښار ته راغلل، نو مسعود ورته ورغی، خپله تومانچه یې ورته پر مېز کېښوده او ویې ویل:" صیب ما خو یك عسکر استیم اول غم حکمتیاره بخورید"، خو کله چې طالبان دوی سره مخامخ شول، نو بیا یې د پښتو او فارسي د جنګ تبلیغ ته زور ورکړ. طالبان هم لکه د اسلامي حزب په شان سوچه مذهبي حرکت و، قومیت او ملتپالنه یې یو شرك ګاڼه، د طالبانو امیرالمومنین ملا محمدعمر مجاهد خپلو انډیوالانو ته په خصوصي ډول ویلي وو: "هغه څوك چې ډېر د پښتو، پښتنو او ملت چیغې وهي یو څو تنه یې په دار کړئ چې نورو ته د عبرت درس شي".

له پښتنو سره د طالبانو بې تفاوتي، بدچلندي او ددوی د ملي شعور نشتوالی له دې څخه هم ښکاري، چې ډاکټر نجیب الله یې د خپلې واکمنۍ په پیل او قومندان عبدالحق یې د خپلې واکمنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې بې درنګه ووژل. دا چې ډاکټر نجیب الله او قومندان عبدالحق سره څومره د پښتنو درد و دا بېله خبره ده، خو وژل یې د طالبانو د ملي شعور د نشتوالي ثبوت دی، خو برعکس قومندان اسمعیل خان ژوندی ساتي او ددې دوو نورو غوندې چلند ورسره نه کوي. طالبانو د خپل واک په پای کې دا هم ونه کړل چې واك ملي خلکو ته پرېږدي، کله چې د نظار شورا ځواکونه د امریکایي الوتکو تر وزرونو لاندې کابل ته ننوتل، نو یو ځل بیا یې خپل همغه تېر خصلت تکرارکړ، له لوټ او تالان نه نیولې، ددولتي واك تر انحصاره پورې ټولو چارو ته یې لاس واچوه، پښتانه یې د طالب او القاعدې په نامه له کاره ګوښه کړل او پرځای یې له یوې مخې دیوې ولسوالۍ خلك او نور پښتون ضد عناصر مقرر کړل.

اوس یې نو د روسانو په شان له امریکایانو سره هم ښه غوړه یارانه پیل کړې، لکه څنګه چې هغه وخت پرچمیانو روسانو ته راپورونه ورکول او د پښتنو سیمې یې د مجاهد مېشتو سیمو په نامه ځپلې، اوس اوس شورای نظار امریکایانو ته راپورونه ورکوي او د پښتنو سیمې ورته د طالب مېشتو سیمو په توګه ور معرفي کوي، دوی ته اوس ټول پښتانه طالبان دي، خپله هغه خبره یې اوس هېره ده چې ویل به یې" طالبان یك جنبش خود جوش است" او یا "ما یك عسکر استم اول غم حکمتیاره بخورید". اوس یې د طالبانو د عملونو د کفارې بار د پښتنو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږو ایښی دی، امریکایان هم د افغاني ټولنې پر داخلي جوړښت یا سم نه پوهېږي او یا هم خپله نه غواړي سر یې پرې خلاص شي.

که چېرې دا حالت همداسې دوام پیدا کړي، نو پښتانه به مجبور شي د ځان د خلاصون او ژغورنې په خاطر هرې ممکنې وسیلې ته لاس ور واچوي، بیا به امریکایانو ته هم ډېره ګرانه وي چې پر حالاتو کابو شي، د طالبي جګړې پر ځای به یوه ملي جګړه پیل شي. امریکایان به مجبور شي چې افغانستان پرېږدي او یا تر پایه یوې اوږدې جګړې ته چې د ویتنام تر هغې به ډېره زیانوونکې وي، دوام ورکړي. خو که چېرې امریکایان ووځي او یا یې هم تر اوسني حالت یې پالیسي بدله شي، د نظار شورا حالت به څه وي؟ طبیعي ده چې تر هغه بل ځل نه به بدتر وي، هغه بل ځل خو د ټولنې یوازې یو قشر یانې طالب راپورته شوی و او دوی یې ټول په غارونو نو نویستل، خو که دا ځل ټول قومونه راپورته شول، نو داځل به چېرته ترې خلاص شي، خو مخکې تر دې چې حالات دې حد ته ورسېږي او یو ځل بیا په هېواد کې ډېرې وینې تویې شي، ښه به وي چې هم امریکایان د پښتنو پر وړاندې په خپله پالیسۍ کې تغیر راولي او هم نظار شورا له قومي تعصب او د واک له انحصار نه تېر شي، ټول یوه متعدله لاره خپله کړي، چې په افغانستان کې سوله او ثبات او یو قوي مرکزي حکومت رامنځته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

القاعده که الفايده؟

دا ليکنه د طالبانو د نظام تر ړنګېدو وروسته چې هـره خـوا کـې د القاعدې د ځېنې اوازې خپرې وې، ددې ډلې پخواني پلويان اوس ددې ډلې نوي دښمنان وو او د امريکا د مرستـو سـيلاب پـرې را خـور و، ليکل شوې او همغه وخت په هيله مجله کې چاپ شوې ده.

د سپين سترګۍ په باب خو به دا اصطلاح هرچا اورېدلې وي چې وايي:"پلانی دومره سپين سترګی دی چې له کاليو سره دې په سترګو کې راننوزي" ددې اصطلاح شننه يا شان نزول دادی چې يو سړي به يو ناوړه کار کړی وي، ټول کلی او ولس به پرې خبر وي، دی په خپله هم په زړه کې پوهېږي چې دا کار خو مې کړی، خو بيا به هم پر دې خپل کار ځان منکروي، خو کله چې ورڅخه وپوښتي چې ولې او څنګه دې دا کار کړی، نو ژر به درته ووايي، چا کړی؟ زه هېڅ خبر نه يم او له ټول کړي کار سره به دې په سترګو کې راننوزي؟ دا خو لا هغه سپين سترګي دي، چې له خپل کړي کاره منکر دي او ځان نا خبره او ناګار اچوي، خو اوس داسې سپين سترګي پيدا شوي، چې نه يوازې له خپل کړي کار او عمل څخه منکر دي، بلکې هغه انجام شوی ناوړه عمل هم پر تا ، پر ما او پر نورو را اړوي، يانې غل مه نيسه چې غل به تا ونيسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې د دوه نیم لسیزې جګړې په بهیر کې بېلابېلو او مختلفو تنظیمونو او د هغو ډلواکو او ټولواکو مشرانو تر شمېره وتې جنایتونه کړي او یو شمېر یې لا اوس هم لګیا دي د خپلو جنایتونو لړۍ غځوي. عجیبه خو دا ده چې ددې ډلو رنګونه او ژبې دومره سره اوړي را اوړي چې سړی ورته حیرانېږي. پرون یې پلونه الوزول، نن ځان د هېواد معمارښيي، پرون یې جهاد افتخار باله او د روس پرضد جنګ فریضه، خو نن جهاد اشتباه بولي او له روسانو سره دوستي د ځان بقا، پرون یې دیموکراسي یو شرك باله او نن بیا ځان د دیموکراسۍ مدعیان ښيي، پرون یې په کابل کې د (۶۵) زرو کابل ښاریانو سرونه تولې کړل، خو نن بیا ځان د کابل د خلکو خواخوږي او دوستان معرفي کوي، پرون یې اسامه بن لادن په ښه شان او شوکت له سوډانه په اریانا افغان الوتکه کې افغانستان ته راوست، خو نن یې بیا د هغه د وژلو او شړلو لپاره امریکایي بمباریو ته هر کلي ووایه، پرون ورته د طالبانو جنبش، خودجوش تحریك و، خو نن بیا ورته ټول تروریستان شول. لنډه دا چې پروني شعارونه له ننیو عملونو سره سل په سلو کې مخالف دي. خو عاملین یې په ډېره سپین سترګۍ د ځان د سپینولو هڅه کوي. د ډېرې حیرانۍ خبره داده چې دا ډلې او اشخاص نه یوازې پر خپلو ژمنو او وعدو ولاړ نه دي، بلکې خپل عملونه پر نورو هم تپلای او اړولای شي، کار خپله وکړي او اړوي یې پر بل، قتل خپله وکړي خو په جرم یې بل څوك نیسي. ښکاره بېلګه یې همدا القاعده تنظیم دی، چې د هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهرنیانو او همدغو کورنیانو له خوا چې دا اوس یې پرضد راپاڅېدلي، افغانستان ته رارسېدلی و. هغه وخت چې القاعده او اسامه بن لادن افغانستان ته وارد ېدل، نو نه پرې زموږ ولس خبر و او نه یې هم کومه لېوالتیا ورسره لرله، همدا تنظیمونه وو او د هغوی همدا بهرني ملاتړي، چې اسامه او القاعده یې د افغانستان لمن ته را ورسول. هغه وخت هم د اسامه راشن او خیرات همدې تنظیمونو ته چالان و او کله چې امریکایانو پر افغانستان برید وکړ او القاعده یې ډېره زیانمنه کړه، بیا هم د اسامه د ځپلو له لارې راغلې ګټه همدې جنګسالارانو ته رسېږي. زموږ ولس هغه وخت هم د القاعدې د شتون له کبله پر افغانستان باندې د لګېدلو بندیزونو زیان ګاللی دی او بیا یې د ځپلو له امله هم زموږ د خلکو کلي او کورونه بمبارېږي. اوس په حقیقت کې د نړۍ ګڼو هېوادونو او په افغانستان کې جنګسالارانو ته القاعده سازمان د عایداتو د یوې ښې سرچینې په توګه بدل شوی دی، کله چې امریکائیانو پر افغانستان برید کاوه، نو ګڼو هېوادونو لکه اندونیزیا، پاکستان، تاجکستان، ازبکستان او یو شمېر نورو هېوادونو سره یې د هغوی د همکارۍ له امله له لسګونو نېولې تر سلګونو ملیونو ډالرو مرسته وکړه، تر دې وروسته یې کورنیو جنګسالارانو او جګړه مارو ته نقدي انعام څه چې د افغانستان د حکومت واك هم وسپاره، له همدې کبله القاعده سازمان په افغانستان کې د بې قاعدې او بې سروبوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلو لپاره یوه ښه ګټندویه وسیله وګرځېدله او له همدې وسیلې څخه درګرده خپل ژوند خړوبوي او پړسوي.

یانې دا چې القاعده سازمان دې ډلو ته، پر الفایده تنظیم او الې بدل شوی دی، د ساري په توګه جمیعت او نظار شورا مړ ژواندي ګروپونه چې د طالبانو له خوا د مرګ پولې ته نږدې شوي وو، د القاعدې او امریکې د ټکر له امله بېرته را ژوندي شول او واك ته ورسول شول، خو طالبانو په دې ټکر کې خپل واك وځواك بايلود.

یانې دا چې القاعده تنظیم طالبانو ته په زیانمنونکي وسیلې او بې چوکاټه او بې قاعدې ډلو جمیعت، نظار شورا او نورو ته په الفایدې بدل شو. نظار شورا نه یوازې له القاعدې نه دداسې الفایدې په توګه ګټه پورته کړه، چې ځان یې له مرګه وژغوره، بلکې له دې نامه څخه لا نوره هم ګټه پورته کوي. د نظار شورا جنګي ډله اوس خپل ټول مخالفین د طالب او القاعدې په نامه یادوي او هرڅوك چې یې خوښ نه وي د القاعدې په نامه یې تورنوي او د بهرنیو په مرسته او مټ یې له منځه وړي، کارونه خپله کوي او نوم پرې د القاعدې ږدي، قتلونه خپله کوي او وژونکي یې القاعده ښیي.

کله ډاکټر عبدالرحمن ووژني او نوم پرې د القاعدې کېږدي او کله بیا حاجي قدیر ووژني پر طالبانو او القاعدې یې تاوان کړي، کله کله بیا په کابل او نورو ښارونو کې بمونه والوزوي بیا هم پرې القاعده تورنوي، عجیبه خبره داده چې په دې ټولو پېښو کې د نظار شورا هېڅ لوړ رتبه او ټیټ رتبه غړو ته کوم تاوان نه رسېږي، بلکې نورو خلکو ته زیان رسي، نو دلته پوښتنه پیدا کېږي چې طالبان او القاعده که دښمني لري، نو اساساً خو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید نظار شورا سره ولري، نه نورو خلکو سره، نو که القاعده او طالبان هم د نظار شورا مخالفین له منځه وړي، دا خو نو بیا د نظار شورا دوستان دي، نو دوی یې باید د دښمنۍ امتیاز وانخلي. دا خبره ډېره باوري ده، چې القاعده او طالبان اوس په افغانستان کې دومره کمزوري شوي، چې د دا ډول لویو بریدونو او وژنو توان نه لري، بلکې هغه څوك ددې بریدونو توان لري چې د طالبانو پر مقام کېنول شوي دي، نظار شورا اوس دا د ځان لپاره ډېره طلایي موقع ګڼلې، چې د خپل نامشروع واك د انحصار لپاره د خپلو مخالفینو د ځپلو لپاره هر ډول ناروا کار او جرم ته لاس واچوي او بیا خپل لاسونه په طالبانو او القاعدې پاك کړي او له دې لارې فایده اوچته کړي. دوی په خپلو دې ډول هڅو غواړي امریکائیانو ته هم وښیي چې ګورئ دلته اوس هم القاعده شته، ستاسو حضور دلته حتمي دی، ځکه چې دوی اوس پردې پوهېږي چې که دا نن هم امریکائیان له افغانستان څخه ووځي، نو د ولس د غوسې او قهر له امله په کابل کې د نظار شورا د ټوپکیانو واك تر میاشتې هم نه شي غځېدلای، نو ځکه د ځینو کتونکو په نظر اوس نظار شورا هڅه کوي، چې خپله هم دا پېښې رامنځته کړي، حالات نازك او خطرناك وښیي او له امریکا څخه ډول ډول نعمتونه، سوغاتونه او انعامونه ترلاسه کړي، نو ځکه خو القاعده نوم د پخوا په شان زموږ ولس ته دیوې ګرمې لمبې او نظار شورا ته د الفایدې په مانا دی او د همدې وسیلې په توګه کارول کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره مالي په سياست کې

دا ليکنه هم د هيلې مجلې د ۱۳۸۲ل کال په (۲) ګڼه کې خپره شوې ده.

يا ره ژوند هم عجيبه لوړې ژورې لري، وګړي په کې هر ډول تېرېدو ته مجبور وي، هغه څوک چې د ژوند د ناخوالو دې ډول تېرېدو ته سر نه ټيټوي او پر مستقيمه لاره روان وي، له غرونو سره سر جنګوي، په عامه افکارو کې دې ډول خلکو ته سرتمبه اشخاص ويل کېږي، چې د دوی په اصطلاح له حالاتو سره سازش نه کوي او خپله روزي په خپله لغته وهي، ډېر کم اشخاص د زمانې دې ډول تور وبريښ سره مقابلې ته تيار دي، خو کله چې بريالی شي، نو بيا سم بريالی وي، بيا د ټولنې نور ګڼ اشخاص پرې راټول شي او ورته وايي چې ياره ښه کار دی چې ځان دې دې سختيو او کړاوونو ته ټينګ کړ، که څه هم موږ درته ډېر وويل، چې ډېر احتياط پکار دی، د ټولې کورنۍ ژوند او خپل سر ته دې خطر دی، خو تاسو د خپل ژور فکر او ټينګ هوډ پر آس سواره وئ. په هېڅ ډول خطر کې دې رای نه وهله، نو همدا علت و، چې مقصود منزل ته ورسېدی، موږ هم ستاسو تر شا ولاړ يو، هر ډول خدمت چې وي په شپه او ورځ د سر په سترګو ورته تيار يو، خو اوس هم يوه مشوره درکوو، هغه دا چې ځان سره به ډېر احتياط کوې، د سر دښمنان دې د سر تر وېښتانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم زيات دي، خدای مه کړه چې څه خواشينونکې پېښـه رامنځتـه نه شي. چې ته نه يې بيا که ټوله دنيا موږ ته راکړي، نـو مـوږ يـې څه کړو، ته اوس سر يې سر، نه دې دي اوربدلي چې سل دې ومره خو دسلو سر دې مه مره، نو که اوس ته پر موږ لوربږي د خپل سر خيـال دې ساته. پـه ټولنـه کـې لوړ مقام تـه رسـبدلي دا ډول اشـخاص چـې خپل ځان د شـهرت پـه دې ډول ښپـو کـې ووينـي، نـو ځـان تـرې ورک شـي، ورو ورو يـې منفـي اړخونـه پـر مثبتـو هغـو زيـات شـي او د شخصيت دړنګېدو لاره يې اواره شي، کله چې دا ډول اشخاص لـه خپل برم او پر تمه راپريوزي، نو په ټولنـه کـې د نرمـو او خـوږو خولـو خاوندانو ته يو ځل بيا د خبر بازار ګرم شي، څومره مې ورتـه وويـل چې دا کارونه مه کوه، نو زموږ يې نه منل او د نورو يـې منـل، حـال يـې دا شـو، ځينـې بيـا پـه کـې دا هـم وايـي، يـاره! ((کـه مـې سـل نصـيحتونه ورتـه کـړل- هغـه خـدای بـې لارې کـړی پـه لار نـه شـو)) ((نصيحت پر غافلانو اثر نه کا، د سړي اوسپنې خوشې ټکول دي)) ((زړګيه خوره داغونه چې زما دې نه منل- نصيب دې شول دردونه چې زما دې نه منل.)) عمومي ارزونه دا شي چې ټول مسـئوليت لـه برمه غورځېدلي شخص پر غاړه پرېوزي او غـوړه مـالان لـه زيـان او مسئوليته ځان يوې خوا ته ښه خوندي کړي، يو شمېر سياستوال او واکمن بيا داسې وي، چې غوړه مالي او غوړه مالان يې سخت بـدي راځي، مخامخ ستاينه د غندنې په مانا انګېري، له همدې املـه يـو شمېر غوړه مالان غندي، غوړه مالي يې منع کوي او ان له دندو يې ګوښه کوي، له داسې اشخاصو سره په مقابله کې سـاده غـوړه مـالان

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل مقام او موقف له لاسه ورکوي او يوازې هوښيار غوړه مالان خپله جاله پورې ويستلای شي، په اصطلاح دوديزه غوړه مالان ماته خوري او ځای يې ماډرن غوړه مالان نيسي، د ترکيې اوتولې نړۍ مشهور طنز ليکوال عزيز نسين په عمومي ډول غوړه مالي پر دوه ډلو وېشلې: ۱- شرقي غوړه مالي ۲- غربي غوړه مالي.

عزيز نسين شرقي غوړه مالي يوه دوديزه غوړه مالي بولي، د هغه په نظر په دې معاصر وخت کې يې نور ارزښت او اغېز له منځه تللی، په شرقي غوړه مالۍ کې ستاينه په مستقيم او مخامخ ډول تر سره کېږي، جار، قربان، بلا دې واخلم، ستا غم دې پر ما شي او داسې نور الفاظ ددې غوړه مالۍ افاده ييز لوښي دي. چې ډېر زيات سولېدلي او کليشه شوي دي، اکثره زاړه مامورين (متقاعدين) بې نوښته ليکوال اودرباري مامورين له همدې ميتود څخه کار اخلي، د عزيز نسين په نظر په اوسني وخت کې غربي غوړه مالي د زيات چلند وړ ده، په غربي غوړه مالۍ کې هدف په نامستقيم ډول انتقالېږي، نامستقيمه ستاينه چې په يو نه يو ډول په دويم يا دريم لاس مطلوب شخص ته ور ورسېږي، پر هغه شخص ډېره اغيز ښندي، نظر دې ته چې خپله يې څوک د يو چا له خوا واوري.

لکه څنګه چې پر ماشوم باندې نامستقيمه ښوونه او روزنه زيات اغېز لري، او هغه يې بې فشاره او بې تکليفه زغملای او جذبولای شي، نا مستقيمه ستاينه او غوړه مالي هم همداسې ده، عزيز نسين هم په خپل طنز کې د شرقي او غربي غوړه مالۍ دوه عملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلګې د ښاروالۍ د دوو مامورينو په وجود کې وړاندې کوي او وايي چې: شرقي غوړه مال د نوي ښاروال له تقرر او پېژندنې سره سم، هغه ته په دوديزه غوړه مالۍ، جار دې شم، زما د سترګو تور يې، خداى دې زما پر سر همداسې سيورى لره... پيل وکړ،نوي ښاروال له غوړه مالانو سخته کرکه لرله او دا يې د مشرانو د انحراف يو خطرناکه وسيله ګڼله، نوډېر ژر يې غږ وکړ، چوپ شه غوړه مالي مه کوه، زما له غوړه مالانوبد راځي ، غوړه مال سم له لاسه سر تر نامه پورې ټيټ کړ، او ويې ويل: ((په دواړو سترګو څه چې حضور فرمايي)) د دوديزوال تر څنګ بل ماډرن غوړه مال مامور هم تشريف درلود ، چې له مودې راهيسې يې د دوديز وال غوړه مال، غوړه مالي ځارله، خو په دې ډول غوړه مالۍ کې يې مهارت نه درلود ، نو ځکه خو په ښاروالۍ کې ډېر مطرح نه و، کله چې ماډرن مامور په دې پوه شو چې د زاړه مامور زړه غوړه مالي له موده لوېدلې اودنوي ښاروال دا ډول غوړه مالي بده راځي، نود خپل نوي هنر پر تمثيل يې پيل وکړ، په غرمنۍ کې به يې د ښاروال څنګ ته ځان ورساوه، ښاروال چې به د خوراک پر وخت د څښاک اوبو ته لاس کړ، نو ده به يې لاس ونيو، لږ په نسبتاً تروه لهجه به يې وويل ((فکر کوم دا اوبه تصفيه شوي نه دي که لږ انتظار وکړې، نو تصفيه او يا جوش کړې اوبه به در کړو نوښه به وي)) ماډرن غوړه مال به د ډوډۍ پر وخت له ښاروال څخه ترکاري او نور هغه څيزونه چې روغتيا ته د خطر د پېښېدو احتمال به په کې وو، دښاروال له مخې لرې کول، اوپر روغتيا ساتنه به يې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګار کاوه، ښاروال ورو ورو ځان سره داسې فکر کاوه، چې والله زما نږدې دوست هم دی دی. ځکه چې هېڅوک ان زما خپله کور ودانه زما د روغتیا دومره خیال نه ساتي لکه دی یې چې ساتي. نو د ښاروال په زړه کې یې زیات منښت او ګرانښت پیدا کړ، د ماموریت له عادي پوسته یې ورو مدیریت ، ریاست او بیا یې خپلې مرستیالۍ ته پورته کړ، کله چې ماډرن مامور د مقام اومنزلت لوړې پوړۍ ته ورسېد ، نوزوړ غوړه مال یې یوه ورځ غلی دفتر ورغی تر دودیزې غوړه مالۍ او روغبړ وروسته یې ورته وویل: ((صاحبه زه خو په دې د زړه له تله خوشاله یم چې زما د شعبې یو مامور داسې یو لوړ مقام ته ورسېد ، چې ان زما خولۍ هم ورسره غوړو کې لوېږي، خو اوس دا راته ووایه چې زه له دې خپلې دې پنځه ویشت کلنې تجربې سره سره وروسته پاتې شوم او ته ولې په دې کمه موده کې او کمه تجربه دا دومره لوړمقام اولوړې پوړۍ ته ورسېدې؟ فقط که په دغه راز مهارت او علت مې صیب سر راخلاص کړې)).

مرستیال صیب ورنږدې شو او ورو یې غوږ کې ورته وویل: ((مامور صیب ستا غوړه مالي چې ده هغه زړه غوړه مالي ده، دې ته شرقي غوړه مالي وايي، ددې دوران اوس تېر شوی، دا مخامخ ستاینه ده او زړه شوې، ددې دوران نور تېر شوی، اوس د نوې غوړه مالۍ دوران دی،دې ته غربي غوړه مالي وايي، د غربي غوړه مالۍ یو اساسي رکن نامستقیمه ستاینه ده، ددې ستاینې یو ډول دا دی چې ته په یو داسې ځای کې د غټانو ستاینه کوې،چې په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کې د غټانو داسې څوک وي، چې ستا ستاینه هغه ته ورسوي، دا کار هغه ته داسې تلقینېږي، چې ګڼې دی زما رښتني دوست دی اوس پوه شوې که نه ؟ د شرقي او غربي چاپلوسي عمده فرق همدا مستقیمه او نا مستقیمه ستاینه ده هیله لرم چې اوس به دې سر خلاص شوي وي)). زاړه مامور ورو د تائید سر وخوزاوه او ویې ویل: ((رښتیا چې زما د غوړه مالۍ وخت تېر شوی دی)). شرقي ټولنې اکثره سره ورته کلتور لري، ستونزې یې دي که نیمګړتیاوې یې دي، که ټولې سره ورته نه دي خو اکثره یې سره ورته دي، اوس راځو خپلې ټولنې ته، خپلې ښاروالۍ ته، خپل دربار ته، چې دلته حالات څه ډول دي، ورته دي او که نه دي؟ په افغاني ټولنه کې د غوړه مالۍ لړۍ د سلطان محمود غزنوي له دورې رانیولې بیا د کرزي صیب تر دربار پورې رارسېږي، د تاریخ په دې بېلابېلو پړاوونوکې دې ډول اشخاصو په ډله ییز اویا هم په انفرادي ډول خپل شخصیت تمثیل کړی دی، درباري غوړه مالانو د کار وروستۍ نتیجه دستایل شوي شخص ناکامي راوتې، د غوړه مالانو له لاسه د دربارونود رنګېدو غټ علت دا دی، چې په دربار او حکومت کې غټې او وړې نیمګړتیاوې وي، کله چې چارواکي د خپل دربار له غوړه مالانو څخه دخپل چار چلند په باب پوښتنه وکړي، چې څنګه دي حالات؟ نو غوړه مالان لاس په نامه ورته ووایي: صیبه کارونه ډېر ښه دي په دې ډول یې لومړی شخص محاصره کړی وي ، دا ډلې د ولس اودربار تر منځ حایل وي او هغوی هېڅکله د واقعیتونو لیدو ته نه پرېږدي، د دربار خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورتونه هم کله کله داسې وي، چې رسمي غوړه مالانو ته اړتیا لري، چارواکي په دې ډول خپلو هڅو ته د پخوا په شان دوام ورکوي اوپه پای کې ګړنګ ته برابر شي، متحدالمال غوړه مالان په ټولنه کې په عادي ډول له تقبیح او تطمیع پرته د عادت له مخې خپلې غوړه مالۍ ته دوام ورکوي.

د طالبانو د واکمنۍ پر مهال زما یو اشنا طالب چارواکي راته وویل: «یاره یون صیب دا د پخوانیو اخبارونو کلیکسونونه که دې راته پیدا کړي وای، چې د هغو شاعرانو او لیکوالانو نومونه مې په کې پیدا کړي وای، چې کمونستانو ته یې شعرونه ویل، چې یو څه سزا خو ورکړو»، ما هماغه وخت طالب چارواکي ته وویل: «اندېیواله کلیکسونونو او اخبارونو ته څه ضرورت دی؟ همدا خپل ورځني اخبارونه وګوره، تاسو ته چې څوک شعرونه لیکي همدغه دي او بس، همدا راونیسئ اوسزا ورکړئ، ټول مشکل حلېږي»، طالب چارواکي وویل: «دا څه وایې؟» ماوویل: «بښخي واقعیت وایم،ځکه لکه څنګه چې ستاسو او ستاسو دنظام صفت کوي، داسې یې د تېرو هم کړی، اود سباني به هم وکړي، هغه شاعران چې تاسو نه ستايي، تېر نظامونه یې هم نه دي ستایلي اوسباني به هم ونه ستايي»، چارواکي وویل: «موږ خو یوه ایډیالوژي لرو، خلک موږ د خپلې ایډیالوژۍ له خاطره ستايي». ما وویل چې ایډیالوژي خو په واک پورې منحصره نه ده، طالب خو تر واک د مخه هم ایډیالوژي لرله، ولې چا نه ستایه، چې اوس یې ستايي؟ دا ټول د قدرت برکت دی، د ایډیالوژۍ نه دی، بل هر نظام ځانته یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیالوژي یا شعار لري، غوره مالان او د سست فکر خاوندان ډېر ژر دې ډول ایډیالوژیو ته ور تسلیمېږي، کله چې دا شعارونه د زور سرچینې له لاسه ورکړي، شعارونه خپله اتومات رنګ شي، طالب چارواکي یو ځل بیا وویل: «ولله رښتیا دې وویل، خو یوه خبره ده، دا کسان چې ته یې یادوې والله ښه خلک دي، نیمه شپه چې زه ورته ټیلفون وکړم، چې هله په دې موضوع راته یو شعر یا لیکنه راولېږئ، سبا یې وختي دفتر ته را رسولې وي، تاسو غوندې خلک والله که د یو نظام په ښه هم راشئ، یو کرښه هم چاته نه لیکئ».
طالب زما شخصي ملګری و، ګپ ته مو دوام ورکړ، ما وویل کله چې د طالبانو واکمني رنګه شي، نو تا به ببرته کویټې ته پناه ور وړې وي. کابل کې به ستاسو پر ځای یو پښتون دښمنه واکمني رامنځته شي او ستاسو په نامه به له هر پښتون څخه غچ اخلي، نو کېدی شي زموږ غوندې خلکو هم په کابل کې ګوزاره ونه شي، بیا نو چې کله کویټې کې سره مخامخ شو، نو بیا به ګورو چې د چا خبره کره ده. همدا د طالبانو نظام و، چې یو ناظم شاعر اشنا مې مخې ته راغی او په پېښور کې په موټر کې سره همسفر شو، شاعر راته د مرحوم امان الله ساهو نه ډېر سر وټکاوه، ماترې پوښتنه وکړه، ولې ساهو صیب خو ډېر د کار سړی و، ذهناً او روحاً یې تر مادیاتو سویه اوچته ده، هغه وویل ما د خپلو شعرونو مجموعه چاپوله، دا د مجاهدینو حکومت دوره وه، پر خپل ځاني لګښت مې دا مجموعه چاپوله او ددې لپاره مې یو څه لګښت برابر کړی و، کتاب مې ساهو صیب ته د ایډیټ او کمپوز لپاره ورکړ، هغه ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې د کمپوز دومره پیسې کېښودې چې ټولې تیارې کړې پیسې
مې په کمپوز ورکړې او چاپ ته یې هېڅ پیسې پاتې نه شوې،
هماغه و چې د شعر مجموعه مې چاپ نه شوه، سره له دې چې هغه
وخت زه له ساهو صیب څخه ډېر زیات خفه وم، چې ولې ددومره
اوچتې پایې سړي داسې کار راسره وکړ، خو اوس ترې ډېر زیات
خوشاله یم، ما وویل د خوشالۍ علت دې څه دی، ده لږه مالګینه
خندا وکړه، یون صېب تانه به یې څه پټهوم اصلي خبره داده چې دا
شعرونه ټول ما دمجاهدینو په دوره کې ویلي وو، مجاهدینو اود
هغوی د قومندانانو ډېر زیات صفتونه په کې راغلي وو، کله چې
طالبان راغلل، نو دا ټول یې پسې واخیستل اوس اکثرو ته ټوپکیان
او پاټکیان وایي، زما په شعرونو کې د هغوی د اکثرو نومونه هم
راغلي وو، نو که چېرته دا مجموعه چاپ شوې وای، اوس به
طالبانو زه له سپېږمو نه ترلی وم، خو د خدای فضل و چې دا
مجموعه چاپ نه شوه او هغه تاوان باندې هم خوشاله یم چې په
کمپوز راغی او په دې هم خوشاله یم چې نورې پیسې راسره نه وې،
که نورې پیسې راسره وای نو هماغه وخت مې چاپوله، خو خدای به
مې پرده کړې وه، ما وویل ښه نو اصلي خبره دا ده چې ساهو صیب
ته دعا کوې، چې دا رسۍ یې له غاړې درته وېستې ده، ده وویل
خدای دې خیر او برکت ورکړي، ساهو صیب لاهغه وخت ژوندی و،
د دنیا له بدرنګیو سره یې ډغرې وهلې، چې یوه ورځ مې په یوه
ناسته کې ورسره همدا بحث وکړ، هغه کټ کټ وخندل او زنګانه ته
یې ټک وکړ، خدای دې دده کور له غنمو ډک کړي، دا شعرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرونه يې ماته راکړل، راته يې وويل چې دا هم کمپوز کړه او هم ایډیټ کړه او بیا پرې يوه سريزه هم وليکه او ګوره چې په سريزه کې راته لږ پام وکړې، ما چې کله دا نظمونه وکتل، نو له يوې مخې د مجاهدينو د قومندانانو ستاينې وې او داسې ستاينې چې خپله مجاهدينو هم نه شوې زغملای، بل سرېږه ته خو ټولې دنيا ته معلوم يې چې د مجاهدينو سيوری دې په کاڼو ويشته، که يو مجاهد د کوم مجاهد قومندان صفت وکړي، نو څه بلا ورپسې، نو ته خو داسې يو څوک يې چې په خلقي- پرچمي نظام کې تر ټولو منلی شخص وې، جهاد مور کړی دی او ګرم دا دی، ټوله نړۍ حيرانه ده، چې له دې قومندانانو نه دا ولس څنګه وژغوري اودا يې ستاينه کوي، لنډه دا چې دا نظمونه مې ولوستل او زما يو ملګري ته مې ورکړل چې ورته کمپوز يې کړي، په دې فکر کې وم، چې په څه ډول يې د چاپ مخه ونيسم، ځکه دا نه يوازې خپله ده ته په تاوان ده، ځکه چې سبابل نظام راشي په دې مجموعه به دده پوستکی وباسي، بلکې پښتو ادب ته سپکاوی دی، چې په اوسني ادبي بهير کې داسې نمونې په اصطلاح شعري ټولګې ټولنې ته وړاندې کوي، مور د جهاد په ګرمو کلونو کې په سپېدې مجله کې داسې شيان نه دي چاپ کړي، نو اوس چې جهاد ختم شو ولې دا شعارونه له موږه تېر شي.

نو فکر مې وکړ چې د ده دا بېله کړې پانګه په کمپوز مصرف کړم، د کمپوزر ورځ به هم ښه شي او دا به هم ژر ددې وس پيدا نه کړي چې بيا پيسې راټولې کړي او دا مجموعه چاپ کړي. کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته راغی ما وویل صیب دا خو غټه مجموعه ده څومره پیسې دې ورته تیارې کړي، هغه وویل (...) کلدارې، ما ویل داخو یوازې د کمپوز هم نه کېږي، نو چاپ به یې په څه شي کوې، سړی ډېر حیران پاتې شو ویې ویل، خیر دچاپ غم به یې بل وخت کوو، نو تیارې کړې پیسې یې په کمپوز کې لاړې اومجموعه یې تر ننه چاپ نه شوه او زه پوره یقین لرم چې نن به ماته دعا کوي، ناظم شاعر په موټر کې ماته وویل، چې یوه مجموعه خو د ساهو صېب له لاسه هغسې شوه، چې کیسه مې درته وکړه، اوس مې یوه بله مجموعه تیاره کړې که ددې غم راته وخورې کمپوز یې کړې، ایډیټ یې کړې او یوه ښکلې غوندې سریزه پرې ولیکې او چاپ یې کړې، ما وویل، نه څنګه د ساهو صیب غوندې یې غم وخورم، که بل ډول هغه په خندا شو نه بل ډول، ما ورته وویل موږ د شعرونو مجموعه نه چاپوو، علمي، تدریسي، څېړنیز او نور کتابونه چاپوو،خو زه دومره کولای شم چې ستا مجموعه یو ښه کمپوزر ته ورکړم، خو شرط به په کې دا وي چې هېڅ داسې شعر به په کې نه پرېږدم چې په هغه کې د طالب او یا کوم بل زورور ستاینه راغلې وي، ښه په خنداشو ویې ویل: داشعرونه ټول د طالبانود دورې شعرونه دي، طبعاً د هغوی ستاینه په کې شته، ما ورته ویل چې زه خو داسې شعرونه نه پرېږدم چې د طالبانو ستاینه په کې وي، هغه بیا په خنداشو، یون صیب د همدې لپاره دا مجموعه تا له درکوم چې ته په کې چانې وکړې مانه هسې توکلي ستاینه کېږي، په ځان هېڅ نه پوهېږم، خو دخلکو صفت راڅخه کېږي، ما ورته وویل یو ځل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساهو له مرګه ژغورلی يې، دا ځل به دې زه انشاالله له خطره بچ کړم. ځکه چې طالبان به اخر له منځه ځي او بيا به خلکو ته د طالب د ستاينې په جرم نيولی يې، ښه دا ده چې همدااوس ترې تېر شې، طالب بې له هغې هم تا ته چندان ارزښت نه درکوي، چې صفت يې وکړې، او که ونه کړې. په طالبي پړاوکې هم ددې ښاغلي ناظم د نظمونو ټولګه چاپ نه شوه، دا ډول ناظمان زموږ په ټولنه کې يو نه دي په لسګونو دي. يوه ورځ په دفتر کې ناست وم چې زموږ يو ملګري عزت الله شمسزي ته له بهر نه ټيلفون راغی، هغه د (...) صيب د شعرونو پر کمپوز باندې چټک او ضربتي کار پيل کړئ، کله چې مې شمسزي نه پوښتنه وکړه چې څوک يادوې؟ ولې نه يې پېژنې؟ (..)صيب ! ما وويل هغه خو قومندان نه و څه؟ اوس شعرونه ليکي، شمسزي يو غټ ناچاپ کتاب زما مخ ته کېښود ، ما چې لږ سر سري وکوت د شعرونو ښه ((ګل ګلزار)) په کې جوړ و، يوقومندان او بل قومندان يې ښه د مزې سپک کړي او ټولې ناخوالې يې ورته يادې کړې وي، په نظمونو کې يې وزني تېروتنې هم وې، شمسزي ته مې وويل: څه کوې دې سره؟ هغه وويل: زه خو دا سړی ښه نه پېژنم، خو د چا له خوا چې رالېږل شوی هغه زموږ او ستاسو ملګری دی، خفه کولې يې نه شو، که نه دا مجموعه خو والله که په چاپ ارزي، دا ډېر لګښت هم غواړي، تقريباً پنځه سوه يا شپږ سوه مخه کېږي، زه به يې ورته د (...) په سترګو کمپوز اوايډيټ کړم که نه خو دچاپ وړ نه ده، ښاغلي عزت الله شمسزي دا مجموعه په ډېر تکليف کمپوز او ايډيټ کړه، وزني تېروتنې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ورسمي کړي او چاپ ته تیاره شوه، د کمپوز ټول لګښت یې دولس زره کلداري شو او د ایډیټ حق الزحمه یې ده ورته معاف کړه، لاژمه وه چې د شعرونو یا نظمونو لیکونکی د کمپوز لګښتت راولېږي او خپله مجموعه چاپ ته یوسي، د کمپوز په بهیر کې د مجموعې د خاوند له خوا پرله پسې ځوابونه راتلل چې کمپوز څنګه شو؟ کله چې کمپوز خلاص شو ، نو شمسزي ورته وویل چې څوک راولېږه چې مجموعه یوسي، دې وخت کې د طالبانو او امریکایانو تر منځ ټکر پېښ شو، په نتیجه کې د طالبانو نظام ړنګ شو، پر مجموعې څومیاشتې تېرې شوې، د شمسزي له خوا ځواب ورولېږل شو، چې د کمپوز لګښت راولېږه، د مجموعې خاوند وویل: وروره لګښت مګښت نه شته، اوس خو طالبان سقوط شول،زما پلار هم دا شعرونه چاپولای نه شي، وروره زه بښخي له مجموعې تېر یم ته له کمپوزه تېر شه، تا ته دې درپاتې وي. د یو ناظم له خوا د پردی غوړه مالی نتیجه دا شوه، چې شمسزي په کې دولس زره کلداري تاوان وکړ، د انفرادي غوړه مالی خو دا حال و، په دربار کې هم دا حال دی، د کرزي صیب په دربار کې دوه ډلې خلک زیات اغېز لري، یو د ټوپک په زور واک ته رسېدلي اشخاص او دویم غوړه مالان.

د ټوپک په زور واک ته رسېدلي اشخاص د هرې خبرې د ویټو کولو واک لري او درباري غوړه مالان پر دې بریالي شوي چې ځان ته په دربار کې ځای پیدا کړي او د نورو با استعداده کسانو مخه ډب کړي، په اکثرو هغو برخو کې چې ولس له حکومت څخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتو کارونو هيله لري، د همدغو دوو ډلو له خوا له ځنډ وځنډه سره مخامخېږي.

که چېرې په دربار کې همداسې حالت روان وي، نودا دربار به هم د نورو دربارونو پر برخليک اخته شي، په مجموعي ډول په سياست کې د کينې او بنې شرقي او غربي غوړه مالۍ نتيجه د حکومتونو او موثرو اشخاصو له منځه تلل دي اوبس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې د نوې سرشمېرنې په باب څو اندېښنې

د بن تر پرېکړې وروسته د منځمهالې ادارې په بهیر کې د سرشمېرنې د ترسره کولو اوازه وه او په دې اړه تشویشونه وو، دا لیکنه ما د همدغو تشویشونو په اړه لیکلې او هماغه وخت په ګوربت مجله کې چاپ شوې ده.

دې کې هېڅ شک نه شته، چې په هره ټولنه او هېواد کې د هغو د وګړو دقیقه سرشمېرنه د هغو ټولنو او هېوادونو د اقتصادي ودې، ټولنیزې سوکالۍ او فرهنګي سمون لپاره یو اساسي کار او عامل دی. له یوې عادي کورنۍ نه نیولې بیا د هېواد ترکچې پورې د ټولو ورځنۍ او کلنۍ لګښت، ګټه او عایدات د هغو د شمېر له مخې معلومېږي.

سرشمېرنه د څو مشخصاتو له مخې ترسره کېږي او د هرې برخې د اړتیا د پوره کولو او پرمختیا لپاره پلانونه جوړېږي، لکه د جنس، عمر، زده کړې، سیمې، قوم او نورو ځانګړنو له پلوه. په هغو هېوادونو کې چې یو واحد قوم اوسي او د ملي شعور کچه یې اوچته وي، که له هره پلوه سرشمېرنه ترسره شي، نو له چا سره تشویش ځکه نه وي، چې په سرشمېرنه کې د درغلۍ امکان نه وي او څوک نه وي چې د ټولنې کومه خوا درنه او زیاته وښیي، خو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هېوادونو کې چې د اکثریت تر څنګ نور قومونه یا اقلیتونه اوسېږي، په دې هېوادونو کې تر ټولو حساسه او جنجالي موضوع همدا سرشمېرنه ده. په ځانګړې توګه که په دې هېوادونو کې سیاسي ثبات او عادل حکومت هم موجود نه وي. که اکثریت د زور او فشار له امله د واک ټول امتیاز ترلاسه کړی وي، نو بیا خو د اقلیتونو یا لږه کیو پر سر خاورې دي او که چېرې د کومې بهرنۍ لاسوهنې او یا هم د کورنیو عواملو له کبله واک کوم اقلیت ته رسېدلی وي، نو بیا خو دوی د خپلې دایمې بقا او د واک د انحصار لپاره هڅه کوي، چې په هر ډول خپل شمېر زیات وښیي او پر سرشمېرنې خپل اغېز پرېباسي.

افغانستان کې د اکثریت ترڅنګ ګڼ شمېر لږکي قومونه هم اوسي، چې ټول په ګډه د افغان ملت هډونه جوړوي، زموږ په هېواد کې سرشمېرنه او د هر قوم د نفوسو شومره والی هغه جنجالي مسئله ده، چې حل یې ضروري دی. د یوه قوم مدعیان هم پر خپل شمېر قانع نه دي، له کلونو راهیسې له سرشمېرنې څخه یوه حساسه سیاسي موضوع جوړه شوې، ځینو له دې موضوع څخه سیاسي ګټه پورته کړې او ځینو زیان زغملای دی.

دې کې هېڅ شک نه شته چې ټول افغانان په دې نظر دي چې په افغانستان کې یوه دقیقه او ناپلوې سرشمېرنه تر ډېرو کارونو یو مهم کار دی، خو سرشمېرنه به د چا له خوا کېږي او څرنګه به ترسره کېږي؟ په افغانستان کې اوس سرشمېرنه د هغې د ټولنیز، اقتصادي، فرهنګي او نورو ارزښتونو په پرتله زیات سیاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت لري. د سیاسي ارزښت په ټاکنه کې لوری یا طرف ډېر زیات رول او اغېز لري، نو دلته هم همدا پوښتنې رامنځته کېږي، چې دا سرشمېرنه به د چا له خوا ترسره کېږي؟ د چارو عملي مامورین به یې څوک وي؟ له کومې سیاسي ډلې سره به خواخوږي لري او د چا له خوا به ګومارل شوي وي، د دې پوښتنو تل ته چې څوک ننوزي، نو بیا ورسره دا تشویشونه پیدا کېږي، چې کېدی شي په سرشمېرنه کې درغلي وشي، دلته به د ځینو هغو تشویشونو یادونه وکړو چې د اکثریت افغانانو په زړونو او فکرونو کې په دې باب موجود دي:

۱- ځینې خلک په دې خبره خوشاله دي، چې د افغانستان په چارو کې د ملګرو ملتونو او لویو ځواکونو پښه دخیله ده، نو کېدی شي، دوی په سرشمېرنه کې مرسته وکړي او دقیقه سرشمېرنه ترسره کړي. دا د یوې فکري فرضیې په توګه ښه نظر دی، خو په خواشینۍ سره باید وویل شي، چې په عملي ډول په افغانستان کې ملګري ملتونه، د امریکا متحده ایالات او اوس وخت نور مطرح هېوادونه لکه ایران، روسیه، هند او نور د هېواد د اکثریت (پښتنو) پر وړاندې د کورني ائتلاف، چې په سر کې یې د نظار شورا ګروپ دی، برخه ګرځېدلي دي او همدوی د نظار شورا اساسي ملاتړي او سپورټران دي. له بهرنیانو سره خپلې سیاسي ګټې مطرح دي، نه په افغانستان کې د اقلیت او اکثریت حقوق او نه دکوم یوه بشپړه سوکالي او ارامي. اوسمهال د نظار شورا او د همدې بهرنیانو سیاسي ګټې پر یوه لیکه ولاړې دي، څه چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېوادونه غواړي هغه نظار شورا تر سره کوي او څه چې بیا د نظار شورا کورنۍ غوښتنې او د واک انحصار دی، هغه بیا هغوی ورته ترسره کوي. د همدغسې یو سیاسي سازش په نتیجه کې د هېواد نور قومونه په تېره بیا اکثریت پښتانه له خپلو اوسنیو سیاسي حقوقو محروم شوي او د نورې محرومېدنې اتکل او امکان هم شته. یو څو بېلګې به یې هم وړاندې کړو: د همدې ملګرو ملتونو، امریکامتحده ایالاتو او نورو په خوښه او فشار د بن ناعادلانه غونډه جوړه شوه او اساسي واک یې نظار شورا ته وسپاره، له یوې ولسوالۍ نه شپږ تنه وزیران شول. بیا یې د لویې جرګې لپاره ځانګړی ۲۱ کسیز کمېسیون جوړ کړ چې په هغه کې یې ۱۳ پښتون مېشتي ولایتونه له استازیتوبه محروم کړل، خو له یو ولایت (پروان) څخه یې درېیو تنو ته په کې غړیتوب ورکړ. همدې کمیسیون بیا د بدخشان ولایت ۱۳ ولسوالۍ ۲۸ او د پنجشېر یوه ولسوالۍ څلورو ولسوالیو ته پورته کړې او د تنظیمواکۍ ناثبت شوي او شفاهي فرمانونه یې زموږ پر ولس تحمیل کړل، له اداري واحدونو پرته یې ناپښتون مېشته سیمو په تېره بیا تاجک مېشته سیمو ته د څوکیو شمېر زیات او د پښتون مېشتو سیمو هغه کم کړ، په انتصابي غړو کې یې هم ډېرې ډنډۍ ووهلې او څه چې یې خوښه وه، هغه یې وکړل. دا ټولې هڅې ددې لپاره وې چې په بېړنۍ لویه جرګه کې د پښتنو شمېر راکم کړي او دوی په راتلونکي کې هم ځانته یو حقوقي بنسټ جوړ کړي او د دوی په اند که اینده کې نورې لویې جرګې جوړېږي د همدې معیار له مخې باید جوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ځکه چې دا جرګه خو د ملګرو ملتونو تر قانوني چتر لاندې جوړه شوې ده. خو نظار شورا له دې ترکیب سره سره بیا هم په لویې جرګې کې سترګې خوږې نه شوې او د وېرې احساس یې وکړ، له خپلو بهرنیو پلویانو سره یې مزې وځغلول، خپل خوښې کابینه یې جوړه کړه او جرګې ته یې هم هېڅ وړاندې نه کړه. له دې بیان څخه مې مقصد دا و چې دغه بې انصافي چا وغندله او چا یې مخه ونیوله؟ ایا نړۍ نه پوهېږي چې په اوسني وخت کې واک له ملت سره دی او که یوې ولسوالۍ ته سپارل شوی؟ واک له ولس سره دی که له ټوپک او ټوپکیانو سره؟ هر کله چې څوک دې پوښتنو ته ځیر شي بیا پوهېږي چې راتلونکې سرشمېرنه به څرنګه وي؟

۲- په پیل کې داسې هیله کېده، چې ملګري ملتونه به د بن د پرېکړې پر اساس د سرشمېرنې لپاره یو ځانګړی کمېسیون جوړوي. خو اوس داسې څرګنده شوه چې دا کار یوازې د احصایې مرکزي ادارې ته سپارل شوی، چې اوس د نظار شورا تر واک لاندې ده، بهرنۍ سرچینې به له دوی سره یوازې مالي مرسته کوي. که چېرې دا اداره د واکمن ګروپ تر سیوري لاندې خپل کار ته دوام ورکړي، نو پوره باور دی چې په افغانستان کې به د قومونو د نفوس شمېرنې په برخه کې داسې درغلي رامنځته شي، چې نه یوازې افغانان، بلکې نړۍ به هم ورته حیرانه شي.

۳- دا خبره هم څرګنده نه ده، چې دوی په سرشمېرنه کې د ختمې (نسل) او ژبې ترمنځ توپیر کوي او که نه هر چا چې دري خبرې وکړې، هغه تاجک او هر چا چې پښتو خبرې وکړې، هغه پښتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼي، که ژبه د قوميت معيار وګڼل شي، نو په افغانستان کې ډېر هغه قومونه يا د هغو يوه برخه چې خپله ژبه يې هېره کړې او بله يې خپله کړې، خپل قوميت له لاسهورکوي، که ژبه معيار وګڼل شي نو هزاره ګان هم بايد په تاجکو ورګډ شي، خو واقعيت دا دی چې هزاره ځان ته قوم دی او تاجک ځان ته، په هرات ښار کې يو زيات شمېر پښتنو قبيلو خپله ژبه هېره کړې، خو دغه دا مانا نه لري چې تاجکان شوي، مانا دا چې هر دري ژبی تاجک نه دی او هر پښتو ژبی پښتون نه دی، دې ټکي ته بايد په راتلونکې سرشمېرنه کې خاصه پاملرنه وشي.

۴- په افغانستان کې ځينې نور داسې قومونه شته چې د سياسي امتياز او فشار له امله کېدی شي، خپل قومي هويت پټ کړي او واکمن ګروپ يې د خپل قوم په شمېر کې حساب کړي، د دې درغلۍ احتمال ډېر زيات دی. ښه به وي چې يوه بېلګه يې وړاندې کړو. په ننګرهار او لغمان کې د ياد وړ شمېر پشه يان اوسي، دوی ځانګړی قوم دی او ځانګړې ژبه لري، څرنګه چې د پښتنو په منځ کې اوسي نو دويمه ژبه يې پښتو ده. خو په اوسني وخت کې د دوی يو څو تنه قوماندانان له نظار شورا سره اړيکي لري او د هغوی له خوا ورته ويل شوي چې تاسو خو اصلاً تاجکان ياستئ او يو نيم ته خو يې چې تذکره ورکړې، نو قوم يې ورته تاجک ليکلی دی. دغه ډول سياسي، اقتصادي، امتيازونه او فشارونه او قومي درغلۍ د يوه قوم د هويت د ختمولو لپاره يوه هڅه ده او په راتلونکې سرشمېرنه کې د دې ډول هڅو احتمال خورا زيات دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- ډېرې پښتون مېشته سیمې د غرو او درو په لمنو او سختو ځایونو کې پرتې دي، چې تګ ورته خورا زیات لګښت او ستړیا غواړي، که چېرې د سرشمېرنې غړي ملي اشخاص نه وي، نو کېدی شي چې ډېرو سیمو ته د اقلیمي، ترانسپورتي، امنیتي او نورو ستونزو له امله هېڅ لاړ نه شي او که همدا لاملونه پلمه کړي، کېدی شي ډېرې دا ډول سیمې بېخي له یاده وایستل شي او یا یې هم شمېر د اټکل له مخې ډېر کم وښودل شي.

۶- د اټکل او ځینو سرشمېرنو له مخې په افغانستان کې د کوچیانو شمېر دوه ملیونه تنه شاوخوا اټکل شوی دی، څرنګه چې دوی دایماً په سفر کې وي، نو شمېرنه یې ګران کار دی او زیات لګښت غواړي، کېدی شي د سرشمېرنې مسوولین د دوی په باب هم همغه پورتنۍ پلمه تکرار کړي، نو دلته یې د حل ښه لاره داده چې د کوچیانو د شمېرنې لپاره خپله له کوچیانو څخه یو کمیسیون جوړ شي او دا دنده هغوی ته وسپارل شي.

۷- په ځینو پښتون مېشتو سیمو کې دا دود اوس هم حاکم دی چې د خپلو ښځو نومونه چاته نه ښیي او دا سخت شرم ګڼل کېږي دا او دې ته ورته د نورو کلتوري ستونزو د حل لپاره ښه داده چې د سرشمېرنې په غړو کې د هرې سیمې خلک شامل وي، که چېرې په ځینو سیمو کې د ښځو سرشمېرنه ممکنه نه وي، نو د نارینه وو له شمېر سره دې مساوي او یا هم تر هغو یو دوه فیصده زیاته ځکه اټکل شي چې د جګړې په کلونو کې د ښځو په پرتله د نارینه وو د تلفاتو شمېر زیات و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸- په مجموعي ډول ډېره د اندېښنې خبره داده چې د سرشمېرنې د غړو (مامورينو) په ټاکنه کې به قومي انډول او تناسب ساتل کېږي که نه؟ که چېرې د مامورينو په استخدام کې دې اصل ته پاملرنه وشوه، نو بيا هم کېدی شي، تر ډېره حده د درغليو مخه ونيول شي او که دا ترکيب هم د کابل د اوسنۍ ادارې د ترکيب په شان وي، نو بيا يې نتيجه هم همداسې يوه اړخيزه بوله.

بله ډېره د اندېښنې خبره داده چې که په افغانستان کې دقيقه سرشمېرنه ونه شي او د ټول ملت قناعت پرې حاصل نه شي، نو افغانستان به په داخل کې له نوي حقوقي بحران سره مخامخ شي. هغه چا چې د درغلۍ له لارې خپل شمېر زيات ښودلی هغوی به ملګري ملتونه او نړيواله ټولنه د خپل حقوقي سند په توګه ميدان ته وړاندې کوي، چې دا سرشمېرنه خو هغوی کړې، دا څنګه نه منې؟ او که هغه څوک چې قصداً زيانمن شوي او شمېر يې راکم شوی دی، هغوی به وايي چې ملګرو ملتونو او نورو بهرنيانو خو تاسو ته د خپلو سياسي ګټو د خوندي کولو لپاره په هره مرحله کې تر حده زيات امتيازونه درکړي وو، نو دا خو نه ستاسو حقوق وو او نه درسره ملت منله، چې يوې ولسوالۍ ته دې په لنډمهاله او منځمهاله اداره کې تر شپږو زيات وزارتونه ورکړل شي او پر پاتې حکومت دې هم خېټه واچوي. همدا بحثونه او جنجالونه به تر ډېره روان وي او کېدی شي خبره جنګ جګړو ته هم ووځي، يانې له سرشمېرنې به سربښندنې جوړې شي. نو د حل ښه لاره يې داده چې سرشمېرنه دې د ملګرو ملتونو تر مستقيمې لارښوونې لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيني، خپلواک او څانګړي کميسيون له لارې تر سره شي، د کميسيون غړي او نور مامورين بايد د دولت غړي او مامورين نه وي او نه په کوم سياسي تنظيم پورې تړاو ولري، د هر ولايت او ولسوالۍ وګړي دې په کې شامل وي، ملګري ملتونه دې هم هڅه وکړي چې په ټولو ممکنو وسيلو د اوسني حکومت او په تېره بيا د نظار شورا د لاسوهنو مخه ونيسي او په رښتيا دې هم د سرشمېرنې لپاره يو ازاد او ناپېيلي چاپېريال رامنځته کړي او که داسې نه وي، نو له هغه خيره چې زموږ ملت ته شر جوړېږي، زموږ ملت هغه خير نه غواړي، هېڅ سرشمېرنه دې نه کېږي، دا کار دې يو نورمال حکومت ته وځنډول شي او دې ته دې بېلې شوې پيسې اوس د سړکونو او روغتونونو پر جوړولو ولګول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایله جاري جنرالان او مارشالان

دا لیکنه هغه مهال شوې وه چې په افغانستان کې د ملي پوځ او پولیسو یوه منظمه قطعه هم نه وه، خو تنظیمي جنرالان تر شمېره وتي وو او تـر عسکرو د جنرالانو شمېر زیات و. دا لیکنه هـم پـه هیلـه مجلـه کـې خوندي شوې ده.

موږ هم عجیبه خلک یو، کله څوکۍ لرو، خو سرې ورتـه نه لـرو، کله بیا سرې لرو خو څوکۍ ورته نه لرو، کله بیا داسې هم وي، چې د یو مقام لپاره دوه درې کسه په رسمیاتو کې درج وي، خو عملي کفایت په یو کې هم نه وي، کله بیا داسې وي چې رتبې او نومونه یـې غـټ وي، خـو کارونـه یـې واړه وي، کلـه بیـا داسـې وي چـې تحصیل کړي اشخاص مو په بازار کې کراچۍ چلوي، خو د بازار او کوڅې خلک پر مقامونو ناست وي، کله خو بیا داسې هم وي، چې د حکومت د مشر تخت مو یو ځای وي او بخت یې بل ځای وي، د پاچاهۍ تخت یې په مرکز کې پاتې وي، خو پاچا پـه کلیـو او غرو رغو کې سرګردانه ګرځي، کله پاچا بهرنیان دعوت کړي او ولس یې مخالفت تـه راپورتـه شي، خو کله کله بیا د پاچا لـه لاسه ولس دومره په تنګ شي، چې بهرنیانو ته زړه ښه کړي، چې بهرنیان مداخله وکړي او دده له غضبه یې خلاص کړي، کله بیا پرچمیان، ملحدین او نور روسان دعوت کړي او مجاهدین یې په مقابل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅېږي ، کله کله بیا مجاهدین د روس لمن ونیسي او د تېرو ځګړو بښنه ترې وغواړي او خپل ملاتړ ته یې راوبولي، کله کله بیا په یو کار کې د کار کوونکو تر شمېره کار فرمایان ډېر شي او کله کله هم په هېواد کې د عسکرو پر ځای جنرالان.

کله کله پر ښځو داسې ناتار راشي، چې له نارینه و سوږ نه شي کولای او کله کله د بیا د ښځو د ژبو تنستې خلاصې شي او نارینه داسې سپک کړي لکه د باد بړکه، خو لنډه دا چې کله داسې کېږي او کله هسې، په همدې کله داسې او کله هسې کې زموږ هېواد او ولس هر څه بایلول.

اوس یو ځل بیا د همداسې ریشخندیو، تراژېډیو او کمیډیو وخت راغلی دی، (تراژیدي- کمیډي) ورته ځکه وایو چې داسې مسئله به وګورې چې له ډېره قهره به دې ورته خندا راشي، اصلاً خو به غم وي، خو تا به داسې کړي، چې له ډېره قهره او تاوه به دې په خنداکړي، لکه حمید بابا چې د هغو سرو کړو پسونو د سرونو په باب چې پر کراچۍ ایښي اوپه اور سوي وي، سپین شوي او سپین غاښونه یې له ورایه خلکو ته ښکاري او هرڅوک داسې فکر کوي، چې ماته خاندي، خو هغوی د اور په لمبو کړېدلي وي، اور له هغو هر څه اخیستي وي او هغه له ډېره تاوه خاندي، شاعر دغه حساس نزاکت ته متوجه شوی، نو ځکه خو یې ویلي دي:

لکه سر د پسه په اور غاښونه سپین کا

هسې مالره له غمه خندا راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو موږ چې اوس هم د خپل سوي لوي هېواد او ولس حالت ته ګورو او په تېره بيا د هغو د سياسي لوبغاړو او لوبو ننداره او ريشخنديو ته ګورو، نو موږ ته هم له ډېره غمه خندا راشي.

وګورئ ټول پوځ مو تالاشو، ټانکونه، موټرې او وسايل يې کباړ او پر ګاونډيو هېوادونو وپلورل شول، پوځيان او عسکر ټول وپاشل شول، لس کاله کېږي چې هېڅوک هم د عسکرۍ د مکلفيت پر اساس عسکرۍ ته نه دي جلب شوي، يو منظم روزنيز پوځي مرکز مو فعال نه دی، د ظابطانو او وړو ظابطانو د روزنې مرکز نه شته، خو د جنرالانو د روزنې مرکز فعال دی، څو ورځې د مخه يو چا کيسه کوله چې په کورينو چارو وزارت کې عسکر نه شته، ټول صاحب منصبان دي او هغه هم لوړ رتبه صاحب منصبان، نوکومه شعبه کې چې چای په کار شي، د شعبې مشر پر بل مادون امر وکړي، ((جنرال صاحب يک ګيلاس چای خو بيار)) مانا دا چې د افغانستان جنرالان دومره بې ارزښته او دومره ډېر شول، چې اوس د شعبې د پياده کار ورځنې اخيستل کېږي.

دا هغه مېړني ملت ته يوسپکاوی دی، چې د يوې پېړۍ په لر او بر کې يې دوه نړيوالې امپراتورۍ ړنګې کړې، د جنرالانو په مسئله کې لابله کميډي دا ده چې دا اکثر جنرال صاحبان زياتره د يوې سيمې او ان زياتره د يوې ولسوالۍ دي، علت يې دا دی چې نور مشران او جنرالان يې د خپلو سيمو دي،هغوی بيا تردې هم وړاندې لاړل، چا ډګر جنرال او چا ځانته د ستر جنرال رتبې ورکړې، ښاغلي محمد قسيم فهيم چې اصلاً د کابل د ابو حنيفه مدرسې زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکی و او هغه هم تري نیمگړې پاتې ده، ځاتته له مسلکي معیار(!) سره سم د (مارشال) رتبه ورکړه، نو همدلته ده چې سړي ته هغه د شاعر خبره را یادېږي (هسې ما لره له غمه خندا راغله). دا د ټولې نړۍ په عسکري تاریخ کې یوازینی استثنایي کیس دی، نو اوس دې خپله فهیم صیب، زموږ د ولس وګړي او هر نړیوال یو ځل د څو شېبو لپاره فکر وکړي او د خپل ضمیر په هنداره کې دې وګوري، په هغه هېواد کې چې اوس له څو تنظیمي عسکرو پرته هېڅ اردو نه لري او هر څه دې متلاشي وي، هلته د مارشال رتبې ته څه اړتیا شته؟ که په ټول هېواد کې له یو منظم عسکري کنډک نه نیولې تر یوې قول اردو پورې چې لږ تر لږه د مرحوم داود خان د وخت په معیارونو برابر وي، یوه پوځي قطعه موجوده وای نو بیا به هم سړی ووایي چې سل په لالي پور دي دا یوه هم د همده مبارک، خو چې په ټول ملک کې یوه منظمه پوځي قطعه موجود نه وي،نو دا ستر جنرالي او مارشالي څه مانا؟

خو که چېرې دا ستر جنرال او مارشال صیب واقعاً د خپلو دې رتبو مستحق وي، نو لږ تر لږه، خو دې په کابل کې سم امنیت ټینګ کړي، د ملګرو ملتواوبهرنیانو دومره سترو پوځونو ته څه اړتیا ده، خو دا ستر حقیقت باید زموږ اوسني جنرالان او مارشالان د زهرو د یو ګوټ په څېر له ستوني تېر کړي، چې که نن هم د ملګرو ملتو او امریکا متحده ایالاتو پوځونه له کابله ووتل، نو نه به دا پوځي رتبې وې اونه به دا چړچې او نه به دا پوځیان وي، نه به مارشالان، نه به دا ناصر خان وي نه به یې دا سره سره اوښان ، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحبان کېدی شي چې بېرته خپل مکان او ورته زمان ته لاړ شي، چې له کومه ځایه راوستل شوي دي، خو مخکې تر دې چې اوسني واکمن بېرته پر خپل پخواني برخلیک اخته شي، نو به وي چې د شکرانې لمونځ اداکړي او خپل رب ته سر ټیټ کړي او خپلې تېرې تجربې تکرار نه کړي اوکه نه کېدی شي یو ځل بیا پر هماغه تېر برخلیک اخته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک د اساسي پوستونولپاره ور دي؟

دا لیکنه ما د بیړنۍ لویې جرګې د جوړېدو په درشل یانې دې جرګې تـه د انتخاباتو په بهیر کې کړې وه او هغه وخت چې زه په جلال اباد کې د همـدې جرګې لپاره په ختیځو ولایتونو کې د انتخاباتو د کمیسـیون مسـئول وم، نـو دا لیکنه مې په هغې جریده ((جرګه)) کې چې د همدې دفتر له خوا پـه موقـت ډول خپرېده، چاپ کړه، خو څرنګه چې هغه وخت دې دفتر د ملګرو ملتونـو د مرستو ځانګړي دفتر یوناما (UNAMA) سره په ګډه کـار کـاوه او د هغوی له خوا ددې دفتر سیاسي او اقتصادي ملاتړ کېده، نو ځکه خو په جلال اباد کې د یوناما د دفتر مشر ښاغلي کاوون کاکړ ددې چـاپ شـوې جریـدې وېش مناسب ونه باله، همغه و چې دا جریده ونه وېشل شوه، تر یو څه بدلانه وروسته بیا دا لیکنه د هیلي مجلې د ۱۳۸۰ل کال په (٦) ګڼه کې چاپ شوه، دا دی دلته دا لیکنه یو ځل بیا خپروو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټاکل شوې ده د غبرګولي پر ۲۰ نېټه په هېواد کې ببړنۍ لویه جرګه جوړه شي. د ملي مشرتابه، د مهمو وزارتونو د وزیرانو ټاکل د لویې جرګې اساسي دنده ګڼل شوې ده، داسې برېښي چې د ملي مشرتابه د ټاکنې مسئله ځکه دومره سخته نه برېښي چې کېدی شي پرکوم معتدل شخص موافقه وشي، خو غټه مسئله او ستونزه د مهمو وزارتونو ده، ځکه که ددولت مشر یو معتدل شخص وي او مهم وزارتونه دیوې سیمې، یوې ولسوالۍ او یا هم د یوه ځانګړي تنظیم لاس ته ورشي، نو بیا خو هرڅه چې همدا خلك او ډله وغواړي همغه به کېږي، لکه دې تېرې تجربې چې وښودله، له وزارتونو پرته د صدارت د څوکۍ برخلیك هم معلوم نه دی، چې انتقالي دوره کې به صدراعظم څوك وي او که نه؟ خو که د صدارت څوکۍ نه وي بیا به هم د وزارتونو پر سر سخته لانجه روانه وي. په اوسنۍ اداره کې چې کومې ډلې سره اساسي واك دی، دوی به په اسانۍ دې ته حاضر نه شي چې واك پرېږدي، نو د حل لاره څه ده؟ د حل یوه لاره داده چې په لویه جرګه کې باید اول پر اصولو او معیارونو توافق وشي. د ساري په توګه د هر وزارت لپاره دې مسلکي اشخاص غوره شي، هېڅ ولسوالۍ ته دې دوه وزارتونه نه ورکول کېږي، د چا چې په تېرو وختونو کې سیاسي، بشري او اخلاقي ریکارډ خراب وي، هغه دې په هېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وجه د لوړو پوستونو لپاره نه انتخابېږي، ددې لپاره چې بيا تنظيمي جګړې پيل نه شي، ښه به دا وي چې د مهمو وزارتونو لپاره لکه دفاع، کورنيو، بهرنيو چارو او ماليې وزارتونو لپاره ناپېيلي، مسلکي اشخاص د وزيرانو په توګه وټاکل شي، نه تنظيمي او نه ګوندي اشخاص، خو که چېرې بيا هم د واک انحصار ديوې سياسي ډلې په لاس کې پاتې شي او نور ملت ورڅخه محروم شي، نو د دايمي سولې د ټينګښت لپاره به هيلې ډېرې کمې وي، په هره ټولنه کې تر انتخاباتو د مخه يو څه اټکلونه هم وي، نو د اوسنۍ بېړنۍ لويې جرګې د نتيجو په برخه کې هم ځينې اټکلونه شته، کېدی شي د هغو څرنګوالی په لاندې ډول په ګوته کړو:

لومړی اټکل:

اعليحضرت محمدظاهرشاه مشر، حامد کرزی صدراعظم، فهيم د دفاع وزير، يونس قانوني د کورنيو چارو وزير. نتيجه (منفي) علت يې دادی چې پخوانی پاچا د خپل عمر له کبله په ډېرو اداري کارونو کې دمداخلې جوګه نه دی، پاتې شو د کرزي صيب، فهيم او قانوني صيب خبره دا به د اوسنۍ لنډ مهالې ادارې مترادف وي، ځکه چې دوه مهم اساسي پوستونه به يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسوالۍ ته اختصاص شوي وي، څه چې دوی غواړي کرزی صيب به يې ورسره لکه د اوس په شان مني.

دويم اټکل:

کرزی صيب د دولت مشر، قانوني صدراعظم، فهيم صيب د دفاع وزير او نور..

په دې ډول هم نتيجه منفي ده، ځکه صدراعظم به له خپل اجرائيوي ځواك نه د خپل سياسي دريځ لپاره زياته ګټه پورته کوي او پوځ به يې هم په لاس کې وي او نور وزارتونه هم، ددولت د مشر رول به سمبوليك وي.

دريم اټکل:

کرزی صيب ددولت مشر، فهيم ددفاع وزير، يونس قانوني دکرزي مرستيال بيا هم نتيجه منفي ده، ځکه چې په اتلسو مياشتو کې به په دفاع وزارت کې ديوې سيمې او يوې ژبې له ويونکو پرته بل هيڅوك نه وي او د کار زمينه برابره نه وي او پر ټول حکومت به ددوی د زور منطق خپور وي او ددې کسانو بيا لرې کول به د ډېرو وينو تويولو قرباني غواړي.

څلورم اټکل:

کرزی صيب ددولت مشر، يو مرستيال يې هزاره (تحصيل کړی مسلکي)، يو تاجك (تحصيل کړی) يو پښتون تحصيل کړی او يو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازبك تحصيل کړي. ددفاع، کورنيو چارو، باندنيو چارو او ماليې وزارتونه ناپېيلو مسلکي کسانو ته او که ځينې نور وزارتونه د اوسنۍ اداري ځينو نورو مسلکي وزيرانو ته هم ورکړل شي نتيجه به يې منفي نه وي، علت به يې دا وي چې د واك انحصار به له يوې ولسوالۍ څخه ټول ولس ته منتقل شي. ځينو ته کېدی شي پوښتنه پيدا شي چې که کرزی صيب ددولت مشر شي نو بيا يې پښتون مرستيال ته اړتيا څه ده؟ دلته بايد دا خبره په ډاګه شي چې ښاغلي کرزي په خپله شپږمياشتنۍ موده کې دا وښودله چې له ده سره د پښتون او ناپښتون خبره مطرح نه ده، دی لا ان تر دې حده هم مخکې لاړ چې واکمن اقليت ګروپ ته يې د اکثريت د ګټو او حقوقو د درناوي او خوندي کولو ګيله او يادونه هم ونه کړه. کرزي صيب دا خبره په زبات ورسوله چې ده ته د افغانستان ټول قومونه يو شان دي او ان پر لړه کيو يې ډېره لورېينه وکړه، خو د اقليتونو د حقوقو واکمنو مدعيانو د تعصب د جام جوش لا تراوسه ناست نه دی اوس هم ميم زرما ټوله زما غواړي، ددې خبرې ثبوت تېر شپږ مياشتنی حکومت او په هغې کې ديوې ډلې او يوې ولسوالۍ ترحده زيات حاکميت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((لوخې د خپل قام بد غوښتل سر يې په اوبو کې وچ شو))

> دا ليکنه مې د لنډمهالې ادارې پرمهال کړې وه او بيا همغه وخت په ګورېت مجله کې چاپ شوه.

زموږ د هېواد تېرو ۲۳ کلنو خونړيو او جنجاليزو پېښنو دا ثابته کړه چې نه پر بهرنيو پرديو او نه هم پر کورنيو پرديو او غليمانو باور شته.

د نورمحمد تره کي، حفيظ الله امين، ببرک کارمل او ډاکټر نجيب الله سياسي تېروتنو، ښويېدنو او جنايتونو، له پرديو سره د انډيوالۍ او بيا د هغو د ناوړه انجام، پخې تجربې پرېښې دي.

د يو شمېر جهادي- نيمه جهادي، الحادي او نيمه الحادي شخصيتونو د مسخه کېدنې تجربې هم زموږ مخې ته پرتې دي، د طالبانو د افراطي حرکت نتيجه هغه وروستۍ پخه تجربه ده چې د افغانستان د سياسي بهير د تجربو جام يې تر مورګو ډک کړ. خو ددې ټولو تجربو له منځه يوه بله پخه تجربه هم ترلاسه شوه، چې هغه په هېواد کې په اکثريت او اقليت پورې د تړليو مشرانو سياسي شخصيت او عملي چلند و. هغو سياستوالو چې د سرې، شنې او سپينې ايډيالوژۍ تر اورنيو ګوزارونو لاندې يې خپل ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هویت او ملي ارمانونه وسپځل او ملي پولې یې رنګې کړې، نن په خپل هېواد کې ځای نه لري او له عامې کرکې سره مخامخ دي. هغو سیاستوالو چې له قومونو یې د خپل سیاسي شخصیت د تبارز لپاره مورچلونه جوړ کړي وو، که د عام ملت په ذهن کې د کرکې وړ شول، خو په خپل قوم او قبیله کې یې ځان ته د منښت او ګرانښت ځای پیدا کړ او په اصطلاح هوجره او هدیره یې معلومه شوه. خو هغه سیاستوال چې ملي او قومي بېس او بنسټ یې نه درلود او د صداقت د نشتوالي له کبله یې ایډیولوژیکي مبارزه بریالۍ نه شوه، نو په ولس او نړۍ کې یې د پښې ایښودلو ځای ورک شو.

د هېواد د اوسنۍ لنډ مهالي اداري مشر ښاغلی حامد کرزی د هېواد په اوسنیو حساسو شرایطو کې له همدغسې پخو تجربو څخه تېرېږي، راتلونکې څو میاشتې به دا معلوموي، چې دی هم پخوانۍ پخې تجربې تکراروي او که نه په هېواد کې د اکثریت او اقلیت د متناسبې تساوۍ لپاره کار کوي؟ د څو تېرو اوونیو له دولتي چار چلند څخه خو داسې ښکاري چې ښاغلی حامد کرزی خو یا هسې خپلې شپې تېروي او په اصطلاح د نظار شورا ارادې ته یې ځان تسلیم کړی او یا هم فرصت ته ګوري او له تدبیر نه کار اخلي.

ښاغلي کرزي ته به باید دا حقیقت ښه په ښکاره په زبات رسېدلی وي چې که دی (پښتون) نه وای نو شاید هېڅکله هم په دغسې بحراني شرایطو کې د دولت د مشر په توګه نه وای ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی. نړیوالو د دې حقیقت جام پر سر راواړاوه چې په افغانستان کې له پښتنو پرته څوک د دولت مشري نه شي کولای، د دې هېواد د سیاسي ثبات لپاره همدا یوه ښه کره نسخه او کیلي ده چې د دولت مشر باید پښتون وي. نو ښاغلي کرزي صیب ته چې د هېواد د یوه اکثریت د استازولۍ په هیله دا ستر مسوولیت ورکړ شوی، له همدې امله ورته هم باید ده دي چې هغه په ښه وجه ترسره کړي. اوس ټول ملت ویښ دی، څوک پر چا باندې د لعل پر ځای کوټې لعل نه شي تېرولای، د کرزي صیب مشري باید په دې مانا نه وي چې د دولت رئیس دې یوازې پښتون وي او نور میم زر ما ټول د ستمیانو او که په غوڅ ډول وویل شي ټوله د یوې ډلې. د معاصر افغانستان په دې دوه نیم سوه کلن تاریخ کې هېڅکله هم داسې نه دي تېر شوي، چې اهلیت، مسلکي وړتیا او شخصیت له په پام کې نیولو پرته دې د هېواد درې او په حقیقت کې پنځه، شپږ، اووه او یا اته مهم وزارتونه دې د یوې ولسوالۍ وګړو ته ورحواله شوي وي او هغوی دې بیا له مسلکي معیارونو پرته په ډېره سپین سترګۍ د خپل کلي، سیمې، ژبې او قوم هر کس او ناکس ته د هغه تر استعداد او لیاقت پورته څوکۍ ورکړې وي. له بده مرغه چې نن نظار شورا په همداسې یوه دریځ کې ده او دا لوبه یې روانه کړې ده.

که موږ دولتي څوکۍ د افغانستان او د افغانیت په دایره کې وڅېړو، بیا خو نو دا مهمه نه ده چې شمالیوال ته زیاتې څوکۍ ورکړل شوې که جنوبیوال او ختیزوال ته، خو په دې شرط چې دې څوکیوالو سره د ټول ملت غم او ټول هېواد خبره مطرح وي؛ د قوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبې او سيمې خبره ورته وړاندې نه وي. خو اوس دا حقيقت ټولو ته معلوم دی چې ستميانو، نظار شورا او د اقليتونو د حقوقو ټولو مدعيانو ته د ټول افغانستان او ټول ملت د ګټو په انډول خپلې ځاني، ژبنۍ، سيمه ييزې او قومي ګټې ډېرې د پام وړ دي، ځينې داسې ډلې او کسان هم شته چې ان د افغانستان له تصور او شتوالي سره هم مخالف دي، له اکثريت سره کينه خو لا پر ځای پرېږده، خو که اوس هم څوک دا واقعيت نه مني،ـ نو دوی به د چا خبره د فيل په غوږ کې ويده وي.

موږ دا نه وايو چې کرزی صيب دې پر ټولو لويو پوستونو پښتانه مقرر کړي او نور قومونه دې له دولتي څوکيو بې برخې کړي. کرزی صيب اوس د ټولو افغانانو مشر دی، نه د يو قوم. ده ته لاژمه ده چې د ټولو قومونو د شمېر د تناسب له مخې په دولت کې د هغوی متناسبه مساوي برخه د اهليت، مسلک او شخصيت په پام کې نيولو سره تضمين کړي. د دې خبرې سپينول هم په کار دي چې ځينې ځان غرضي کسان کله کله وايي چې «د افغانستان د ټولو قومونو حقوق سره برابر دي(!)» د دې جملې ظاهري مانا تساوي، خو اصلي مانا يې ناتساوي ده. ځکه که د ټولو قومونو حقوق مساوي وي، نو د افغانستان تاجکان په تېره بيا پنجشېريان حاضر دي چې د لغمان او ننګرهار له شاړو (پشه يانو) سره برابر حقوق واخلي او خپلې څوکۍ ورسره ووېشي؟ ايا هزاره ګان حاضر دي چې د افغانستان له هندوانو سره برابر حقوق واخلي؟ هېڅکله حاضر نه دي. د دې جملې بڼه بايد داسې واړول شي: (ټول افغانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره برابر او مساوي حقوق لري). ځکه چې هر افغان که هغه پښتون وي که هزاره وي، تاجک وي که ازبک، پشه يي وي که نورستانی او که نور د قانون پر وړاندې يو شان حقوق لري او د قومونو حقوق بايد د هغو د شمېر د انډول له مخې ورکړل شي، د ډېرو ډېر د لږو لږ، نه د قومونو د نومونو له مخې، په دې ډول به اصلي فردي تساوي رامنځته شي.

اوسنی حکومت او په تېره بيا کرزي صيب ته په کار دي چې د اوسني حکومت تقرر د مسلکي معيارونو له مخې وکړي، نه د قومي معيارونو له مخې، خو که چېرې زموږ د اقليتونو د حقوقو يوشمېر مدعيان د قومونو خبره مطرح کوي، چې په ټوله نړۍ کې تراوسه دا کار نه دی شوی، نو بيا خو بايد د قومونو د شمېر تناسب په پام کې ونيول شي. خو که په واقعيت کې د قوم، ژبې او سيمې شمېر په پام کې ونيول شي نو بيا خو د نظار شورا ټاټوبي ته يو وزارت هم نه رسېږي.

د کرزي صيب او نورو ټولو هغو مشرانو او هېوادوالو چې د لويې جرګې ملاتړ کوي، دې خبرې ته هم بايد پام وي، چې که په اوسنۍ شپږ مياشتنۍ دوره کې يو ځل افغان ضد کسانو په دولت کې ځای ونيو او دا ويروس يو ځل په دولتي ادارو کې خور شو، نو دوی په اسانۍ سره کولای شي د لويې جرګې د جوړېدو بهير ټکنی کړي او يا پر لويې جرګې هم خپلې غوښتنې ومني. که هغه وخت د لويې جرګې د برخوالو پرېکړه پر دوی فشار راوړي، نو بيا هم کېدی شي خبره خونړيو جګړو ته ووځي، ځکه چې دوی مخکې هم د قدرت د انحصار لپاره خونړۍ جګړې کړې وې او هر ډول سياسي او اخلاقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېشرمۍ ته هم حاضر دي. اوس هم هغو خلکو سره واک دی چې دوی نه یوازې د لویې جرګې له ماهیت، بلکې د هغې له نامه سره هم حساسیت لري.

تر ټولو بده پېښه دا وشوه چې اوس وخت کې جنګي جنایتکاران د «بن» د تړون تر پردې لاندې د خپلو ناوړه ارمانونو د بری په لټه کې دي.

په هر حال که کرزي صیب او نور مخور ملي شخصیتونه په اوسنۍ اداره کې، ددې افغان ضد او هېواد ضد ویروس (ستمیت) مخه ونه نیسي، نو دوی به هم د تاریخ له سخت او نوم بدې چېلنج سره مخامخ شي، د ځینو په نظر خدای مه کړه د کرزي صیب رول به هماغه د غفورزي صاحب په شان وي، چې د پروفیسور رباني په دولت کې د هغه شخصي صدراعظم و او انجام به یې هم د هغه په شان وي، ځکه چې د کرزي صیب په اوسنۍ اداره کې یو لوړ پوړې ستمي نظار شورایي واکمن له یو چا سره په خصوصي خبرو کې ویلي وو: «چه کرزی باشد چه غفورزی». افغانان باید خپلو ملي ګټو ته جدي پام وکړي، له قومي، ژبنیو او سیمه ییزو تعصبونو څخه لاس واخلي. باید په جدي توګه د واک او قدرت له انحصار څخه تېر شي، موږ باید متوجه شو چې کار باید اهل ته وسپارل شي. که کرزی صیب اکثریت د اقلیت تر خوشالۍ قربان کړي، نو خدای مه کړه برخلیک به یې د لوخو په څېر شي، چې د خپل قام سپکه یې غوښته اوسر یې په اوبو کې وچ شو. خو کرزی باید هېڅکله ځان داسې یو بد برخلیک ته تسلیم نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېړنۍ لويه جرگه:

يو څو انتقادونه او څو وړانديزونه

دغه ليکنه ما د بېړنۍ د لويې جرگې لپاره ليکلې وه او غوښتل مې هلته يې واوروم، خو د وخت د کمي له امله ددې اورول نا ممکن شول وروسته مې بيا د هيلې مجلې د ١٣٨١ ل کال په (٢) گڼه کې چاپ کړه، دا دی دلته يې يو ځل بيا د قدرمنو لوستونکو مخې ته ږدم.

د بېړنۍ لويې جرگې ټولو قدرمنو غړو، ښاغلو بهرنيو او کورنيو مېلمنو ته سلامونه او احترامونه! غواړم په لنډيز سره د

ځينو مهمو مسئلو په باب خپل نظر څرگند کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱_ د بن تړون:

سره له دې چې د بن تړون عادلانه نه و او د واک اساسي کلي يې ديوې جنګي سياسي ډلې په لاس کې ورکړه، خو مثبت يې ځکه بللای شو، چې د افغانستان د راتلونکي حکومت لپاره يې يوه اډانه او يو اسکليټ جوړ کړل.

۲_ لنډمهاله اداره:

الف – بهرنی سیاست: دښاغلي حامد کرزي په مشرۍ لنډمهاله اداره په خپل بهرني سياست کې تر زياته حده بريمنه وه، د نړۍ د زياتو هېوادونو پام افغانستان ته راواوښت او دوه اړخيز ديپلوماتيک اړيکي ټينګ شول. ښاغلی کرزی يو نړيوال شخصيت او وتلې نړيواله څېره شوه او له ګڼو هېوادونو څخه د افغانستان د بيارغونې لپاره د مليباردونو ډالرو ژمنه واخيستل شوه.

ب – کورنی سیاست: هرڅومره چې لنډمهاله اداره په نړيوال ډګر کې ځلېدلې، همدومره په کورني ډګر کې پيکه شوې او ديوې مشخصې جنګي سياسي ډلې د انحصاري او افراطي واک له امله د عام ولس د کرکې وړ ګرځېدلې ده، ددې ادارې ځينې غټې نيمګړتياوې دادي:

۳ – لوټ او تالان:

الف – عامه شتمنی: تر اوسه هم د جعلي پيسو چاپ روان دی، پرته له دې چې دا پيسې مرکزي بانک ته راشي او ثبت شي، نېغ په نېغه يې استاد برهان الدين رباني ته خپله ونډه رسېږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظار شورا ته خپله ونډه، ډېره د خواشينۍ او درد خبره داده چې دا هر يو بانکنوټ په يوه خصوصي او يو سريال نمبر ځو ځو کاپۍ چاپېږي، جګړې پرې ډېرېږي او ضميرونه پرې رانيول کېږي. د ارقامو له مخې د اعليحضرت محمدظاهرشاه د **۴۵**کلنۍ واکمنۍ پر مهال د ټول افغانستان لپاره (۲۷) مليارده، د مرحوم داود خان د واکمنۍ پر مهال نږدې (**۵۰**) مليارده، د خلق او پرچم په ټوله واکمنۍ کې (۷۰۰) مليارده، خو د استاد رباني له واکمنۍ نه بيا تر دې دمه د يو رقم له مخې (**۱۴**) زره او د بل رقم له مخې (۸۱) زره مليارده افغانۍ چاپ شوي او دا شمېر که بيا په سلو کې ضرب شي نو خبره به کوم حد ته ورسېږي؟ په کورني ډګر کې د لنډمهالې ادارې تر ټولو غټه ناکامي همدا ده چې د افغانستان د جګړې يوه اساسي سرچينه يانې د جعلي پيسو د چاپ او وېش مخه يې ونه شوه نيولای.

ب – *شخصي شتمنۍ*: تر اوسه پورې په کابل ښار کې په سلګونو واړه موټر غلا شوي، چې اټکلي شمېر زرو (۱۰۰۰) موټرونو ته رسېږي. مانا دا چې هره ورځ په کابل ښار کې لږ تر لږه (۶) موټر غلا شوي دي، په دې اړه دې هغو عريضو ته مراجعه وشي چې د کورنيو چارو وزارت ته راغلي دي، له ګاډو پرته د خلکو په سلګونو کورونه هم په جبر ضبط شوي، نيول شوي او د واکمنې ډلې په لاس کې دي.

۲- امنيتي حالت: د هېواد په ګوټ ګوټ کې همغه پخواني پاټکسالاران او جنګسالاران بيا د واك پر ګدۍ ناست دي او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يـې د خپـل پخـواني خصـلت (خپلمنځـي جګـړو) تکـرار ننـدارې وړاندې کړی دی. په کابل ښار کې چې څه ناڅه امنيت ټينګ دی، هغـه هـم د لنډمهـالې ادارې کمـال نـه دی، بلکـې د نړيـوال سـوله ساتي ځواک برکت دی، خو دې سره سره بيـا هم په لسګونو مـوټر چلوونکي وژل شوي او موټر يې وړل شوي دي، موټر خو څه کوې چې ان په الوتکه کې هم څوک په امن کې پاتې نه شول او د همدې ادارې د ملکي هوايي چلند وزير ډاکټر عبدالرحمن يې په چړو سوری سوری کړ، خو چا يې لا تراوسه پوښتنه ونه کړه.

۳- نشراتي برخه: په کابل ښار کې اکثره خپرونې په سلو کې (**۹۵**) برخې يوازې په يوه ژبه (دري) خپرېږي، د انتقـاد او ويتـو حق هـم يـوازې د واکمنـې ادارې لـه مشخصـې ډلـې سره دی. کابـل راډيـو ټلويزيون هم يـوازې د يـوې مشـخص کينـه ګر ګروپ په لاس کې دی، داسې نـه ښکـاري لکـه د يـو هېـواد مرکزي راډيـو ټلويزيـون، بلکـې داسـې ښکـاري چـې د يـوې ولسـوالۍ او يـا يـوه ګـروپ شخصي ټلويزيون وي.

۴- ملګرو ملتونو ولې د جنايتکارانو د تثبيت کميسيون جوړ نه کړ؟

د بن د تړون له مخې بايد د لويې جرګې د ځانګړي کميسيون پـه شـان د جنګـي جنايتکـارانو د تثبيـت لپـاره هـم يـو ځـانګړی کميسيون جوړ شوی وای، که چېرې دا کميسيون جوړ شوی وای، نو اوس به يې د لويې جرګې لپاره هم، د لويې جرګې د کميسـيون له خوا د جوړ شوي طرزالعمل په تطبيق کې غـوره رول لوبـولای وای، کېـدی شـول د لنډمهـالې ادارې يـو څـو وزيرانـو او يـو څـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنظیم سالارانو دې لویې جرګې ته لاره نه وای پیدا کړې، ځکه چې دې کمیسیون به په افغانستان کې جنګي مجرمان تثبیت کړي وو.

۵ – د لویې جرګې کمیسیون: د بن د تړون له مخې دلویې جرګې د کمیسیون غړي باید بشپړ نا پېیلي او ناتنظیمي اشخاص وای، خو په خواشینۍ سره چې دې کمیسیون کې داسې تنظیمي اشخاص شته چې اوس هم تنظیمي او سمتي تمایلات لري. په کمیسیون کې د هېواد ملي او سیمه ییز ترکیب په پام کې نه دی نیول شوی، د هېواد اکثریت ته په سلو کې ۲۸ برخې ونډه ورکړل شوې ده او له ۱۳ پښتون مېشتو ولایتونو څخه یو تن استازی هم په کې نه شته، د همدې ناعادلانه ترکیب له امله د لویې جرګې مرکزي کمیسیون په ځینو ولایتونو کې د تنظیمواکۍ پرمهال زیاتو شویو ولسوالیو ته څوکۍ ورکړي او د ځینو ولایتونو ژوندۍ ولسوالۍ یې له پامه غورځولي دي، د کمیسیون دا کار د هېواد بېلابېل ولایتونه له لوی حقوقي بحران سره مخامخ کړي، وروسته تر دې چې هرڅوك واك ته رسېږي هغه به د خپل ولایت د اداري واحدونو شمېر زیاتوي او په پای کې به افغانستان په سلګونو ولسوالۍ نه، بلکې په زرګونو ولسوالۍ به ولري.

د نوي حکومت لپاره څو وړاندیزونه

۱ــ نوی حکومت او نوی کابینه باید له لنډمهالې اداري څخه چورلټ بدلون ولري، د یوې سیمې، یوې ژبې، یوه قوم، یوه تنظیم او یوې ولسوالۍ حاکمیت باید تمثیل نه کړي، بلکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول افغان ملت د هېلو ښکارندويي باید وکړي، که د لنډمهالې اداري ځينې وزيران په نوې کابينه کې راځي، نو بايد د مسلکي معيارونو له مخې راشي، نه د تنظيمي اړيکو له پلوه.

۲_ څلور اساسي وزارتونه د فاع،کورنيو، بهرنيو چارو او مالیې وزارتونه بايد يو قوم، يوې سيمې او يوه ولايت ته اختصاص نه شي، يا د بېلابېلو کميسيونونو او يا هم د ناپېيلو مسلکي اشخاصو له خوا اداره شي.

۳_ هغه کسان چې په انتقالي دوره کې د وزيرانو په توګه ټاکل کېږي، په راتلونکي منتخب حکومت کې بايد لوړو مقامونو ته د بيا کانديدۍ حق ورڅخه واخيستل شي، چې د تېرې شپږ مياشتنۍ دورې د وزيرانو تجربې د تکرار مخه ونيول شوي.

۴_ **راتلونکی پارلمان**: د اتلس مياشتني پارلمان لپاره چې څومره کسان ټاکل کېږي، بايد د هغوی عمومي شمېر په مساويانه ډول پر ولايتونو ووېشل شي او له همدې ټاکلو استازو څخه دې مسلکي او کارپوه اشخاص د پارلمان لپاره په انتخابي ډول غوره شي او که څو تنه د ګوتو په شمار په انتصابي ډول راځي، نو هغوی دې هم د قومي او مسلکي تناسب او معيار له مخې غوره شي، که دلويې جرګې ديوويشت کسيز کميسيون غړي غواړي د راتلونکي پارلمان غړي شي، نو د خپلو ولايتونو له وندې څخه دې د هغو د وکيلانو له خوا په انتخابي ډول راشي. د نور هر ډول انتصاب او ويټو مخه بايد ونيول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵ـ راتلونکی اساسي قانون: په راتلونکي اساسي قانون کې باید د یو قوي مرکزي دولت حقیقت او واقعیت ثبت شي، هېڅ ډول فدرالیزم او زورواکۍ ته باید اجازه ورنه کړای شي.

۶ـ بیا رغونه: په راتلونکو اتلسو میاشتو کې باید د افغانستان د بیارغونې لپاره اساسي پلان طرح شي او هغه په ملیاردونو ډالر چې نړیوالو له افغانستان سره د مرستې لپاره بېل کړي، باید ترلاسه او پر کار واچول شي. تر هرڅه دمخه ددغو څلورو اساسي برخو بیا جوړونې او رغونې ته اړتیا ده:

۱.د ټولو لویو لارو او پلونو جوړول: د هېواد ټولې لویې لارې ویجاړې شوي، که هرڅومره ژر جوړې شي، هم به مو اقتصادي ګټه ترلاسه کړې وي او هم د وخت سپما.

۲.ښوونه او روزنه او عامه روغتیا: د اتلس میاشتني حکومت دویم اساسي کار باید دا وي چې د هېواد ښوونه او روزنه عصري کړي او په کلیوالي او ښاري سیمو کې زیات ښوونځي جوړ کړي، د زیاتو ناروغیو د مخنیوي په خاطر په هېواد کې وقایې چارو ته زیاته اړتیا ده او هم د طبي پرسونل، روزنې، پالنې او د زیاتو روغتونونو جوړولو ته.

۳.کرنیزه برخه: افغانستان دښې اب وهوا له کبله اساساً یو زراعتي هېواد دی، که موږ سل کاله هم متواتر کار وکړو، په صنعت کې له نورو هېوادو سره ځان د سیالۍ جوګه کولای نه شو، خو که دولت یو کال خپل پام کرنې او مالدارۍ ته راواړوي، نو نورې نړۍ ته به ډېرې غلې دانې او مېوې صادرې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو ځل بیا خپلې خبرې راټولوم او د راتلونکې کابینې او پارلمان د عادلانه جوړښت پر مسلې ټینګار کوم او وایم چې په راتلونکې پارلمان او کابینه کې باید د هېڅ قوم او هېڅ سیمې جنایتکار ته ځای او مقام ورنه کړای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي عبدالقدير او بېړنۍ لويه جرګه

(څو خاطرې او څو حقيقتونه)

دا ليکنه د حاجي عبدالقدير د تلين په مناسبت ليکل شوې وه او ((د دستار سړی)) د مقالو په ټولګه کې چاپ شوې ده.

د سياسي، ټولنيزو او کلتوري شخصيتونو ژوند، له ډېرو لوړو ژورو ډک وي او د اوج او زوال ټکي لري. همدغه ټکي د يو سياسي، ټولنيز او کلتوري شخصيت د تبارز او شهرت سبب ګرځي.

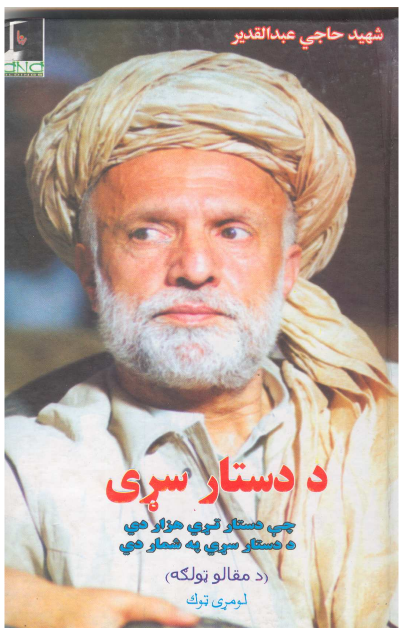

حاجي عبدالقدير هم د خپل سياسي ژوند په بهير کې ډېرې لوړې ژورې ليدلي دي، زما په نظر درې مهمو مسلو او په هغو کې د حاجي عبدالقدير غوڅ او مثبت رول د هغه شهرت ملي کچې او اوج ته ورسوه.

۱- په جلال اباد کې د سولې لپاره د جهادي مشرانو راټولونه:

جلال اباد ښار ته د مجاهدينو په راتګ سره د حاجي عبدالقدير غټه مېړانه دا وه چې دا لرغونی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتوري ښار يې له لوټ، تالان او تباهۍ څخه وژغوره، دا وخت پر ټول افغانستان داسې حالات خواره وو، چې د تمدن هېڅ مرکز او د هېواد د هېڅ لوی ښار وګړي او شتمني خوندي نه وو. خو د حاجي عبدالقدير په مشرۍ د ننګرهار جهادي شورا پر دې بريالۍ شوه، چې جلال اباد له تنظيمي او خپلمنځي جګړو وژغوري او دلته د سولې، جرګو او مرکو ټغر خور کړي. حاجي عبدالقدير يوازې په ننګرهار يا ختيزو ولايتونو کې د سولې پر ټينګښت بسنه ونه کړه، هڅه يې وکړه چې په کابل او ټول افغانستان کې سوله او امن ټينګ شي.

کابل ته يې د روغې جوړې لپاره په لسګونو ځله د سولې هيئتونه ولېږل، خو کله چې په کابل کې د جګړې د ټولو غاړو پر وعده خلافۍ مطمين شو، نو بيا يې ټولو تنظيمي مشرانو او پر جګړې اخته لوريو ته بلنه ورکړه، چې جلال اباد کې سره جرګه شي او په هېواد کې د سولې او روغې جوړې راوستلو لپاره موافقې ته سره ورسېږي.

حاجي عبدالقدير ددې غونډې لپاره هر اړخيزې هلې ځلې وکړې، چې دا غونډه کوټلې او مثبته نتيجه ورکړي، هغه وخت اکثره سياسي کتونکي او عام خلک حيران وو، چې څنګه يو والي پر دې بريالی شو، چې سر کښنه، نه ايلېدونکي او نا متعهده تنظيمي مشران د ډېرو ورځو لپاره پر يوه مېز سره کېنوي، ان د دې ګواښ تر کچې پورې چې که چېرې روغې جوړې ته سره ونه رسېږي، نو يو هم له غونډې څخه رانه وتلای نه شي، دې نه اټکلېدونکي کار دده شخصيت ډېر وځلاوه.

۲- د بن کنفرانس: د افغانستان په اوسني سياسي بهير کې د بن کنفرانس يو ځانګړی مقام لري، دا کنفرانس سره له دې چې له سياسي او د امتيازونو د وېش له پلوه ډېر زيات نا انډوله و، خو بيا هم پر دې بريالی شو، چې په افغانستان کې د سياسي ژوندانه او فعاليت لپاره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اډانه جوړه کړي. په دې کنفرانس کې د شمال ټلوالې تله خورا درنه وه، الحاج عبدالقدیر هم دا وخت ددې ټلوالې یو مطرح غړی ګڼل کېده، خو حاجي عبدالقدیر د بن په غونډه کې له پیله یوې غټې خلا ته متوجه و، دا خلا په غونډه کې د هېواد د اکثریت یانې پښتنو دمناسب استازیتوب نشتوالی و، کومو پښتنو چې په دې غونډه کې ګډون کړی و، هغوی هم د شمال ټلوالې تر دومره اغېز لاندې راغلي وو، چې د هغو اکثرو هم په دري ژبه خبرې کولې، حاجي عبدالقدیر د پښتنو د اکثریت او د پښتو د محکومیت او محرومیت درد احساس کړ او د اعتراض په ډول یې غونډه پرېښوده، هغه وخت اکثرو افغانانو د حاجي عبدالقدیر دا حرکت او جرئت تائید کړ او ویې ستایه، خو یو نیم به په کې دا تبصره هم کوله، چې حاجي عبدالقدیر ته شمال ټلوالې ویلي وو، چې ته دا چیغه پورته کړه، مقصد غونډه اخلال شي او په دې ډول به ټول قدرت لکه د اوس په شان ټلوالې ته پاتې شي.

د بېړنۍ لویې جرګې د انتخاباتو په بهیر کې مو یوه شپه له حاجي صیب عبدالقدیر سره ناسته درلوده او همدا پوښتنه مې ورسره مطرح کړه او ومې ویل: حاجي صیب سره له دې چې اکثره پښتانه ستا پر دې جرئت او حرکت خوښ شول، خو یو شمېر نظرونه داسې هم شته چې وایي تاسو د شمال ټلوالې په خوښه د غونډې د اخلال په خاطر دا کار کړی و. تاسو په دې اړه څه وایئ؟

حاجي صیب وویل: «یونه! اوس خو هغه وخت تېر دی زه خبره سپینه کوم، خلک به هر څه وایي ما دا هر څه د پښتنو په خاطر کړي وو، ځکه پښتانه ددې وطن اکثریت دي، په ټول کنفرانس کې یو ټکی پښتو نه وه، نو څه به مې کول، غلی ناست وای ښه وه، که اعتراض مې کړی وای؟ کله چې له کنفرانس نه راووتلم د ټولې دنیا سفیران راپسې راغلل، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه که نه غونډه ښځي له منځه ځي، د دنيا مخ مې وکه او غونډې ته په دې خاطر ورغلم چې د غونډې د اخلال او ړنګېدو مسئوليت په ما رانه شي، بيا به سبا خلکو ويلې چې ګوره که نه دې غونډې نتيجه ورکوله، افغانستان کې حکومت جوړېده خو حاجي قدير په کې لغته ووهله، نو ځکه غونډې ته ببرته ستون شوم، مقصد زما چې کوم هدف و د پښتو غږ اوچتول هغه مې ترسره کړ، نور چې خلک څه خبرې کوي هغه د خلکو کار دی». د بن کنفرانس حاجي عبدالقدير ته د هغه د همدغه جرئت له امله غټ شهرت وبانښه او دی يې د ټولو پښتنو په منځ کې مطرح کړ.

ببړنۍ لويه جرګه: د ببړنۍ لويې جرګې تر جوړېدو دمخه زه په ختيزو ولايتونو کې د لويې جرګې لپاره د انتخاباتو مسئول وم، دا وخت مې له حاجي عبدالقدير سره څو ځله ليده کاته وشول، دا وخت ماته لانښه څرګنده شوه، چې په دې وروستيو سياسي پېښو او بهيرونو کې د نورو سيالو قومانداناتو او سياستوالو په انډول د حاجي عبدالقدير استعداد او جرئت لوړ دی. د روان سياسي بهير او د هغه راتلونکې نتيجه ښه ارزولای شي، پر دې هم ښه پوهېږي چې زموږ ګاونډي هېوادونه او نور نړيوال په افغانستان کې څه غواړي او څه کوي. ده د افغانستان د سياسي ډګر د راتلونکي په باب هم ښه وړاندوينه کولای شوه، د خپل واک او د نورو د واک په انډول، کچ او مېچ ښه پوهېده، همدغې تجربې دی د دې وړ کړی و، چې د خرپ په ځای کې خرپ وکړي او د ترپ په ځای کې ترپ او د احتياط په ځای کې احتياط، د عوامو د ارزونې له مخې په سياست کې سازش او احتياط د سياستوالو اخلاقي شخصيت ته زيان رسوي. عام ولس اکثره وخت د خرپ او ترپ سياستوال خوښوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو حاجي عبدالقدير د جرئت، احتياط او ولسي پوهې له امتزاج څخه خپل سياسي ژوند رغولی و.

د ۱۳۷۱ل کال د ثور مياشت وه، يو شمېر جهادي ډلو د پخواني حکومت يو شمېر ملېشو سره د جبل السراج د تړون پر اساس د ائتلاف له امله د کابل نسبي واک ترلاسه کړی و. دې ائتلاف اساساً قومي بڼه لرله او د هېواد له اکثريت سره د کرکې پر بنسټ جوړ شوی و، زه اسمعيل يون او زما دوه نور ملګري ډاکټر محمد ابراهيم شينواري او ډاکټر روح الله د ۱۳۷۱ل کال د ثور پر ۹ مه نېټه له کابله جلال اباد ته په دې نيت راغلو چې دلته له يو شمېر جهادي مشرانو سره، چې دا وخت اکثره په جلال اباد کې وو، وګورو، د جبل السراج د ائتلاف د ناوړه مقصدونو په اړه ورسره خبره وکړو. دلته د جلال اباد نوي واکمن مشران ډېر زيات مصروف وو. کله چې حاجي صيب عبدالقدير ته زموږ ليک ورغی، نو هغه وغوښتلو د ماښام او مازيګر د لمانځه ترمنځ موږ ته د ملاقات وخت راکړل شو، کله چې مو د جبل السراج د ائتلاف او د هغه د راتلونکو پايلو په باب خبرې وکړې، نو حاجي صيب وويل: «خير نو چې دا ائتلاف دومره د پښتنو په خلاف دی، زه حکمتيار ته هم نه ګورم، زه خپله درې لکه لښکر لرم دا ټول ورپسې خوځوم...»

کله چې موږ بيا ټينګار وکړ چې ددې ائتلاف اصلي ريښه بهر ته رسېږي او هغوی د پښتنو پر ضد دا ائتلاف جوړ کړی او دا خبره مو نوره هم ټينګه کړه، نو حاجي صيب عبدالقدير ودرېد او زما لاس يې کېکاږه او ويې ويل: «پلان داسې دی چې په دې دور کې پښتنو ته قدرت نه ورکوي، وينه تويول پرې په کار نه دي...»

حاجي عبدالقدير د هغه وخت په سياستوالو کې د ګوتو په شمار کسانو له جملې څخه و، چې د پردې تر شا د ګاونډيو هېوادونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسوهنو ښه پوهېده او پر دې هم پوهېده چې دده خپل لاس تر تېرې لاندې دی. تر دې کتنې پوره لس کاله وروسته زه په ختیزو ولایتونو کې د بېړنۍ لویې جرګې د انتخاباتو مسئول شوم، دا ځل د وظیفه یې مکلفیت له مخې اړ وم چې د ننګرهار والي حاجي عبدالقدیر سره وخت پر وخت وګورم. د دوو میاشتو په بهیر کې مې څو ځله ورسره وکتل. دا ځل د تېرو لسو کلونو په پرتله له یو بل حاجي قدیر سره مخامخ شوم، زیات وخت به یې دا خبره تکراروله چې «دا ځل زه هېڅ غیر قانوني کار نه کوم زموږ ټول ضرورتونه پوره دي دا ځل موږ کار کوو».

کله چې د بېړنۍ لویې جرګې د څوکیو د وېش خبره مطرح شوه، نو ننګرهار او ټولو ختیزو ولایتونو ته په کې کمه ونډه ور رسېدلې وه. حاجي صیب موږ وغوښتلو په دې کتنه کې په جلال اباد کې د ملګرو ملتونو د مرستیال هئیت د دفتر (UNAMA) مشر کاوون کاکړ، له کابل نه د بېړنۍ لویې جرګې د خپلواک کمیسیون مرستیال او غړي پوهاند عبدالعزیز او سرمحقق سید امین مجاهد او زه اسمعیل یون شامل وو. د شپې ناوخته مو د جلال اباد په قصر کې خبرې پیل کړې، د دولت له خوا نور هېڅوک نه وو، حاجي صیب خپلې خبرې داسې پیل کړې: «د ننګرهار او نورو ختیزو ولایتونو څوکۍ کمې دي، زه پر دې قانع نه یم، زه دا نه منم، تر څو چې ماته د څوکیو د زیاتولو ژمنه رانه کړای شي، زه ولسوالیو ته ستاسو هئیتونه د کمپاین لپاره نه پرېږدم. زه د دې انتخاباتو او د لویې جرګې په ماهیت او صلاحیت ښه پوهېږم، خو زه نه غواړم، زما په سینه مار تېر شي او دا وېش د قانون ښه خپله کړي، زه غږ پورته کوم، سبا به زه دلته والي نه یم، خو ننګرهاریان به ماته وایي، چې حاجي قدیره ستا په ولایت کې موږ باندې دا ظلم شوی و او تا د خپل ولایت له خاطره غږ پورته نه کړ او موږ باندې دا قانون شو».

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي صيب قدير دا هم وويل: «ما په بن کې هم دا غر پورته کړی او اوس يې هم پورته کوم.» ما په کابل کې کرزي صيب ته هم په داسې حال کې دا خبرې وکړې چې کريم خليلي او محقق هم ناست وو، ما وويل چې زموږ ځوکۍ کمې دي او موږ پرې قانع نه يو، خو کريم خليلي او محقق وويلې چې نه کميسيون عادلانه فيصله کړې او سيټونه يې ښه وېشلي. ما محقق ته وويل چې عادلانه به يې خود کړی وي، چې زما سيټونه يې هم تاته درکړي، که ته زما په موقف کې وای، نو بيا به دا تاته معلومه شوې وای چې عادلانه دي که نه؟»

د حاجي عبدالقدير د غوښتنې او په ختيزو ولايتونو کې د انتخاباتو د دفتر په ګډو هڅو په پای کې (۱۷) سيټونه ختيزو ولايتونو ته زيات شول او دې زياتوالي د اساسي قانون د لويې جرګې د ځوکيو پر وېش هم مثبت تاثير وکړ او ننګرهار بيا تر کابل وروسته د افغانستان د ټولو ولايتونو په منځ کې په لومړۍ درجه راغی.

د بېړنۍ لويې جرګې په ټول انتخاباتي بهير کې ده هېڅ ډول منفي مداخله ونه کړه، بلکې د انتخاباتو له دې سيمه ييز کميسيون سره يې هر ډول همکاري وکړه، ان له کابل څخه د دولتي امکاناتو په زور د جميعت په تېره بيا د نظار شورا يوه ګومارل شوې ډله، چې د انتخاباتي پروسې د اخلال او متاثره کولو لپاره يې فعاليت کاوه، په ټينګه وترټله او د فعاليت مخه يې ونيوله او ورته يې وويل چې دا خپلواک کميسيون دی، دولت او نور تنظيمونه بايد د دوی په کار کې مداخله ونه کړي.

تقريباً د لويې جرګې د انتخاباتو په پای کې حاجي صيب له موږ څخه هيله وکړه چې يوازې د قبايلو د ځوکيو د وېش په برخه کې که ورسره مشوره وشي، نو کميسيون ته به ګټورې مشورې ورکړي او د ځوکيو وېش به په عادلانه ډول ترسره شي، ددې کار علت دا و چې ده په قبايلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه کې ډېره زیاته پېژندګلوي لرله. کله چې په ټولو ختیزو ولایتونو کې انتخاباتي بهیر له کومو ځاني تلفاتو پرته په ډېر ښه ډول ترسره شو، نو حاجي عبدالقدیر په همدې مناسبت په یوه جوړه شوې لویه غونډه کې د خوښۍ او منننې څرګندونه وکړه، له پوهاند عبدالعزیز، سرمحقق سیدامین مجاهد، کاوون کاکړ او اسمعیل یون څخه یې مننه وکړه او کور ودانی یې ورته ووایه. حاجي صیب وویل: ((انتخابات ډېر سخت کار دی، مړي په کې کېږي، ما به هر ماښام راډیو ته غوږ نیولی و، کله چې به خبرونه شروع شول نو زړه به مې درب درب کاوه او ویل به مې الله خیر چې څو به مړه وي خو د خدای(ج) په فضل چې هر څه ښه تېر شول.))

کله چې په ختیزو ولایتونو کې انتخابات ټول خلاص شول، نو د څلورو واړو ولایتونو وکیلان یې راوغوښتل او په سپین غر هوټل کې یې د سلا مشورې غونډه جوړه کړه، ورته یې وویل: ((تاسې ته سپینه خبره کوم هر څه فیصله شوي دا جرګه مازې د قانونیت لپاره ده. اوس په کابل کې د څوکیو وېش روان دی، هر څوک باید خپل حق مخکې تر مخکې تثبیت کړي، زه خو د مشرقي ولایتونو حق غواړم که تاسو ماته واک راکوئ نو زه به کابل ته لاړ شم او ستاسو په نماینده ګۍ به هم څو تنه بوځم، هلته به د خپلو حقوقو خبره مطرح کړو.)) ټولو ورسره ومنله او ټولو په لیکلي او شفاهي ډول حاجي صیب ته واک ورکړ. حاجي صیب په دې وخت کې پر اداري رئیس ملک نظیر غږ کړ: ((ملکه په کابل کې به دوه حویلۍ د مشرقي د وکیلانو لپاره ونیسې، هر څومره کرایه او خرچه چې راځي پروا نه کوي، دا وکیلان به هلته اوسېږي او نور مشرقیوال چې کابل کې کارونه لري او د اوسېدو ځای نه لري دا به د ټولو لپاره د یو مېلمستون حیثیت لري. ټول وکیلان چې له دې ځایه کابل ته ځي د هغوی خرچه هم برابره کړئ!)) حاجي صیب تر نورو وکیلانو دمخه کابل ته ورسېد او هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پردې تر شا د کابل له واکمنو سره د راتلونکي نظام، مشرتابه او د ځوکیو د وېش په باب پر خبرو اترو مصروف شو. د کابل تر ټګ دمخه یې ماته په یوه خصوصي ناسته کې ویلي وو: «زه، کرزی صیب، خلیلزاد، فهیم او څو تنه نور سره ناست وو، خبره مو سره غوټه کړې، ما خلیلزاد ته وویل دا ځل نو د بن د قرارداد په شان معاملې درسره نه منم، چې هر څو مو یو ګروپ ته ورکړې دي.» حاجي صیب دې خبرې ته هم اشاره وکړه، «چې د کورنیو چارو وزارت یې ده ته پیشنهاد کړی دی.»

کله چې حاجي صیب د پردې تر شا د سیاسي معاملو پر حل او فصل بوخت و، نو دې کې دا څو ټکي ډېر زیات مطرح و:

۱- زعامت نه د پخواني پاچا اعلیحضرت محمد ظاهر اړول.
۲- د پروفیسور برهان الدین رباني د کاندیدۍ مخنیوی
۳- دلویې جرګې په واسطه د حامد کرزي د زعامت ټاکنه.
۴- د کابینې د څوکیو وېش.

حاجي عبدالقدیر له پورتنیو څلورو مهمو ټکو څخه په درېیو کې بریالی شو، خو په یوه کې پاتې راغی. دا وخت په لویه جرګه کې په پښتنو مشرانو کې تر ده بل مطرح شخص نه و، زعامت ته د اعلیحضرت له کاندیدۍ نه دده نه ملاتړ ددې سبب شو، چې اعلحیضرت په کورنۍ کچه د قدرت یو غټ عنصر له لاسه ورکړي.

له کاندیدۍ نه د استاد رباني د مخنیوي په لار کې هم دده رول ډېر مهم و، تر جرګې دمخه یې یوه ورځ استاد رباني ته وویل: «استاد دوست نزدیکت کیست؟ استاد طبعاً وویل: شما (حاجي قدیر). حاجي عبدالقدیر ورته بیا وویل: «خیر که ما دوست نزدیکت هستم همین ما بریت رای نمیتم، دیگه کس بریت رای میته؟» استاد رباني ته یې وښودله چې زما په شان یو نږدې دوست درته رایه نه درکوي، له نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو به څه ګیله کوي. استاد رباني ددې په مقابل کې دا شرط کېښود چې خیر اعلیحضرت به هم ځان نه کاندیدوي. د نظار شورا او نورو جهادي ډلو نظر هم همدا و چې اعلیحضرت به ځان نه کاندیدوي. دې ټولو او نورو بهرنیو عواملو د اعلیحضرت د کاندیدۍ مخه ونیوله، خو استاد رباني ته د غوښ قناعت او ځواب په برخه کې د حاجي عبدالقدیر رول ډېر زیات اغېزناک و.

له کاندیدېدو نه د اعلیحضرت او استاد رباني انصراف ددې سبب شو، چې ښاغلي حامدکرزي ته په بشپړ ډول لاره اواره شي. له ښاغلي حامدکرزي نه د حاجي عبدالقدیر هر اړخیز ملاتړ ددې سبب شو، چې نه یوازې د خپلو پلویانو په رایو کې یې ضایعات رانه شي، بلکې نور خلک هم ورته رامات شي، په لویه جرګه کې یو وخت ددې خطر پېښ شو چې د اعلیحضرت ګڼ شمېر پلویان له جرګې څخه بایکاټ وکړي. دا خلک همدارنګه په دویمه درجه کې د کرزي پلویان هم ګڼل کېدل، که چېرې دا خلک له جرګې وتلي وای، نو د کرزي صیب انتخاب ته هم غټ خطر متوجه کېده او په خپله د کمیت له پلوه د جرګې مشروعیت ته هم پوره زیان اوښته.

حاجي عبدالقدیر ددې خطر په رفع او دفع کې غوښ رول ولوباوه او د پاچا هغه ناخوښه پلویان چې د ګڼو دلایلو له مخې ناخوښه وو، قانع کړل چې له جرګې څخه بایکاټ ونه کړي، تر لویې جرګې یوه ورځ دمخه تنظیمي مشران د ښځینه وکیلانو پر وړاندې ودرېدل، په دې غونډه کې لومړی حاجي عبدالقدیر خبرې وکړې اوپر ملي وحدت یې ټینګار وکړ، خو چا کوم اعتراض ونه کړ، کله چې د استاد رباني نوبت ورسېد، نو تر خبرو وروسته تر سختو اعتراضونو لاندې راغی، ټول اعتراضونه ښځمنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکیلانو وکړل، استاد لاجوابه و او غونډه د هغه د زیاتې پیکه کېدو سبب شوه.

په بېړنۍ لویه جرګه کې یوازینی ټکی چې د حاجي عبدالقدیر پخوانی شخصیت یا په بن کنفرانس کې د هغه استقامت یې د پښتنو په منځ کې تر پوښتنې لاندې راوست، هغه په ډله ییز ډول د ختیزو ولایتونو پر وکیلانو غږ کول و، چې ټول د (قاسمیار) ملاتړ وکړئ، دا کار د اکثرو پښتنو وکیلانو خوښ نه شو، او خلکو داسې ویل چې هغه کوم حاجي قدیر و چې د بن کنفرانس کې یې هغه چغه پورته کړه او دلته په معکوس ډول حرکت کوي، کله چې حاجي صیب قدیر په لویه جرګه کې د قاسمیار په پلوي غږ پورته کړ، نو ما همغه شېبه حاجي صیب ته وویل: «حاجي صیب دا څه کوې، دا کار هم تاته په تاوان دی هم ټولو پښتنو ته او بل دا کار د انتخاباتو له اصولو سره هم جوړ نه دی، ځکه رایې پټې دي، د هر چا خوښه ده چې هر چا ته رایه ورکوي، داسې په جار اعلان کول ډېر زیان پېښوي... دا وخت حاجي صیب ماته ډېر په قهر شو او ویې ویل: «یونه! چوپ شه ډېرې خبرې مه کوه بیا به وروسته خبرې کوو، تا او میاخېل دا درې ورځې ماته د سر په کاسه کې اوبه راکړې.»

د شاه محمود میاخېل اختلافات چې هر څه وو، وو به، زه پر هغو تبصره نه غواړم خو ماته حاجي صیب ځکه په قهر و چې څو ځله یې وکیلان راټول کړل او د بېلابېلو موضوعاتو په باب یې ورته خبرې وکړې، هر ځل به ما د حاجي صیب څنګ ته ځان ورساوه او ورته ویل به مې چې د څلورو مهمو وزارتونو موضوع هم یاده کړه، هغه غوښتل چې دا موضوع علني نه کړي، ځکه دوی په خپل منځ کې موافقې ته رسېدلي وو، خو یوه ورځ یې له لاسه ونیولم او دهلېز کې یې کونج ته بوتلم، راته یې وویل: «مشرقي ته یې داخله وزارت منلی، شمال سره مې زور برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دی، ډېرې زياتې پيسې او وسلې لري، که نور هر څه رانه زيات امتياز واخيست بيا مې غاړه کې لنګوټی واچوئ او کش مې کړئ، چې حاجي قديره ته بې غيرته وې، نور مې څه ته په عذابوئ...» له شمال ټلوالې سره د زور د نا انډولۍ او امتياز خبره يې د مشرقي وکيلانو په يوه عامه غونډه کې هم وکړه.

کله چې زه د اکثريت رايو په ګټلو سره د لويې جرګې د لومړي منشي په توګه انتخاب شوم او پر خپلې څوکۍ کېناستم، نو يوه وړه ټوټه کاغذ مې پر مېز کېښودل شو، په کاغذ کې ليکل شوي وو: «يون صيب زه تاسو ته ددې لويې کاميابۍ مبارکي وايم، حاجي قدير» کله چې ما دا کاغذ ولوست نو بيا مې لاندې د کيڼ لاس لومړي کتار ته وکتل، چې حاجي صيب يې په منځنۍ برخه کې ناست و. ما ورته سر وخوځوه او دی په سترګو او شونډو کې موسکی شو، ما له دې شېبې څخه ډېر خوند او لذت واخيست، ځکه زه پوهېدلم چې زما په انتخاب حاجي صيب څومره خوشحاله شوی او ده دا کار د مشرقي ولايتونو او ځان لپاره يو بری ګاڼه، سره له دې چې په ټبړنۍ لويه جرګه کې ما خپل ځان او ټول پښتانه محروم ګڼل، تر لسګونو روحي فشارونو او نورو ډول ډول ګواښونو لاندې وم، خو دا هر څه مو په چوپه خوله زغمل.

کله چې جرګه رسماً پيل شوه، نو يوه ورځ مې په تفريح کې حاجي صيب قدير سره وکتل، ما ويل د قاسميار صيب موضوع کې درنه خلک خفه دي. هغه وويل اوس به يې درته ووايم: «اصلي خبره دا وه چې قاسميار د سترې محکمې لپاره کانديد و او دا د ډېرې مودې لپاره کار دی، لويه جرګه يوازې د شپږو ورځو لپاره ده، ما يوه معامله کړې، د قاسميار ملاتړ مې ددې لپاره وکړ، چې هغه بل امتياز موږ ته پرېږدي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولت ما سره ژمنه کړې چې ستره محکمه به فضل الهادي شینواري ته ورکوو، نو ځکه ما دا کار وکړ...)).

په لویه جرګه کې یوه ورځ زما مېرمن (ارین یون) د استاد رباني د وخت ((ملي سرود)) د غږېدو په اړه احتجاج وکړ او دا یې د ۱۳۴۳ ل کال د قانون او د اوسنۍ لویې جرګې د داخلي طرزالعمل خلاف عمل وګاڼه، دغه راز یې په شمالي ولایتونو کې د ډله ییزو وژنو، مهاجرتونو او د طالب په نامه د پښتنو د ځورونې په اړه خبرې وکړې، د شمال ټلوالې پر مشرانو دا خبرې ښې ونه لګېدې، نو حاجي صیب ته یې شکایت وکړ، حاجي صیب د غرمې ډوډۍ پر مهال له ما څخه پوښتنه وکړه او ویې ویل: ((دې خورکۍ چې د مشرقي ولایاتو د ښځو په نمایندګۍ خبرې وکړې دا څوک ده؟)) ما وویل ولې څه خبره ده؟ حاجي صیب وویل: ((ډاکتر عبدالله او دلته ځیني نور وزیران په قهر دي، چې دا انتقادونه یې موږ ته راجع دي. نو ما ځکه تانه پوښتنه وکړه چې دا څوک ده؟)) ما ورته وویل: ((حاجي صیب دا زما مېرمن ده)) حاجي صیب وویل: ((بس پوه شوم هر څه یې چې ویلي ښه یې ویلي.))

د لویې جرګې په بهیر کې ښاغلي حامدکرزي د مشرقي ولایتونو وکیلانو ته د خبرو اترو پر وخت وویل: ((تاسو د جمهوري ریاست مرستیالي غواړئ که یو مهم وزارت؟)) له مهم وزارت څخه یې مقصد د کورنیو چارو وزارت و. ټولو وکیلانو ورته وویل: ((مهم وزارت)) هغه وویل: ((ښه ده پوه شوم)).

د لویې جرګې د پای پر ورځ د موقت پارلمان د جوړونې په باب د شمال ټلوالې او نورو وکیلانو ترمنځ د نظر اختلاف پیدا شو، خو حاجي عبدالقدیر د بن د تړون له مخې وضاحت ورکړ او د موقت پارلمان جوړولو مسئله یې د پخو دلایلو له مخې اواره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د لویې جرگې د وروستۍ ورځې په پای کې کابینه اعلان شوه، نو د حاجي صیب قدیر پر ځای تاج محمد وردگ د کورنیو چارو وزارت د وزیر په توگه ټاکل شوی و او داسې څرگنده شوه چې یو ځل بیا د معاملو له پاسه معامله شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان ملت دی که افغان؟

دا لکینه ما هغه وخت وکړه چې کله مې د بېړنۍ لویې جرګې د تیاکنو کړنلاره ترلاسه کړه، دا مهال، تر دې دمخه او تر جرګې وروسته، ان اوسمهال هم دا اصطلاحګانې سمې نه کارول کېږي، د اساسي قانون په لویه جرګه کې هم ((د افغانستان ملت)) لغوي تېروتنه په پښتو او دري متن کې په قصدي او ناقصدي ډول تېره شوې او په نورو حقوقي متنونو کې هم کله کله په همدې ډول تکرارېږي، خو د اساسي قانون انګلیسي متن چې آر (اصل) متن ګڼل کېږي، هلته دا نقیصه رفع شوې او همدارنګه د افغانستان په اړه په نورو حقوقي متنونو کې دا نقیصه نه شته. زما دا لیکنه هماغه مهال د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

زموږ په ګڼو خپرونو، رسمي او نا رسمي ویناوو کې کله کله ملي او حقوقي نومونو (اصطلاحاتو) ته پوره او ژور پام نه کېږي، یوه نومونه د بلې پرځای کارول کېږي، یا یو نوم له اصلي مانا څخه اړول کېږي او په دویمه یا بدله مانا کارول کېږي، کله کله بیا له یوې کلمې سره مخکې یوه بله داسې توصیفي کلمه یو ځای کوي چې ددویمې کلمې مانا هم سره بدلوي، کله کله خو بیا ځینې اصطلاحګانې چې اصلاً د مانا او په تېره بیا د اصلي مانا له پلوه سره متضادې او یا مغیرې وي، په یوه او مساوي مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروي او تر اصلي اصطلاحګانو د مخه ورته د (برابر) صفت یا کلمه کاروي.

دلته غواړو پر همدغو څو اصطلاحګانو چې اوس زموږ د هېواد په خپرونو او د واکمنو په رسمي ویناوو کې زیاتې تکرارېږي، لنډ بحث وکړو:

ملت افغانستان یا د افغانستان ملت:

په اوسنیو زیاتو خپرونو کې ددولتي چارواکو او ځینو نورو اشخاصو له خوا (د افغان ملت) پرځای (د افغانستان ملت) اصطلاح کارول کېږي. ځینې د (افغانستان ملت) اصطلاح په شعوري ډول استعمالوي او ځینې یې په ناشعوري ډول، هغه کسان چې (د افغانستان ملت) اصطلاح په شعوري ډول کاروي هغوی اساساً په افغانستان کې دیو واحد ملت (افغان) شتوالی نه مني. په حقیقت کې (افغان) دیو ملت په توګه نه مني، دوی وایي چې افغانستان یو هېواد دی او بېلابېل قومونه یا ددوی په اصطلاح (مختلف ملیتونه) په کې اوسي، هریو ځانته هویت لري، یانې دا چې ټول افغانان نه دي، د افغان نوم یو خاص قوم ته منسوب او پر نورو یې تحمیل کړی دی! او دودول یې یو ډول استعمار دی! ځکه نو دوی کله کله په افغانستان کې هر اوسېدونکي ته د (افغان) پرځای (افغانستاني) نومونه کاروي.

په حقیقت کې ددې ډول خلکو د ضمیر ښیښه د افغان او افغانستان پر وړاندې صفا نه ده، ددوی ستراتیژي داده، چې په لومړي ګام کې د یو واحد ملت په توګه د (افغان) هویت ختم کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا په دویم پړاو کې د افغانستان د نوم د بدلولو هڅه پیل کړي، په دې ډول به یو واحد ملت او یوه ټاکلي جغرافیه چې دا ملت په کې اوسي له منځه یوسي، ددې ډول افغان ضد ډلو تر شا بهرنی ملاتړ هم شته، چې په دې برخه کې ګډې هیلې او ارمانونه لري.

خو ددې ترڅنګ یو شمېر کسان په ناشعوري ډول د (افغانستان ملت) نومونه کاروي، دوی د هغو نورو تر تبلیغاتي اغېز لاندې راغلي، د کلمې د مانا تل ته نه دي پرېوتي او نه یې پرې سر خلاصېږي، که چېرې دوی پر دې پوه شي چې دا اصطلاح غلطه او یایې مانا منفي ده، نو نه یوازې دا چې خپله به یې ونه کاروي، بلکې د کاروونکو پر ضد به یې سخت غبرګون هم وښیي.

دې ډول اشخاصو او نورو هغو کسانو ته چې په ناشعوري ډول دا اصطلاح کاروي، ددې څو ټکو څرګندول په کار دي:

۱. افغانستان د جغرافیې نوم، د خاورې نوم دی، د هېواد نوم دی، نه د ملت، البته افغانستان له افغان نه اخیستل شوی (افغان+ ستان = افغانستان)، دې کې (افغان) د ملت نوم دی (ستان) مکاني روستاړی دی، یانې دا چې د افغانستان د هغې خاورې، جغرافیې او کور نوم دی چې افغانان یا افغان ملت په کې اوسېږي، هرڅوک چې په دې کور کې اوسېږي هغه افغان دی، هر افغان د افغان ملت یو غړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. د افغانستان د نوم بله ښېګڼه داده چې دا دیو ملت له ریښې (افغان) څخه رغېدلی دی، هر هغه هېواد چې نوم یې د هغه هېواد له ملت څخه رغېدلی وي، لکه خپله افغانستان نو د بقا او استحکام چانس یې ډېر زیات وي. د افغانستان د ۱۳۴۳ل کال په اساسي قانون کې هم یادونه شوې چې زموږ د ملت نوم (افغان) دی او هر څوك چې په افغانستان کې اوسي هغه افغان دی، داسې نه دي ویل شوي چې زموږ د ملت نوم افغانستان دی، افغانستان د افغانانو د خاورې یا جغرافیې نوم دی نه د افغان ملت.

افغان ضد شعوري، ډلې تل هڅه کوي چې د افغان او افغانانو د نومونو له کارونې ډډه وکړي او ددوی پر ځای اکثره وخت د (مردم افغانستان) یا (د افغانستان د خلکو) اصطلاح وکاروي، دلته بیا هم همغه مغرض نظر پروت دی، یانې دا چې په افغانستان کې خلك اوسېږي، خو افغانان نه دي، په عادي محاوره کې ددې اصطلاحګانو پرځای او ناځای کارول چندان اهمیت نه لري، خو د ملي ترمینالوژۍ او قوانینو د تسوید او جوړونې په برخه کې که دا اصطلاحګانې په شعوري ډول غلطې وکارول شي، نو د هېواد او ملت هویت له خطر سره مخامخولای شي، ښه به وي چې په دې برخه کې یوه ژوندۍ بېلګه هم وړاندې کړو: تاسو به د بېړنۍ لویې جرګې د ځانګړي کمیسیون طرزالعمل لوستی وي، په دې طرزالعمل کې د همدغو افغان ضد کسانو له خوا په شعوري ډول هڅه شوې چې په ټول طرزالعمل کې د (افغان) کلمه پرېښېږدي، وګورئ د همدې طرزالعمل لومړۍ ماده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

" لویه جرگه عالیترین مظهر اراده مردم افغانستان است و از قاطبه ملت نمایندگی میکند..." په دې جمله کې دوی د (افغان) اصطلاح څنګه ورکه کړې، سره له دې چې د جملې په دواړو برخو کې ورته اړتیا ده، یانې دا چې " لویه جرگه عالیترین مظهر ارادۀ تمام افغانها است و از قاطبه ملت افغان نمایندگی میکند"، که فرضاً په لومړۍ برخه کې د افغان یا افغانها یادونه راغلې نه وای، نو په دویمه برخه کې باید حتماً راغلی وای یانې (از قاطبه ملت افغان نمایندگی میکند)، اوس دلته نه ښکاري چې (از قاطبه کدام ملت نمایندگی میکند)، دوی دا کار په شعوري ډول کړی.

د څلورم څپرکي ۱۳ مه ماده چې د رای ورکوونکو صفات په ګوته کوي، په لومړي فقره کې هم همداسې یوه درغلي شوې، یانې هغه څوك د رای ورکولو حق لري چې: " که ازطریق نسب افغانی تابعیت افغانستان را داشته باشد." دلته چې نوره هیڅ چاره نه وه نو دوی د (افغان) پرځای د (افغاني) کلمه راوړې. د (افغان) او (افغاني) ترمنځ هم د مانا له مخې ډېر تفاوت شته. په (افغاني) کې (ي) نسبتي توری دی، چې له یو (شي) یا (چا) سره د (شي) یا (چا) نسبت او اړیکي تړي، دلته هم همغه درغلي شوې، مانا دا چې یو څوك دې خپله افغان نه وي، خو چې د افغاني نسب له لارې د افغانستان تابعیت لري، دراییې ورکولو حق لري، که فقره یې داسې لیکلې وای، هرڅوك چې افغان وي او د افغانستان تابعیت ولري د رایې ورکولو حق لري، خبره مطلقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاره وه، خو دلته بیا خبره همغه نیت ته رسېږي چې د (افغان) پر وړاندې له ځینو سره موجود دی.

د (افغان) او (افغاني) ترمنځ تفاوت دومره دی لکه د (رحیم) او (رحیمي) ترمنځ. دلته (رحیم) یوازې رحیم دی، خو کله چې د هغه اولادونه پیدا کېږي، نو له هغه سره د نسبت له لارې پرځان (رحیمي) تخلصونه ږدي، خو خپله یو هم رحیم نه دی، ددې مانا هم همدا راوځي چې خپله (رحیم) خو په ټاکنو کې ګډون نه شي کولای او یا یې یادونې ته هم اړتیا نه شته، خو ((رحیمیان)) په کې د رایې ورکولو حق لري، یا په اصطلاح رحیم نه منم خو نور رحیمیان منم، په (افغاني) نسبتي نوم کې یو بل مشکل هم شته، چې دیو چا نسبت به افغان ته وي، خو خپله به افغان نه وي، درېیم یا څلورم نسب به یې افغان وي، خو دا فقره چې دلته په دې شکل راغلی، یوازې د (افغان) اصطلاح د مخنیوي لپاره راغلې ده، اوس تاسې ټول طرزالعمل وګورئ، په یو ځای کې هم د (افغان) کلمه نه ده پرېښودل شوې.

ملیتهای مختلف (مختلف ملیتونه) دا اصطلاح له بهر څخه وارده شوې اصطلاح ده، چې د کورنیو ارتباطیانو له خوا یې د هېواد په تېرو ۲۳کلنو خپرونو کې په شعوري او نا شعوري ډول دود موندلی دی. لومړی خو باید دا خبره ښکاره شي چې (ملیت) د کوم قومي او ډله ییز تشکل نوم نه دی، بلکې (یت) روستاړی په عربي کې د یو شي د جوهر او ماهیت ښکندولو لپاره راځي لکه حیوان + یت = حیوانیت، انسان + یت= انسانیت. دلته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ملیت) د چا د قومي هویت د پېژندلو لپاره دی، مانا قومیت دې څه دی؟ خو روسانو او د افغانستان ستمیانو دا اصطلاح د ملت او قوم ترمنځ دیو بل ځانګړي قومي تشکل لپاره کارولې او کاروي یې، ددوی په نظر په افغانستان کې ((مختلف ملیتونه)) دي (نه قومونه). ددوی د ستراتیژۍ له مخې که افغانستان تجزیه شي نو تیار ملیتونه به ورته جوړ وي، هر یو به خپله ونډه واخلي، دوی د افغانستان د بېلابېلو ټبرونو لپاره د قوم اصطلاح کارول هغو ته کسر شان ګڼي، نو ځکه خو یې ملیتونه بولي، دوی په خپلو لیکنو کې د افغانستان د بېلابېلو قومونو (ملیتهای مختلف) اصطلاح کاروي.

مختلف دلته دوه ماناوې ورکوي: یو دا چې یو بل سره اختلاف ولري او بل بېلابېل، کله کله بیا دوی ((ملیتهای مختلف، برابر و برادر)) اصطلاحګانې هم کاروي، دا هغه اصطلاحګانې دي چې دقیقې نه دي، که چېرې ددوی په اصطلاح ((ملیتونه)) یوځل مختلف شول یانې د کلمې په اساسي مانا اختلاف یې پیدا کړ، نو بیا خو برادر و برابرېدلی نه شي.

بله خبره دا ده چې که موږ ووایو دهېواد ټول اوسېدونکي افغانان دي او ټول سره برابر حقوق لري، نو بیا خبره حل شوه قومونو او بیا مختلفو قومونو ته څه اړتیا ده؟ خو دوی همېش د قومونو لپاره د برابر (مساوي)، برادر او مختلف اصطلاح کاروي، له برابر ومساوي څخه ددوی هدف نابرابري ده، دوی غواړي د اکثریت او اقلیت حقوق د برابرۍ تر نامه لاندې نا

(c) ketabton.com: The Digital Library

متوازن او نا مساوي کړي، ددې شعار ظاهري مانا يوه، خو باطني بله ده، د افغانستان هېڅ اقليت نه غواړي د افغانستان له ډېر کوچني اقليت هندوانو او سکانو سره برابر او مساوي حقوق واخلي، خو شعار يې ورکوي. لازمه ده چې کله کله اصطلاح کارول کېږي د هغې مانا بايد دقيقه وسنجول شي، د ساري په توگه ټول افغانان سره برابر او مساوي حقوق لري، خو ټول قومونه سره مساوي نه دي،بلکې متناسب دي، په مساوي او تناسب کې د قومونو په توگه د لويو قومونو حقوق ډېر او د وړو کم وي، خو که د فرد په توگه يې وېشي نو د ټولو به مساوي شي.

له دې ليکنې څخه موخه داوه چې زموږ ملي او سياسي ترمينالوژۍ ته په مغرضانه ډول يو شمېر اصطلاحگانې ور ننوتي دي او ځينې خلك په شعوري ډول هڅه کوي، هغه دود کړي، د شعوري او ملي افغاني مطبوعاتو دنده داده چې د دا ډول اصطلاحاتو مخه ونيسي او د هغو دقيق شکل دود کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا له نظار شورا نه د ښاغلي کرزي د خلاصون لاره شته؟؟

دا لیکنه د منځمهالې اداري پر مهال د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (۲) ګڼه کې چاپ شوې ده.

په افغانستان کې دجنګي او سیاسي ډلو په کتار کې نظار شورا یوه ډېره څرګنده او مهمه جنګي سیاسي ډله ده، دا ډله په

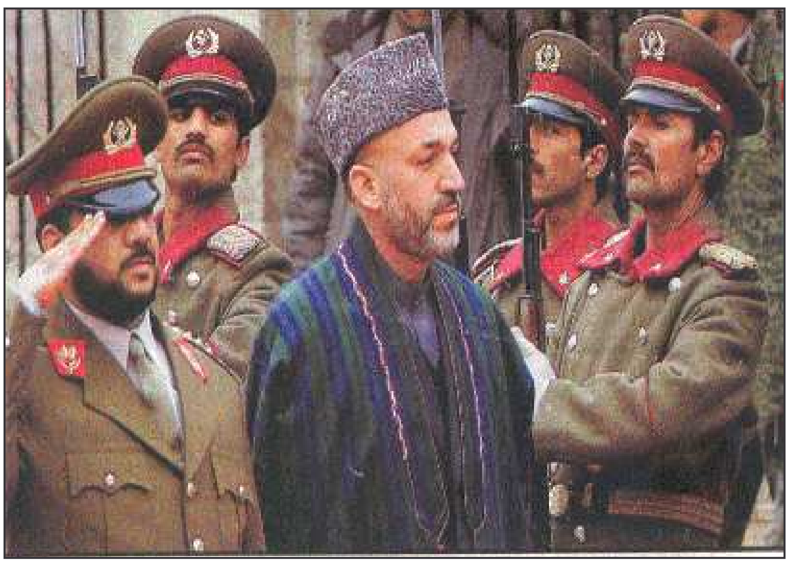

ائتلافونو، سازشونو، قومي نښتو، لمسونو، وژنو، ورانیو، توطیو او پردیو ته په جاسوسۍ کې تر نورو ډلو دمخه ده، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغې سرتېتې او جاسوسۍ له امله خو دادی نن هم په سیاسي ډګر کې مطرح ده او په اصطلاح له نورو یې میدان ګټلی دی.

د نظار شورا د جنایتونو ډېره غټه بېلګه ددوی هغه تېر څلورنیم کلن حکومت دی، چې په نتیجه کې یې کابل ښار ویجاړ د هغه (۸۵) زره کورونه وران او (۶۵) زره ښاریان شهیدان شول.

دا جنګي ډله یو وخت د طالبانو د اسلامي خوځون له خوا په شاتې شوه، له ټول هېواد څخه یې ددوی دظلم ټغر ټول کړ او یوازې په سلو کې پر پنځمه برخه خاورې یې نیمژواندی ژوند کاوه، یوازې یوه کاري ضربه په کار وه، چې دمرګ کندې ته ګوزار شي، خو د طالبانو افراطي چارچلند او نړیوال ټکر یوځل بیا نظار شورا ته یو داسې طلايي چانس په لاس ورکړ، چې بیا راژوندۍ شي او د مرګ د خوب پرځای د کابل د تاج وتخت خوبونه ووینې.

د سپتمبر د ۱۱مې نېټې پېښه که ټولې امریکا ته د زهرو یو تریخ ګوټ شو، خو نظار شورا ته یوه داسې نوش دارو او اب حیات شو، چې مړې پرې راژوندی شو. د نظار شورا مشرانو یو دم د امریکائیانو لاسونه ښکل کړل او په پښو کې ورته ورغښتل او بیا یې خپله لاسونه ورته په نامه کېښول او ویې ویل چې صاحبانو هر امر وخدمت ته تیار یو، هر ډول نوکري کولای شو، سره له دې چې (ازموده را ازمودن خطا است) خو تاسو کولای شئ موږ یو ځل بیا و ازمویئ، بیا یې نو امریکائیانو ته د (۵۰۰) کیلویي بمونو پرځای د (۵۰۰۰) کیلویي بمونو فرمایش ورکړ چې د بشر دله

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه وړلو قابلیت خو لا څه چې پر یوه وخت د ونو، بوټو او ټولو ژوندیو موجوداتو د له منځه وړلو وړتیا یې لرله.

په پای کې نظار شورا د امریکائیانو د الوتکو تر وزرونو لاندې کابل ته ننوتله، دا داسې مهال و، چې طالبانو په هېواد کې نور اکثره نظامي قوتونه ختم کړي وو، نو ځکه خو میدان دوی ته تش او خوشې و.

ښاغلی حامد کرزی چې اوس د هېواد یو مهم سیاسي شخص دی، مخکې تر دې چې نظار شورا کابل ته ننویستل شي، په ارزګان کې پرطالب ضد جګړې اخته و او څه سیمې یې لاندې کړې وې. په پای کې د بن د نامتوازن او نا عادلانه تړون له مخې د واك سیاسي کړۍ نظار شورا ته ورکړل شوې او ښاغلی حامد کرزی د لنډمهالې شپږ میاشتنۍ ادارې د مشر په توګه وټاکل شو.

کله چې کرزی صیب د واك (!) د رسمي انتقال لپاره کابل ته راغی، نو نه ورسره لښکر و، نه عسکر، نه توپونه او نه مېړونه، یوازې بې وسلې کرزی و، یوه چپنه وه او یوه قره قلۍ. همغه وخت هغو سیاستپوهانو سره چې د نظار شورا پر خصوصیاتو پوه دي او د افغانستان وضع ورته ښه معلومه ده، داسې تشویش پیدا شو، چې یاره دا وړی لکه چې شړی نه شي. ځنګه امکان لري چې دلېوانو منځ ته یو ځوك بې وسلې او بې وسیلې راشي او هغوی دې ورته څه ونه وایي. د کرزي صیب د واك ننداره خو همغه وخت معلومه شوه چې د احمدشاه مسعود تر عکس لاندې یې ترڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښېزي پښتو وينا وروسته ژبه واړوله او فارسي خبرې يې پيل کړې، دا په افغانستان کې د اقليت ژبې او کلتور ته دبرلاسۍ په لاره کې لومړی او اساسي ګام دی، چې تر کرزي صيب دمخه نورو ډېرو پاړسيوان شويو پښتنو شاهانو هم پورته کړی دی.

کرزي صيب هغه حقانيت ته پام ونه کړ، چې ده ته دا څوکۍ د اکثريت (پښتنو) په استازۍ ورکړل شوې وه، نړيواله ټولنه په دې خبره ښه پوهېدله چې د هېواد اکثريت پښتانه دي، څو چې مشرتوب دوی ته ونه سپارل شي، په هېواد کې ثبات راوستل ناممکن دي. هغه شپږ مياشتنۍ دوره زياتره په بهرنيو سفرونو او ډېرو غوړو وعدو تېره شوه، خو کرزی صيب پر دې برياله نه شو، چې په هېواد کې دسولې او ثبات لپاره زيات عملي ګامونه پورته کړي، غټ عمراني کارونه پيل کړي، وسلې راټولې کړي او ان پردې هم برياله نه شو چې ددولت په داخل کې د خپلو فرامينو تطبيق ته لاره اوراه کړي.

شپږو مياشتو کې خلکو هم، دا ويل چې څه خو نوی حکومت دی، کرزی صيب هم بې توپه او بې لښکره ورغلی، کله چې لويه جرګه جوړه شي، په هغې کې به اساسي څوکۍ له جنګسالارانو واخيستل شي، حالت به تر دې ښه شي. لويه جرګه جوړه شوه، کرزی صيب د مشر په توګه وټاکل شو او جرګې ټول صلاحيت کرزي صيب ته ورکړ، خو کرزي صيب داسې کابينه جوړه کړه اويا پرې وتپل شوه چې د بن تر هغې هم ناکاره وه او بيا يې چاته د مخالفت مجال هم ورنه کړ او دا ځل نو نظار شورا ته نور ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتیازونه هم ورکړل شول، اوس همغه زورواکان له کرزي صیب نه راتاو دي او دی چې هر نېك کار کوي هغوی یې مخه نیسي.

حقیقت او واقعیت دا دی چې نظار شورا ته دومره امتیاز ورکړل شوی چې ولس یې په هېڅ وجه نه شي زغملای، نظار شورا ته د دومره امتیاز ورکول د کرزي شخصیت ته د زیان په بیه تمام شول، خو دې سره سره بیا هم نظار شورا کې دومره اخلاقي او سیاسي شهامت نه شته چې لږ تر لږه دکرزي صیب اوامر ومني او د هغه په مخه کې خنډونه را ولاړ نه کړي، کېدی شي کرزی صیب او نړیواله ټولنه اوس دواړه د نظار شورا یا پنجشېر ولسوالۍ له دومره زیات واك نه پښېمانه وي، خو تشه پښېماني څه گټه نه لري، عملي کار په کار دی. نو د حل لاره څه ده؟

اساسي خبره داده چې نظار شورا یا جمیعتیان د خپلو ناروا غوښتنو لپاره له خپل پوځي ځواك څخه کار اخلي، ترڅو چې ددوی پوځي ځواك له منځه لاړ نه شي او یا هم د هغو پر وړاندې بل قوت جوړ نه شي، د واك انحصار به همداسې دوام ومومي. اوس یوه ښه لاره داده چې کرزی صیب ځان ته یو خاص گارد جوړ کړي، چې نېغ په نېغه په جمهوري ریاست او شخصاً په ده پورې تړلی وي. ددې خاص گارد لپاره کېدی شي، څلور زره تنه له ختیزو ولایتونو، څلور زره تنه له جنوب ختیزو، څلور زره تنه له مرکزي او شمال ختیزو او څلور زره هم له شمال لویدیزو ولایتونو څخه را وغواړي، ټول شل زره تنه کېږي، دا کسان به په کابل ښار کې امنیت ټینگ کړي، د جمهوري ریاست د فرامینو لپاره به

(c) ketabton.com: The Digital Library

روحي او فزيکي قوه شي او جمهور رئيس او مسلکي کابينه به له هر ډول تنظيمي او نظامي ګواښونو څخه وژغوري.

په دې ډول کېدی شي د نظار شورا زور اوبه شي، ددې ترڅنګ دې دملي اردو د جوړولو بهير تعقيب شي او هر منظم کنډك يا غونډ چې جوړېږي هغه دې د تنظيمي قطعاتو پرځای چې اوس د دفاع وزارت په چوکاټ کې فعال دي، ځای پرځای شي، د ملي اردو د جوړښت په باب هم بايد ژور فکر وشي، اول پر دې اساسي مسئله غور وشي چې ايا يو ټوپك سالار، پاټکسالار او جنګسالار ملي اردو غواړي او که نه او په تېره دا چې ټوپکسالار د دفاع وزارت په راس کې وي؟ ځواب يې ښکاره دی، نه هېڅکله نه! ځکه چې د ملي اردو په جوړښت کې د ټوپکيانو محوه مطرح ده.

هغوی هېڅکله نه غواړي، په خپل لاس خپله ځان ته قبر وکيني، ځينې ټوپکسالاران چې اوس يې دفاع او کورنيو چارو وزارتونه او استخبارات په ولکه کې دي، غواړي د خلکو په سترګو کې خاورې ودوروي، ملېشه يي او تنظيمي وسله والو ډلو ته د ملي اردو نوم ورکړي او په دې ډول خپله بقا تضمين او خوندي کړي، خو که دا کار دوام ومومي لکه دا و چې، نو بيا يې هم نتيجه همداسې بوله. خو اوس د ملي اردو تر جوړښت د مخه د تنظيمواکۍ د مخنيوي لپاره کرزي صيب ته ضرور ده چې ځان ته يو خاص ګارد جوړ کړي، ځکه چې ملت پر کرزي صيب اعتبار کړی او دی هم يوې درنې او مبارزې کورنۍ ته منسوب دی، نو دی بايد د خپلې کورنۍ، پښتنو او په مجموع کې د ټول افغان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت د عـزت سـاتلو لپـاره پـه رښتيـا هـم يـو عملـي، بـا كفايتـه، باعزمه مشر او جمهور رئـيس وي، نـه دا چې ږيره زمـا واك يـې د ملا، كه د نظار شورا د عسـكرو د برچـو تـر ځوكـو لانـدې د كـرزي صيب د پاچاهۍ كـاروان همداسې روان وي، نـو داسې وېره شـته چې دا كاروان به د پښېمانۍ او بې كفايتۍ يوې كندې ته ورسـېږي شي او بيا به د خلاصون هېڅ لاره ونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک جنګسالار، پاټکسالار او ټوپکسالار دي؟

دا لیکنه هم د منځمهالي اداري پر مهال په هیله مجله کې چاپ شوې ده.

له دوه نيمو لسيزو راهيسې افغانستان له جنګسالارانو، پاټکسالارانو او ټوپکسالارانو سره يرغمل دی، په تېره يوې نيمې لسيزې کې خو بيا اکثرو جنګسالارانو د جنګ او جګړې لپاره مقدس شعارونه او ايډيالونه عنوان کړي او خلك يې پر ځان راټول کړي وو، دهمدغو شعارونو په زور يې ځان ته د جګړې او لوټ و تالان يو ډول ظاهري مشروعيت پيدا کړی و. خو کله چې مجاهدينو او ملحدينو په کابل کې ګډائتلافي حکومت جوړ کړ. نو ټوپك خپل پخوانی منطق او مشروعيت له لاسه ورکړ، د جهاد اصطلاح هم خپل پخوانی کيف بايلود او مجاهدينو ته هم هغه جګه شمله پاتې نه شوه.

تر هغه وروسته چې هرڅه وشول ټولو وليدل، په زور او زېرېې يادون ضروري نه دی، خو دطالب نظام تر ړنګېدو وروسته چې د بهرنيانو د هڅو په نتيجه کې په افغانستان کې يو څه ثبات رامنځته شوی، نو د هرچا په خوله او ژبه د جنګسالار، ټوپکسالار او پاټکسالار اصطلاحګانې ډېرې اوړي راوړي، ښاغلی حامد کرزی هم د جنګسالارانو اصطلاح ډېره زياته تکراروي، ولس هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغو د واک د اختتام هیله کوي، نړیوال هم د ټوپکسالارانو د ختمولو هیله لري، عجیبه خو دا ده چې خپله جنګسالاران، ټوپکسالاران او پاټکسالاران هم دهمدې ډول کسانو د نابودولو چغې وهي. یانې دا چې غل هم چغې وهي چې غل دی او کاروانی هم چغې وهي چې غل دی، خو اصلي غل معلوم نه شو.

د ښاغلي حامد کرزي صیب په مشرۍ دلنډمهالې اداري تر جوړېدو وروسته د جنګسالارانو اصطلاح ډېره زیاته کارول کېږي، خو په واقعیت کې په افغانستان کې هېڅکله هم جنګسالاران په دومره مطلق ډول په واک کې نه وو، لکه په لنډمهاله اداره کې چې ددې خلکو څومره زور او واک تمثیلېده، ان د رباني په هغه تېره جنجالیزه واکمنۍ کې هم جنګسالاران دومره په واک وځواک نه وو، علت یې دا و چې هغه وخت یو جنګسالار هم پوره واک نه درلود، یو بل ته بالفعل خطر و، ټول زور یې د یو بل دفع کولو ته متوجه و، جګړې، ورانۍ او جنګونه ډېر و، جنګسالارانو د ارامۍ او راحت احساس ځکه نه شو کولای چې بل جنګسالار به ارامۍ ته نه پرېښودل، خو تر لنډمهالې اداري وروسته د جنګسالارانو واک وځواک ته قانوني بڼه ورکړل شوه، مخکني جنګسالاران څوک د دفاع وزیر شو، څوک د کورنیو چارو، څوک د استخباراتو رئیس شو، څوک د پولیسو قومندان او څوک هم والیان شول او څوک هم ولسوالان.

اوس له کرزي صیب سره هغوی هم یو ځای چغې وهي چې جنګسالاران او ټوپکیان نه منو، هرڅوک د جنګسالارانو پرضد

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې وهي، خو هېڅوك هم د هغو نومونه نه اخلي، كله چې بېړنۍ لويه جرګه جوړه وه، نو كرزي صيب ته يو ځل بيا ښه موقع په لاس ورغله او پر جنګسالارانو يې ښه دمزې ټكونه وكړل، د لويې جرګې غړو ته هم دا وخت ښه طلايي چانس په لاس ورغلی و او اكثرو پر ټوپكوالو، پاټكيانو او جنګسالارانو ښه په زغرده انتقادونه وكړل، عجيبه خو داوه چې په لويه جرګه كې د ټوپكسالارانو او جنګسالارانو ونډه او برخه هم ښه غوښنه وه او ان په اصل كې په جرګه كې يو اساسي ځواك و، چې د ارتباطاتو مزي يې تر بهرني اساسي ځواك پورې غځېدلي وو، كه چا د ټلويزيون له لارې د لويې جرګې لومړی كتار (ستيج ته مخامخ ليكه) ليدلی وي، نو د پخوانيو جنګي تنظيمونو اكثره مشران او زورواكان به يې په كې ليدلي وي لكه رباني، سياف، خليلي، محسني، تورن اسمعيل خان، عبدالرشيد دوستم، فهيم، قانوني او داسې نور چې د كابل د خرابۍ او ويجاړۍ اساسي عاملين او مسئولين دي، په دې لومړي كتار كې د احمدشاه مسعود او عبدالعلي مزاري شتوالی ځكه ناممكن وو، چې هغوی په حق رسول شوي وو، يوازې د ښاغلي حكمتيار كمی له ورايه احساسېده، كه چېرې حكمتيار هم په دې لومړي كتار كې ناست وای، نو بيا به د افغانستان د وروستۍ لسيزې په تېره بيا د كابل د ورانۍ ټول لوبغاړي، ټوپكيان او پاټكيان پوره شوي وای. عجيبه خبره خو داده چې يو شمېر ټوپكوالو او جنګسالارانو هم د جنګسالارانو غندنه كوله. د هغوی دا كار په دې مانا نه و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنې دوی له خپلو تېرو عملونو پښېمانه دي او نور جنګ جګړې نه غواړي، بلکې هغوی داسې انګېرله چې دوی بېخي بېګناه دي، دوی هېڅ نه دي کړي، هرڅه یې چې کړي هغه ددوی مخالفینو کړي، په همدې خو یې ځان ته برئت ورکاوه، بله دیادون خبره خو داوه چې څومودة وروسته د افغانستان لپاره د ملګرو ملتونو ځانګړي استازي لخدار براهیمي هم اعلان وکړ، چې لویې جرګې ته یو زیات شمېر جنګسالارانو لاره کړې وه، خو خلکو یې زیاته غندنه وکړه، هغه هم د جنګسالارانو نومونه وانه خیستل او نه یې د کوم جنګسالارر بېلګه وړاندې کړه.

د ملګرو ملتونو پښنه لا هغه وخت ښوېېدلې وه چې دلویې جرګې په کمیسیون کې یې په خپله دجنګسالارانو استازي کېنولي وو، نو څکه خو جنګسالارانو وکړای شول، په اسانۍ سره جرګې ته لاره پیدا کړي، خو لنډه دا چې په اصولو کې هرڅوك د جنګسالارۍ او ټوپکسالارۍ غندنه کوي، خو کله چې د عمل وخت راشي نو ټول ځان غلی نیسي، موږ له ښاغلي کرزي صیب، ملګرو ملتونو او د جنګسالارۍ نورو مخالفینو څخه هیله کوو چې کله بیا د جنګسالارۍ پر ضد خبرې کوي، نو باید د جنګسالارانو نومونه هم واخلي، چې د ولس دزړه پر لمبو اوبه تویې شي. ځینې جنګسالاران بیا ځان ته دا برئت ورکوي، چې موږ خو صیب د طالبانو او القاعدې پرضد جنګېدلي یو، موږ جنګسالاران نه یو، دا ښاغلي هغه کسان دي، چې په اصطلاح (غر) په (پر) پټوي، که له دې ښاغلو څخه وپوښتل شي، چې تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو تر ظهور دمخه څه کول؟ پر کوم علمي، فرهنګي او عمراني کار مصروف وئ او که نه په کابل او د هېواد په نورو سيمو کې مو جګړې کولې، طالبان خو همدا ستاسو د عملونو زېږنده وو؛ که تاسو نه وای د طالب وجود ته اصلاً هېڅ ضرورت نه پيدا کېده.

له ښاغلي کرزي صيب څخه د افغان ولس هيله داده، چې هېڅ زورواکي ته بايد د ملي اتل لقب او مارشال رتبه ورنه کړل شي، بلکې هغوی د ملت عادلانه قضاوت ته پرېښودل شي.

د افغان ولس هيله ده چې کرزی صيب او ملګري ملتونه چې کله هم د جنګسالارانو يادونه کوي، بايد رښتيني ښېلګې يې هم وړاندې کړي، داسې نه چې غل غندم، خو دغله نوم له وېرې په خوله نه اخلم، يا دا چې يوازې د مات شويو جنګسالارانو يادونه کوم او د واکمنو په باب څه نه وايم. زموږ ولس ته ټول جنګسالاران يو شان دي، که هغه د شمال دي، که د جنوب، اوس حاکم دی که محکوم، وزيران دي که فقيران، مقصد چې جنګسالار او ټوپکوال وي د غندلو او رټلو وړ دی.

کوم زورواکي چې اوس د حکومت پر لوړو څوکيو ناست دي که دا جنګسالاران نه وي، نو خير بيا څوک جنګسالاران دي؟ هيله ده د لنډمهالي اداري مشر ښاغلی حامد کرزی صيب او ملګري ملتونه همدې پوښتنې ته کوټلې، حقيقي، واقعي، رښتيني او صادقانه ځوابونه پيدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د راتلونکي ولسمشر د انتخاب څرنګوالی

> دا ليکنه هم هغه مهال شوې وه چې نه د اساسـي قـانون لويـه جرګـه جوړه شوې او نه هم د انتخاباتو کميسيون او قانون معلوم وو، خو هغه څه چې زما په نظر ملت ته په ګټه و او د افغانستان جوړښـت تـه يـې ګټـه رسولای شوه، ما د همغه انتخاباتي سيستم غوښتنه کړې ده، لـه نېکـه مرغه ددې ليکنې زياتې برخې وروسته په انتخاباتي سيستم کې عملـي شوې، خو يو څه تشويشونه لاهم پر ځای پاتې شول. دا ليکنـه هـم پـر هماغه مهال د هيلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (۵) ګڼه کې چاپ شوې ده.

د ملګرو ملتونو او نورو نړيوالو په مـادي او مـانيز ملاتړ اوس د افغانستان د نوي اساسي قانون د مسودې پر ابتدايي متن کار روان دی، کله چې ابتدايي مسوده بشپړه شي، د تدقيق ديوه کميسيون لـه خـوا بـه کـره کېـږي، بيـا بـه د مطبوعـاتو او نـورو امکاناتو په واسطه ولس ته وړاندې کېږي او د خلکو د نظرونـو تـر راټولونې وروسته به بيا دا نظرونه د اساسي قانون د کميسيون لـه خوا په پام کې نيول کېږي، تر دې وروسته به يوه وروستۍ کره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسوده جوړېږي، همدا کره او یا په اصطلاح پوره مسوده به د اساسي قانون لويې جرګې ته وړاندې کېږي.

د لويې جرګې تر منظورۍ او تائيد وروسته به دا قانون د اساسي قانون بڼه خپلوي او هېوادنۍ چارې به پرې سمبالېږي. دا چې د اساسي قانون دا بهير به په همدې ډول ترسره شي که نه؟ د اساسي قانون د کميسيون غړي به پوره وړتيا ولري که نه؟ قومي او سيمه ييز انډول او د افکارو توازن به په کميسيون کې څرنګه وي؟ دا او دې ته ورته پر نورو مسايلو دلته بحث نه کوو، دلته يوازې پر دې غږېږو چې په اساسي قانون کې به د ولسمشرۍ د مقام او د هغه لپاره د انتخاباتو څرنګوالی په ګوته کېږي. د هېواد مشري يا ولسمشري کېدی شي د پاچا او جمهور رئيس په وجود کې تمثيل شي، په پاچاهي نظام کې د پاچا قدرت په مطلق او مشروط ډول تمثلېږي، چې د افغانستان په اوسنيو شرايطو کې مطلق شاهي نظام نا ممکن برېښي او هم د اوسنيو ديموکراتيکو معيارونو مخالف کار ګڼل کېږي، د پخواني پاچا اعليحضرت محمد ظاهرشاه په وجود کې د يو مشروطه شاهي نظام او په هغه کې د شاه اجرائيوي او سمبوليك رول نه د ټولنې له غوښتنو لرې دی او نه هم د ټولنې له عيني واقعيتونو، خو د ټولنې تېر تاريخ او د تېرې بېړنۍ لويې جرګې بهير ته په کتنې سره د ولس هره غوښتنه او هر عيني واقعيت د کورنيو او بهرنيو وسلوالو سياسي ځواکونو له خوا چلنج کېدی او ويتو کېدی شي.

که د پخواني پاچا په وجود کې مشروطه شاهي نظام هر څومره هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو غوښتنه او د ټولنې یو عیني واقعیت او ضرورت وي، پر افغانستان باندې واکمنې کورنۍ او بهرنۍ سیاسي پوځي ډلې به دې ته تیارې نه شي، چې داسې نظام ته له خپل نا کنټروله واکه تېرې شي، که په هېواد کې دیو احتمال پر بنسټ مشروطه شاهي نظام هم په پام کې ونیول شي، نو طبعاً تر شاه وروسته دویمه اساسي اجرائیوي څوکۍ (صدارت) به د قدرت دیوې بلې اساسي سرچینې په توګه مطرح شي او د صدراعظم د ټاکنې لپاره بیا هم د یموکراتیکو انتخاباتو ته اړتیا پېښېږي.

که د شاهي نظام ټول چانسونه له منځه لاړ شي، نو د مشرتابه د ټاکنې لپاره دویمه سیاسي لاره د جمهور رئیس ټاکنه ده. که جمهور رئیس ټاکل کېږي، بشپړ اجرائیوي څواك به ولري؟ او که نه سمبولیك رول به ولري او د څواك ممثل به یې صدر اعظم وي؟ او یا هم جمهور رئیس او صدراعظم به دواړه وي او دواړه به متناسب اجرائیوي څواك ولري؟ په هر حال کله چې په اساسي قانون کې د هېواد د اجرائیوي مشرتابه (ولسمشرۍ) مقام یا دریځ څرګند شو، نو بیا د هغه د ټاکنې لپاره دودیزه او قانوني لاره همدا عمومي انتخابات دي. تر ټولو ستره او مهمه مسئله همدا عمومي انتخابات دي، ټاکنې باید په بشپړ ډول عادلانه وي او د هر ډول درغلۍ مخه باید په کې ونیول شي، د عادلانه او صفا انتخاباتو په نتیجه کې یو روښان، د خلکو دخوښې او حساب وړ ولسمشر رامنځته کېدی شي، عادلانه انتخابات د انتخاباتو یو رښتیني عادلانه قانون ته اړتیا لري او د عادلانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قانون د پلي کېدو لپاره يوې ناپېيلې ځواکمنې سرچينې ته اړتيا ده.

عادلانه قانون بيا هغه وخت عادلانه ګڼل کېږي، چې د عمل په ډګر کې پلی شي او مثبته نتيجه ترې لاسته راشي. کله کله داسې هم وي چې قانون عادلانه ليکل شوی وي، خو عملي کېدل يې ناعادلانه وي، کله بيا د عدالت تر نامه لاندې يوه ناعادلانه طرح ليکل شوې وي او ولس ته د عدالت په نامه وړاندې شوې وي. مقصد دادی چې کله د عادلانه قانون او عادلانه ټاکنو نوم اخيستل کېږي دا بايد لفظ او عمل، نظر او عملي کېدنه ټول يو بل سره منطبق وي.

په افغانستان کې د راتلونکې ولسمشرۍ لپاره په انتخاباتو کې دا مسئله هم د يادونې وړ ده، چې د ولسمشرۍ لپاره انتخابات د ګوندونو د اکثريت رايو د ګټلو له مخې کېږي ياني کوم ګوند چې زياتې رايې وګټلې د هغه استازی به د جمهور رئيس په توګه ټاکل کېږي که څنګه؟ او يا هم دا چې د پارلمان لپاره انتخابات کېږي او چا چې په پارلمان کې ډېرې رايې ترلاسه کړې هغه به د دولت مشر ټاکي او يا هم حکومت به جوړوي. دغه راز د انتخاباتو د معيارځرنګوالی هم ډېر مهم دی، ياني دا چې د کومو معيارونو له مخې ټاکنې ترسره کېږي، د افغانستان اداري واحدونه په پام کې نيول کېږي که نفوس يا وګړي، که دواړه؟

که د اداري واحدونو معيار په پام کې نيول کېږي، نو د تنظيمواکۍ په جنجاليزه دوره کې د خپلسرو زياتو شويو اداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

واحدونو ستونزه به څنګه اوارېږي؟ بل د نفوسو مسئله هم يوه جنجالي مسئله ده، ځکه چې تر اوسه پورې په افغانستان کې اول د قومونو او بيا د اداري واحدونو د اوسېدونکو شمېر په دقيق ډول معلوم نه دی. هغه څوک چې د وګړو د شمېر په تناسب څوکۍ وېشي هغوی ته به ډېره مشکله وي، چې د ټولو خلکو رضايت راجلب کړي، د تېروتنو او درغلۍ د راپېښېدو امکان په کې ډېر زيات دی، خصوصاً د څوکيو د وېش په برخه کې، په کميسيون کې که تنظيمي اشخاص ځای شوي وي، نو بيا خو خبره په ډاګه له عدالته وځي.

زموږ په اند په اوسني وخت کې د اداري واحدونو او نفوسو د فرضيې پر بنسټ د ګوندي انتخاباتو نتيجه مثبته نه ده، لکه پورته چې يادونه وشوه د خپلسرو اداري واحدونو ستونزه او د نفوس د دقيق تثبيت د نشتوالي ستونزه دواړه رامنځته کېږي، د ګوندي انتخاباتو په نتيجه کې به د ازادو رايو ګټونکو (ممبرانو) برخليک څنګه کېږي؟ ايا په ګوندي سيستم کې د ټول ولس د مستقيم نظر څرګندونه کېدی شي؟ که په ګوندي سيستم کې فرضاً يوه ګوند هم د مشرتابه د ټاکنې لپاره لازم شمېر پوره نه کړ، بيا به څنګه کېږي؟ يا هم يو ګوند تر نورو ګوندونو لږ زيات اکثريت وګټه، خو د ازادو ممبرانو مجموعي شمېر تر دوی هم زيات دی، خو څرنګه چې هغو په خپل منځ کې کوم پيوستون نه لري، نو نه شي کېدی ديوه واحد اکثريتي سيستم په توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامنځته شي. نو دلته بيا هم د ولس د اکثريت هيلې شاته پاتې کېږي.

په ګوندي سيستم کې د درغلۍ د پېښېدو غټ اټکل دا دی هغه ګوندونه چې د ولسي نفوذ له پلوه کمزوري، خو د پيسو او نورو امکاناتو له پلوه پياوړي دي، هغوی به د پيسو په زور ډېر ازاد ممبران را خپل کړي او هم به يو شمېر کمزورو وړو ګوندونو ته تر خپل استحقاقه د پورته امتياز په منلو سره هغوی هم د ځان ملګري کړي او د حکومت مشرتابه به دداسې چا له خوا وټاکل شي، چې ددرغلۍ له لارې يې ځان ددې جوګه کړی وي چې مشر وټاکي، په دې ډول به د عام ولس رايې د هغو د استازو له خوا هغوی ته د شخصي امتياز په ورکولو سره په ناسمه توګه وکارول شي. نو ددې ډول درغليو او ستونزو مخه څنګه نيول کېدی شي ايا د حل کومه لاره شته؟ د حل لارې به يې نورې هم وي، خو زموږ په نظر د راتلونکو سالمو انتخاباتو لپاره د حل يوه لاره داده:

د جمهور رئيس دټاکنې لپاره بايد په مستقيم او سري ډول د ټول ولس مستقيمي رايې واخيستل شي، په مرکز، ولايتونو، ولسواليو، کليو او هر هغه ځای کې چې د خلکو د راټولېدو ځای وي، د رايې اخيستنې صندوقونه دې کېښودل شي، هر څوك (ګوندونه او ازاد شخصيتونه) د هېواد د مشرتابه لپاره خپل کانديد معرفي کولای شي. انتخابات دې په ټول هېواد کې پر يوه ټاکلي وخت ترسره شي، کله چې له ټول هېواد څخه رايې را ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، تر شمېرلو وروسته چې د هرچا رايې تر نورو زياتې وې هغه دې د هېواد د مشر يا جمهور رئيس په توګه وټاکل شي. دې ډول انتخاباتو کې درې اساسي ستونزې پر يوه وخت حلېږي:

۱. د اداري واحدونو جنجالي ستونزه اصلاً هېڅ نه مطرح کېږي.

۲. د نفوس د دقيق شمېر معلومولو او په دې اړه د نانديو او ډنډيو مخه نيول کېږي، ځکه ټول وګړي هرڅومره چې وي عملاً به په انتخاباتو کې په مستقيم ډول دخيل شي.

۳. د رشوت، زرو زور له لارې به د خلکو د رايو د رانيولو مخه ونيول شي، ځکه چې دټاکنو په دې ډول کې به څوك چاته رشوت نه شي ورکولای، کېدی شي د افغانستان له اټکلي (۲۵) مليونه وګړو څخه تر نيمايي زيات يې د رايې ورکولو تر قانون لاندې راشي، نو څوك او کوم ګوند به ددې وس ولري چې دولس ديارلس مليونه وګړو ته رشوت ورکړي، يوه، لس، سل او زر رايې به په څو واخلي او دا رايې به بيا د ووټونو په دې لوی درياب کې څومره ارزښت ولري؟ خو په هغه بل سيستم کې يانې دا چې خلك يو ځل خپل استازي وټاکي او استازي بيا د حکومت مشر وټاکي په دې حالت کې د خلکو د رايو د خرڅولو او ضايع کولو ډېر زيات احتمال شته، د ساري په توګه که د اداري واحدونو او نفوسو د شمېر په پام کې نيولو سره انتخاباتي سيستم عيار شي، نو کېدی شي هرې ولسوالۍ يا هر اداري واحد ته د تېرې بېړنۍ لويې جرګې د ټاکنو په شان دوه يا درې څوکۍ ورسېږي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرضاً دیوي ولسوالۍ زیات وکم یو لك وګړي خپل دري تنه استازي وټاکي او بیا دا استازي وروسته د پیسو، زور او فشار له وجې خپلې رایې بل چا ته ورکړي او یایې په نا سم ډول وکاروي، نو په حقیقت کې د یو لك کسانو رایې پر سیند لاهو شوې.

په هغه انتخاباتي سیستم کې چې د خلکو قوت د خپلو استازو په وجود کې تمثیلیږي، په هغه حالت کې دا قوت د ډیرو کمو امتیازاتو او پیسو په مقابل کې تر ګوتو کیدی شي، خو که مستقیماً خلکو ته مراجعه وشي، هیڅکله به هم د زر و زور له لارې دا کار شونی نه شي.

د خلکو د استازو له خوا د مشرتابه د ټاکنې بله اټکلي بیلګه به هم وړاندې کړو. که احیاناً یو ګوند د مشرتابه لپاره شلو نورو رایو ته اړتیا لري او د خلکو د استازو په ډله کې تر (۵۰) تنو زیات ازاد ممبران هم موجود وي، نو که دا ګوند وغواړي په اټکلي ډول د لسو لکو ډالرو په بدل کې د شلو ممبرانو نظر په خپله خوا رااړولای شي، موږ باید د خپلې ټولنې دا تریخ حقیقت ومنو چې د پنځوسو تنو له جملې شل تنه هر یو د پنځوس زرو ډالرو په بیه خپل نظر اړولای او بدلولای شي، ددې نتیجه دا شوه چې د انتخاباتو دې سیستم کې زموږ د ملت برخلیك یا لږ تر لږه د سیاسي مشرتابه برخلیك په لسو لکو ډالرو او ان تر دې هم په کمو پیسو بدلیدلای شي.

خو که چیرې ولس په مستقیم ډول یانې هر افغان دیوه فرد په توګه د جمهور رئیس په ټاکنه کې برخه واخلي، د ګوندونو او نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي اشخاصو د درغلۍ له ډېرو چالونو څخه خوندي پاتې کېدی شي. کله چې جمهور رئیس د ولس د اکثریت رایو په ګټلو سره وټاکل شي، نو کابینه دې هم خپله جوړه کړي، جمهور رئیس باید پوره او مناسب اجرائیوي څواك ولري، د کابینې مشرې دې هم د جمهور رئیس پر غاړه وي.

د صدارت پوست یا صدراعظم ته اړتیا نه شته، ځکه چې دلته بیا د قدرت دوه سرچینې رامنځته کېږي او وخت پر وخت د جمهور رئیس او صدراعظم ترمنځ د واك پر سر د ناندریو د پیښېدو امکان شته، د صدراعظم په رامنځته کېدو سره د مالي لګښتونو، درغلیو او اداري تورم د پیښېدو امکان هم زیاتېږي. د افغانستان په شان هېوادونو لپاره ښه داده چې د قدرت مرکزونه راټول وي نه تیت، واحد وي نه متفرق.

پر جمهوري ریاست سربېره د پارلمان (ولسي جرګې) لپاره هم ټاکنې ضروري دي، که په افغانستان کې د ولسي جرګې لپاره په انتخاباتي سیستم کې اداري واحدونه او دقیق نفوس یا لږ ترلږه اټکلي نفوس د واړه په پام کې ونیول شي ښه به وي، پارلماني انتخابات که د ګوندونو په حساب وشي او یا هم په کوم بل ډول دومره ستره ستونزه ترې نه راولاړېږي، خو په دې شرط چې جمهور رئیس تر دې دمخه د خلکو د مستقیمو رایو په واسطه ټاکل شوی او پارلمان یوازې د حقوقي مسایلو او قوانینو د څېړنې او تطبیق چارو ته ځانګړی شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پارلمان ځانګړنه دا ده چې اپوزیشن یا مخالف لوری حتماً په کې وي، نو د داسې پرېکړې صادرول ناشونی کوي، چې د ملت د ملي ګټو مخالفې وي، په پای کې د خپلو خبرو نچوړ په دې توګه راوړو:

۱. د جمهور رئیس یا ولسمشر د ټاکنې لپاره باید ټول ولس په مستقیم او سرې ډول په ټاکنو کې برخه واخلي.

۲. د ولسي جرګې یا پارلمان لپاره دې د اداري واحدونو او نفوس دواړو په پام کې نیولو سره انتخابات ترسره شي او د خلکو قوت او نظر دې د خپلو استازو له لارې په پارلمان کې تمثیل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکې لویه جرګه، انتخابات تشویشونه، اټکلونه او وړاندیزونه

دا لیکنه ما تر بېړنۍ لویې جرګې وروسته لیکلې وه، او هماغه وخت د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (۳) ګڼه کې چې د یاد کـال (زمـري-وږي) سره سمون خوري، چاپ شوې ده، ددې لیکنې پرمهال معلومه نه وه چې د اساسي قانون د جوړېدو بهیر به څنګه وي، ددې قانون د تصویب لپاره به لویه جرګه څنګه جوړېږي؟ څو میاشتې وروسته د قانون جـوړونې بهیـر پیل شو، بیا نږدې یو نیم کال وروسته د اساسي قانون لویه جرګـه جـوړه شوه، تر هغه وروسـته بـیا د جمهـوري ریاسـت او ملـي شـورا لپـاره انتخابات وشول، خو ما چې له نږدې نه دا ټول بهیرونه څارلي او په خپلو سترګو مې لیدلي، نو په دې لیکه کې چې ما کـوم تشویشـونه او اټکلونـه څرګند کړي وو، د هغو یو زیات شمېر پر واقعیت بدل شـول، دادی ددې لیکنې د اټکلونو ارزونه د خپلو قدرمنو لوستونکو قضاوت ته پرېږدم.

تشویشـونه: وخـت او ژونـد د بـاد او اوبـو مثـال لـري، ډېـر ژر ژر تېرېږي او شاته نه ګوري. هوښیار خلك هغه دي چې له وخت څخه پر خپل وخت ډېره ګټه پورته کړي، رحمان بابا خو ان تېر وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر ساعت د لحد مړی ګڼي چې ان په سختو ژړاګانو هم نه را ژوندی کېږي او نه بېرته رغېږي.

د بن دتړون او دبېړنۍ لويې جرګې دپرېکړو له مخې دهمدې بېړنۍ لويې جرګې تر جوړېدو يو نيم کال وروسته د اساسي قانون د تصويب لپاره بله لويه جرګه رابلل کېږي او تر هغې وروسته بيا د شپږو مياتو په بهير کې عمومي انتخابات کېږي او په نتيجه کې به يو منتخب حکومت رامنځته کېږي. اساسي قانون، لويه جرګه، انتخابات او منتخب حکومت هغه ډېرې سترې سياسي مسالې دي، چې د افغانانو او افغانستان برخليك ټاکي، د زمانې څرخ په ډېره بېړه تاوېږي، خو زموږ ولس په تېره بيا ملي سياسي ډلې، ملي شخصيتونه او نورې سياسي ډلې لا تر اوسه کوم فعال سياسي تحرك، خوځون او فعاليت نه لري او ددې طلايي وخت طلايي شېبې يې له لاسه وځي. راتلونکې لويې جرګې او انتخاباتو ته خورا کم وخت پاتې دی، که سياسي ډلې همداسې ويدې پاتې شي او يا هم نوې متحرکې سياسي ډلې او ګوندونه رامنځته نه شي، نو داسې اټکل کېږي، چې د افغانستان راتلونکې به تردې هم مبهمه او بدتره شي.

که چېرې په هېواد کې د ملي ګوندونو همدا ډب حالت همداسې ډب پاتې شي او د اوسنۍ واکمنې انحصارګرې ډلې پر وړاندې يو ملي بديل، جبهه او ائتلاف جوړ نه شي او د هېواد په سياسي چارو کې د اوسنۍ واکمنې سياسي ډلې لاس همداسې خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شي، نو د سترو سیاسي ناورینونو د پېښېدو اټکل کېدی شي، چې ځینې یې دلته په ګوته کوو:

اټکلونه:

الف_ د بدیل مخنیوی: اوسنۍ واکمنه سیاسي ډله غواړي تر راتلونکې لویې جرګې پورې په هېواد کې هېڅ یوه لویه سیاسي ډله او جبهه چې ددوی ګټو ته خطر او ضرر پېښولای شي، رامنځته نه شي، دوی غواړي همدا حالت تر لویې جرګې پورې همداسې وساتي. که چېرې دوی تر بلې لویې جرګې پورې له پوځي پلوه همداسې برلاسي پاتې شي، نو بیا هم لویه جرګه تر خپل اغېزلاندې راوستلای شي، لکه څنګه چې په دې بېړنۍ لویه جرګه کې امریکائیانو او ملګرو ملتونو دوی ته د ویټو حق ورکړ او سولې ته دګوابن په نامه یې دوی ته امتیازونه ومنل، نو بله لویه جرګه هم همداسې وګڼه. واکمنه انحصارګره ډله غواړي د زور، وسلو او پیسو په وسیله د قوي اپوزیشن مخه ونیسي، هر مخالف ته د طالب او القاعدې رنګ ورکړي او د هغو د ځپلو لپاره د بهرنیو ځواکونو په تېره بیا د امریکایي ځواکونو پام هم راواړوي.

ب_ راتلونکې اساسي قانون: د راتلونکې اساسي قانون مسوده دیو ځانګړي کمیسون له خوا ترتیبېږي او لویې جرګې ته د تصویب لپاره وړاندې کېږي، په اساسي قانون کې به دوه موضوعګانې تر نورو زیاتې جنجالي وي، یوه د فیدریشن موضوع او بله د ملي ژبې موضوع. د فیدریشن پلویان اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره ځواکمن نه دي، نو کېدی شي افغانستان کې يو مرکزي نظام د زيات تائيد وړ وګرځي، خو د پښتو ژبې هغه خپل حقوق چې د ۱۳۴۳ل کال اساسي قانون کې ورته ورکړل شوي، خو هېڅکله عملي نه شول، هغه هم کېدی شي له ګواښ سره مخامخ شي، ځکه چې اوس د پښتو ژبې هغه ډېر شعوري مخالفين په بشپړ واك کې دي، دوی به اوس هڅه کوي چې پر کميسيون خپل فشار راوړي چې داساسي قانون ددې مادې متن بدل کړي او بيا په لويه جرګه کې دخپلو پلويانو له لارې هڅه وکړي د پښتو ژبې حق سلب کړي. د فيدريشن او ژبې له موضوع پرته اساسي قانون کې نورې موضوعګانې ځکه د زيات تشويش وړ نه دي، چې هغه پر ټول ولس، پر شمال وجنوب، ختيځ او لويديځ يو شان تطبيقېږي.

ج ـ **عمومي ټاکنې** (انتخابات): په اساسي قانون کې به د انتخاباتو ماده هم راځي او کېدی شي ديوې بلې ځانګړې ضميمې په توګه د انتخاباتو قانون جوړ شي، د هېواد راتلونکي سياسي برخليك او حکومت په ټاکلو کې د انتخاباتو قانون تر ټولو مهم رول ادا کوي، مهمه خبره داده چې د انتخاباتو قانون د ټولنيز عدالت او واقعيتونو پر بنسټ جوړېږي او که نه؟ دا هم تر اوسه معلومه نه ده چې د انتخاباتو دقانون بشپړ متن لويې جرګې ته وړاندې کېږي او که نه؟که چېرې د راتلونکو انتخاباتو لايحه د بېړنۍ لويې جرګې د ځانګړې کميسيون د انتخاباتو په شان وي، نو بيا خو ښکاره خبره ده چې ټولنيز عدالت تر پښو لاندې کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بېړنۍ لويې جرګې د انتخاباتو يوه بېلګه به وړاندې کړو: په بېړنۍ لويه جرګه کې د لغمان له ولايت څخه ټول (۲۵) له لوګرڅخه ټول (۱۷) خو پنجشېر ولسوالۍ څخه له بېلابېلو لارو تر (۳۰) تنو هم زيات د جرګې د غړو په توګه راغلي وو. د بدخشان اداري واحدونه له (۱۳) څخه (۲۸) ته پورته شوي وو. د انتخاباتو په قانون کې به حتما د اداري واحدونو او نفوسو خبره مطرح کېږي. دې کې بيا ټولنيز عدالت تر پښو لاندې کېږي، يو خو دا چې په تنظيمواکۍ کې استاد رباني په خپل سر د تاجکمېشتو سيمو اداري واحدونه زيات کړي او د نفوسو په اټکل کې يې هم مبالغه کېږي، په بېړنۍ لويه جرګه کې د خوست يو وکيل محمداکبر نېکزاد استاد رباني ته د موقت پارلمان د ټاکنې په برخه کې وويل" استاد در افغانستان شما (تاجيکها) اکثريت هستيد يا ما (پشتونها)؟" استاد رباني ورته وويل: "شما" نو نېکزاد صيب ورته وويل: " دا نو چې زه په بېړنۍ لويه جرګه کې له هر لسو تنو څخه يو تن د پارلمان د غړو په توګه ومنم، نو دې کې خو ته اکثريت کېږې او موږ اقليت کې راځو، نو دا خو معلومېږي چې تاسو او دلويې جرګې کميسون له موږ سره درغلي کړې او زموږ حق مو سلب کړی، اکثريت مو په اقليت بدل کړی، نو هغه پارلمان چې اکثريت په کې په اقليت بدلېږي نو موږ يې ولې ومنو؟ښه به دا وي چې له هر ولايت څخه دوه دوه تنه پارلمان ته راشي". استاد رباني چې د اکبر نېکزاد دا خبرې واورېدې نو غلی شو او څه ځواب يې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو که د انتخاباتو په قانون کې پارلماني څوکۍ بيا هم په همدې ډول وويشل شي، لکه د تېرنۍ لويې جرګې د کميسيون له خوا چې شوې وې، نو ښکاره خبره ده چې د انتخاباتو په نتيجه کې به يو ملي حکومت او پارلمان رامنځته نه شي، ځکه چې د هېواد اکثريت به په لومړي ګام کې له واکه محروم شي.

د ـ راتلونکې لويه جرګه: تر اوسه دا معلومه نه ده چې راتلونکې لويې جرګې لپاره بيا انتخابات کېږي او که نه؟ همدا وکيلان؟ لويې جرګې ته ځي او که نه په دې برخه کې به څه کمی وزياتی غورچاڼ او يا غوراوی کېږي. دا به دچا له خوا کېږي، د انتسابي غړو، وزيرانو او واليانو د ګډون مسئله چې اکثره د واکمنې ډلې پلويان وو، څنګه اوارېږي. دا ټولې هغه پوښتنې دي چې بايد تر لويې جرګې ډېرې دمخه سپينې او اوارې شي. که لويې جرګې ته د همدې انتسابي غړو په ګډون همدا ترکيب بيا راشي او واکمنه ډله هم تر هغه وخته په همداسې قوت کې پاتې وي او بهرنيان يې هم همداسې ملاتړ وکړي، نو داسې دې وګڼل شي چې نه به داسې اساسي قانون تصويب شي چې هغه پر عدالت ولاړ وي او نه هم د انتخاباتو عادلانه قانون.

هـ ـ راتلونکې انتخابات: د راتلونکې لويې جرګې، اساسي قانون او د انتخاباتو د لايحې له کيفيت څخه ښه څرګنديږي، که چېرې لويې جرګې ښه ورتيا درلوده او د عدالت پر بنسټ يې اساسي قانون تصويب کړ او تر هغه وروسته د انتخاباتو قانون هم د ټولنيز او ملي انډول او عدالت پر بنسټ ولاړ و، نو بيا خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکو انتخاباتو نتیجې هم مثبتې بوله، کله چې د انتخاباتو نتیجې د عام ملت د هیلو ښکارندویې وي، نو د هغو پر اساس به جوړ شوی حکومت هم ملي او د ولس د خوښې وړ وي او که په پورته ټولو مسایلو کې درغلي شوې وه، نو حکومت یې هم همداسې بې کفایته او بې ثباته وګڼه.

و ـ د ټاکنو د نتیجو تضمین: تر ټولو ستره او سیاسي وېره د انتخاباتو تضمین دی، که چېرې په افغانستان کې رښتیني انتخابات هم وشي او د ولس د خوښې استازي په ټاکنو کې غوڅ بری ترلاسه کړي، خو دې سره سره بیا هم واکمنه نظامي ډله د واک له اساسي لېږد څخه ډډه وکړي، نو ایا داسې کوم تضمین او سرچینه شته چې واکمنه ډله دې ته اړه کړي چې واک نوي منتخب حکومت ته پرېږدي؟

په خواشینۍ سره باید ووایو چې تراوسه داسې کوم تضمین، د واک کومه بله سرچینه نه شته چې واکمنه ډله واک پرېښودو ته اړه کړي. په افغانستان کې اوس د واک اساسي سرچینې بهرني پوځې ځواکونه او په کورني کچه د نظار شورا پوځي ډله ده، بهرني پوځونه نه غواړي چې په افغانستان کې د ټولنیز عدالت د تضمین او تامین لپاره خپله وینه قربان کړي، غوره مثال یې همدا تېره ببېړنۍ لویه جرګه ده.

دا واقعیت ټولو ته څرګند دی، چې کله پخوانی پاچا اعلیحضرت محمدظاهرشاه خان کاندید کړی وای نو (۸۰ ـ ۹۰) سلنې وکیلانو هغه ته رایه ورکوله، خو دنظار شورا د مخالفت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وجې هغه ځان کاندید نه کړ او امریکائیانو نه غوښتل نظار شورا سره د جګړې او یا د هغوی د خفګان په بیه د شاه ملاتړ وکړي، په دې وخت کې له ملګرو ملتو او امریکايي پوځونو پرته بل مطرح قوت نه و، چې نظارشورا باندې یې د زور له لارې د ولس حق منلای وای. کله چې پخوانی پاچا له خپلې کاندیدۍ تېرشو، نو په کاندیدانو کې تر ټولو غښتلی حامد کرزي بل غوره شخص نه و، نو ځکه وکیلانو هغه په ډېر اکثریت یانې له (۱۵۰۰) رایو څخه په (۱۲۹۵) رایو د هېواد د مشر په توګه په دې نیت وټاکه، چې د اوسنۍ واکمنې ډلې انحصاري واک پای ته ورسوي.

خو کله چې د حکومت جوړېدو خبره شوه بیا له جرګې څخه واک واخیستل شو او خبره د پردې شاته ولېږدول شوه. نظار شورا ځکه اساسي پوستونه او کابینه رایې اخیستنې ته وړاندې نه کړه، دوی پوهېدل چې د انتخاباتو له لارې یې مونږ نه شو ګټلای. د لویې جرګې رئیسه هیئت دپنځه څوکیو لپاره انتخابات دوی ته غوره ښکاره وه، چې د نظار شورا یا پنجشېر ولسوالۍ دکاندیدانو له جملې څخه یو تن هم بریالی نه شو، نو کله چې د جرګې د رئیسه هیئت څوکۍ نه شي ګټلای، نو وزارتونه به څنګه وګټي؟

همدا علت و چې بیا یې له خپل نظامي زور څخه ګټه پورته کړ، کرزی صیب، امریکائیان او ملګري ملتونه یې دې ته اړ کړل چې اساسي وزارتونه بیا دوی ته ورکړي او بیا په داسې وخت کې یې جرګې ته اعلان کړي، چې د مخالفت لپاره هېڅ وخت پاتې نه وي. دکابینې تر انتخاباتو وروسته په یوه خصوصي غونډه کې ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرزي صیب دا اعتراف کړی و چې: " موږ په لویه جرګه کې عدالت تر پښو لاندې کړ او سولې ته مو ترجیح ورکړه". له "سولې ته ترجیح" څخه دښاغلي کرزي مقصد دادی چې نظار شورا اخطار ورکړی چې: "که چېرې په کابینه کې زموږ شرطونه ونه منل شي نو موږ به کابل په وینو ولمبوو". نو ځکه یې غوره وبلله، چې ځه که عدالت تامین نه شو نو لږ تر لږه خو موقتي سوله رامنځته شوه، نو د راتلونکو انتخاباتو د مثبتې نتیجې د تطبیق او تضمین لپاره هم همدا وېره شته چې بیا به د بېړنۍ لویې جرګې پېښې تکرارېږي.

اوس پوښتنه داده چې راتلونکې لویې جرګې، اساسي قانون، انتخاباتو او منتخب حکومت ته د دومره تشویشونو او اټکلیزو خطرونو د مخنیوي لپاره کومه د حل لاره هم شته او که نه؟ ددې پوښتنې په ځواب کې باید وویل شي، چې د حل لارې شته، خو دا حل لارې زیات کار، زغم، پوره تدبیر او زیاته قرباني غواړي، دلته به ځینو حل لارو ته هم اشاره وکړو:

۱. **دیوه ملي اساسي بدیل جوړول:** د اوسني انحصار د ختمولو لپاره تر ټولو ضروري خبره دیوه افغانشموله سیاسي بدیل جوړول دي. په دې سیاسي بدیل کې باید په افغانستان کې د ټولو قومونو د استازۍ تمثیل وشي، که چېرې داسې وشي نو دیوې ځانګړې ډلې د انحصار ماتېدل ډېر اسانېږي، اوسنۍ انحصارګره ډله غواړي تر راتلونکې لویې جرګې او انتخاباتو پورې هم سیاسي حالات او هم نظامي وضع همداسې پاتې شي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې موده کې کوم قوي مخالف سر راپورته نه کړي، که چېرې حالات همداسې بې تحرکه روان وي، نو د اوسنۍ سیاسي نظامي ډلې د برې اټکل زیاتېدی شي.

۲. **دلـــویې جـــرګې د وکیلانـــو رول:** کـــه چېـــرې د راتلونکې لویې جرګې لپاره بیا له سره ټاکنې کېږي، نو باید د هغو لپاره سم ترتیبات ونیول شي او هغه نیمګړتیاوې چې په تېرې لویه جرګه کې وې، د هغوی د مخنیوي لپاره باید هڅه وشي، کوښښ دې وشي چې غوره ملي او مسلکي شخصیتونه لویې جرګې ته ولېږل شي، ولایتونو او ولسوالیو ته د زیات وکم سهم د ورکړې هغه نا انډولي چې په تېرې لویه جرګه کې وه هغه باید بیا تکرار نه شي او که چېرې همدا وکیلان بیا لویې جرګې ته ځي او یا په کې غورچاڼ کېږي، نو ددې لپاره باید یا یو بېل ناپېیلی کمیسیون وټاکل شي، چې د هېڅ سیاسي ډلې اغېز پرې پروت نه وي او یا دې هم د هر ولایت له خپلو وکیلانو یوه یوه جرګه جوړه شي او هغوی دې له خپل منځه لویې جرګې ته غوره او مسلکي کسان ور وپېژني، په دې لویه جرګه کې دمسلك پر خاوندانو ځکه زیات ټینګار کېږي، چې دا د اساسي قانون د تصویب لپاره جوړېږي، نو د فن او مسلك خاوندانو ته په کې ډېره اړتیا لیدل کېږي، که لویې جرګې ته په رښتیا هم ډېر غوره غوره وکیلان لاړ شي، نو زیات اټکل دی، چې دوی به په هېوادنۍ کچه غوره پرېکړې وکړي او د اساسي قانون هغه مادې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دملت د ګټو پرځای د ځینو خاصو ډلو د نظر او هیلو ښکارندويي کوي په قانون کې ځای ونه مومي.

۳. **د انتخاباتو ځانګړی کمیسون:** د انتخاباتو ځانګړی کمیسون باید بشپړ ناپېیلی او د ملګرو ملتونو تر مستقیمې څارنې لاندې کار وکړي، د واکمنې ډلې او نورو تنظیمي ډلو تر اغېزې لاندې باید نه وي، د انتخاباتو طرزالعمل باید روښان او دعدالت پر بنسټ ولاړ وي، که چېرې سیمه ییزه، ژبني، قومي او تنظیمي لېوالتیا په کې په پام کې نیول شوي وي او په انتخاباتي حوزو کې د څوکیو او یا استازو شمېر ناعادلانه وي، نو مخکې تر دې چې عملي انتخابات پیل شي باید سمون په کې راوستل شي، که د انتخاباتو د نا عادلانه طرزالعمل له مخې عادلانه ټاکنې هم ترسره شي، نتجیه به یې منفي وي، د ساري په توګه که د انتخاباتو په طرزالعمل کې یوې ولسوالۍ ته (۱۰) څوکۍ او یوه ولایت ته (۱۰_ ۱۲) څوکۍ ورکړل شي، نو دا عدالت نه دی. د بېړنۍ لویې جرګې د طرزالعمل له مخې پنجشېر ولسوالۍ (۹) څوکۍ، لوګر او نورستان ولایت ته (۱۷) (۱۷) څوکۍ ورکړل شوې وې، خو وروسته د ښځینه استازو او نورو غړو په ګډون له پنجشېرولسوالۍ څخه (۳۰) له نورستان څخه (۱۹) او لوګر څخه هم غالباً(۱۹) کسانو ګډون کړی و، نو که دا او دې ته ورته نورې دا ډول هڅې کېږي، نو دا به طبعاً انتخابات تر پوښتنې لاندې راولي، که فرضاً د انتخاباتو طرزالعمل له دا ډول بېلګو څخه ډك وي، نو بیا انتخابات ځکه ضرور نه دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبعاً یې همغه خلك ګڼي چې چا پر طرزالعمل خپل دا ډول نظر او غوښتنه تحمیل کړي. په تنظیمي پړاو کې د اداري واحدونو خبره بله لانجمنه مسئله ده که د هغو پر بنسټ نویو زیاتو شویو ادارو واحدونو ته امتیازات ورکړل شي، نو بیا به اکثره مستحق ولایتونه او د هغو اوسېدونکي زیانمن شي، د تنظیمي پړاو له مخې د پنجشېر ولایت یوه ولسوالۍ پر څلورو ولسوالیو بدله شوې، لغمان ولایت هم څلور ولسوالۍ لري، مانا دا چې لغمان او پنجشېر ولسوالۍ ته به یو ډول حقوق ورکول کېږي، که چېرې د انتخاباتو کمیسیون هم د بېړنۍ لویې جرګې د کمیسون لاره تعقیب کړه، نو څرګنده خبره ده چې عدالت تر پښو لاندې کېږي.

د اداري واحدونو ترڅنګ دنفوسو شمېر بله جنجالي مسئله ده چې د انتخاباتو کمیسون به ورسره لاس وګرېوان وي. په افغانستان کې هېڅ قوم هم پر خپل هغه شمېر چې په ځینو احصائیو کې ورکړل شوی قانع نه دی، اکثره شمېرنې هم دقیقې نه دي، نو که د نفوسو د شمېر له مخې ولایتونو او ولسوالیو ته سهم ورکړل شي، ځینې نور به پرې ځکه قانع نه شي چې هېڅوك تربل ځان کم نه ګڼي او که په انتخاباتو کې نفوس په پام کې ونه نیول شي نو دا هم لویه بې انصافي ده. که چېرې د ملګروملتونو له خوا واقعیت ته کومه نږدې احصائیه وي، نو هماغه دې په پام کې ونیول شي، هم نفوس او هم اداري واحدونه دواړه دې په پام کې ونیول شي او که دقیقه احصائیه نه وي، نو د هرې سیمې او په مجموعي ډول دهېواد د نفوسو تردقیقې سرشمېرنې پورې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاباتي سيستم تر تنظيمي اداري دمخه اداري واحدونو له مخې عيار شي. هغه ولايتونه چې په ښکاره تر نورو لوی دي او زيات نفوس لري لکه کابل، ننگرهار، کندهار، هرات، مزارشريف او پکتيا دوی ته دې تر نورو ولايتونو نسبتاً زيات سهم ورکړل شي او نورو ولايتونو ته مساويانه ونډه ورکړل شي، کله چې تر منتخب حکومت وروسته په هېواد کې عمومي سرشمېرنه وشوه بيا دې په نورو انتخاباتو کې هم اداري واحدونه او هم نفوس دواړه په پام کې ونيول شي، لنډه دا چې د بېړنۍ لويې جرگې دځانگړي کميسيون له خوا چې داخل کومه بې انصافي شوې وه، هغه بايد بيا تکرار نه شي.

۴. د انتخاباتو د نتيجو د عملي کولو تضمين: ډېر زيات احتمال دی چې تر انتخاباتو پورې په افغانستان کې ملي پوځ او ملي پوليس (ځارندوی) جوړ نه شي، البته تر اوسني حالت به يوڅه پرمختگ وشي، خو د داسې ملي پوځ او ملي پوليسو جوړول چې د ولس زړه پرې راټول او ډاډه شي تر هغه وخته ستونزمن برېښي، که چېرې اوسنۍ واکمنه ډله په همدې ډول له خپل نظامي او سياسي زور سره په واک کې پاتې وي، نو طبيعي خبره ده چې نه يوازې پر ټاکنو خپل اغېز غورځولای شي، بلکې د هغو تگلوری هم بدلولای شي، که چېرې همدا ډله انتخابات وگټي، نو بيا يې د نتيجې د عملي کولو لپاره تضمين ته ځکه اړتيا نه پيدا کېږي، چې خپله همدوی دي، نو دوی په خپله دولت هم جوړوي او خپل نظامي دريځ به هم غښتلی کوي. خو که چېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی مخالفینو انتخابات وګټل لکه په تېره لویه جرګه کې چې تقریباً اکثره وکیلان ددوی له انحصار سره مخالف وو، نو بیا به څه کېږي؟ واکمنه ډله به په خپله خوښه نظامي او سیاسي واك پرېږدي او که نه؟ په هېڅ وجه فکر نه کېږي چې هغوی دې په خپله خوښه واك پرېږدي. که فرضاً ډېر زیات نړیوال سیاسي فشار پرې راشي، نو بیا به هم وایي چې ځه ملکي برخه یې د منتخب حکومت، خو د نظامي چارو امتیاز باید موږ سره وي، ځکه چې د"طالب او القاعدې پر ضد مو جګړه کړې ده؟!!" نو که بیا هم همداسې حکومت چې نظامي چارې یې د تنظیمي اشخاصو او ملکي چارې یې دملت د استازو له خوا ترسره کېږي، ګومان نه کېږي چې ډېر دوام وکړي. تل به ملکي حکومت د پوځي هغو له خوا ترګواښ او خطر لاندې وي. نو تر ټولو ښه لاره یې داده چې یو نړیوال سیاسي او پوځي تضمین موجود وي، ګومان نه کېږي چې امریکایي پوځونه او نړیوال سوله ساتي ځواك تر راتلونکو انتخاباتو دمخه له افغانستان نه پښې سپکې کړي، ځکه که دوی ووځي د اوسني حکومت عمر هم شاید را لنډ شي.

نو ښه لاره خو داده چې د ملګرو ملتونو تر نظر لاندې سوله ساتي ځواکونه تر نویو انتخاباتو پورې د اوسنۍ واکمنې ډلې ټولې ملېشې بې وسلې کړي او د ملي پولیسو او ملي اردو د جوړولو کار ډېر زیات ګړندی کړي، په ملي اردو او پولیسو کې دې د جهاد او الحاد په نومونو د تنظیمونو او ټوپکوالو داخلول بند شي. د بن کنفرانس پرېکړې هم وایي چې له کابل ښار څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید ټول وسلوال کسان ووځي. تر هغه چې کابل ښار له وسلوالو ملېشو څخه پاك نه شي، د ملګرو ملتونو تر چتر لاندې سوله ساتي ځواکونه او همدارنګه د نړۍ ستر زبرځواکي؛ د امریکا متحده ایالتونه، انګلستان او نور مطرح هېوادونه په افغانستان کې د راتلونکو انتخاباتو د نتیجو تطبیق تضمین نه کړي، راتلونکي انتخابات به بې باوره او بې ثمره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکي اساسي قانون کې

درې مهم ټکي

هغه وخت چې د اساسي قانون د تسوید کمیسیون جوړ شو، نو دا لیکنه ما کړې وه او پر همغه مهال مې د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (٤) ګڼه کې چاپ کړه، شاوخوا یونیم کال د اساسي قانون د تسوید او تدقیق موده وه او بیا د اساسي قانون لویه جرګه جوړه شوه، ددې لیکنې تر لیکلو وروسته زه تقریباً په دې شاوخوا یو نیم کلن بهیر کې د اساسي قانون د جوړولو د پروسې د یوه کارکوونکي په توګه پاتې شوم، بیا په لویه جرګه کې هم د اساسي قانون د دارالانشا غړی وم او تر خپلې وروستې حده پورې مې په دې بهیر کې د خپل ملت او هېواد لپاره صادقانه هلې ځلې کړې، خو کومه ورانده وینه چې ما د اساسي قانون تر لویې جرګې شاوخوا یونیم کال دمخه کړې وه، زه د اساسي قانون د جوړولو د ټول کار په بهیر او په تېره بیا د اساسي قانون په جرګه کې له هغو سره مخامخ شوم، دا چې د اساسي قانون په جرګه کې او تر هغه دمخه او وروسته څه وشول، زموږ اکثره هېوادوال خبر دي. زه نه غواړم هغه مسایل دلته راوسپړم، خو دومره وایم هغه څه چې ما ویلي وو، هغه یو پر بل پسې واقع شول او روحاً ډېر خوشاله یم، چې یو شمېر ملت ضد هڅې ناکامې شوې. دا هم تاسو او دا هم دا لیکنه:

افغانستان په تېرو دوه نیمو لسیزو کې په یوه قانوني خلا کې ژوند کاوه، که د "اساسي اصولو" یا " اساسي قانون" په نامه څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامنځته شوي هم وو، نو هغه هم یوازې د کاغذ پر مخ وو او چا پرې عمل نه کاوه، مانا دا چې د سر زورو، خپلسرو، سیاسي ډلو شتوالي قانون چلنج او له ګوابښ سره مخامخ کړی و او د هغه د عملي کېدنې ساحه یې له منځه وړې وه. اوس دادی تر یوه ځلیریشت کلن هر اړخیز ناورین وروسته د ملګرو ملتونو په مادي او مانیز ملاتړ د افغانستان د دولت له خوا د افغانستان د اساسي قانون لپاره یو ځانګړی ۹ کسیز کمیسیون ټاکل شوی او ویل کېږي چې وروسته دوه تنه نور هم پرې زیات شوي دي. د اساسي قانون دا کمیسیون تر ډېره حده د مسلکي معیار له مخې ټاکل شوی او هڅه شوې چې لږ تر لږه د هېواد د بېلابېلو قومونو او ان مذهبونو استازولي تمثیل کړي، خو د اکثریت د حقوقي او لازمې استازولۍ په اندول په کې لږکیو ته د منسوبو غړو تله درنه ده، خو نه هغومره درنه لکه د بېړنۍ لویې جرګې د ځانګړي او خپلواک کمیسیون په شان.

د اساسي قانون د ځانګړي کمیسیون پر مشرتابه باندې هم شک دی چې له یوې خوا په دولت کې لوړ پوست لري او له بلې خوا په ماضي کې د هغه قومي، ژبنۍ او سیمه ییزې لېوالتیاوې خلکو ته څرګندې شوې دي، ځینو سره داسې وېره شته چې دا به دیوه ملي دیموکراتیک اساسي قانون د جوړېدو پر بهیر منفي اغېز وکړي، خو په هر حال د اساسي قانون د کمیسیون په باب په لنډیز سره سړی دومره ویلای شي، چې د لویې جرګې تر ځانګړي کمیسیون ښه دی، خو دومره هم پوره او کره نه دی چې ټول ملت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې قانع شي، که د ښاغلي صمدحامد، پوهاند محمدحسن کاکړ، پوهنوال روستارتره کې او ځینو نورو په شان څو تنه نور هم ددې کمیسیون په غړو او ان مشرتابه کې شامل وای، نو بیا به یې د ولس زیات باور خپل کړی وای او تر ټولو مهمه دا چې د کمیسیون د ربنتیني ناپېیلتوب لپاره یوه ناپېیلې (نادولتي او نا تنظیمي) مشرتابه ته اړتیا ده.

ویل کېږي چې د اساسي قانون د کمیسیون ددې ترکیب ترڅنګ به د اساسي قانون د مسودې د تدقیق لپاره یو بل کمیسیون هم جوړېږي، چې د غړو شمېر به یې لږ تر لږه ۳۳ تنه وي، ددې کمیسیون کار به دا وي چې د اساسي قانون د اوسني کمیسیون له خوا د جوړې شوې مسودې متن کره کړي، وروسته به د مسودې دا متن مطبوعاتو او ولس ته وړاندې کېږي، د خلکو تر نظریاتو وروسته به بیا بېرته د همدې کمیسیون له خوا دا نظریات راټولېږي او تر غور وروسته به یو کره یا وروستی متن ترې جوړېږي او بیا به لویې جرګې ته وړاندې کېږي، د اساسي قانون د کمیسیون جوړښت او د کار څرنګوالی چې هر ډول وي او هر ډول پای ته ورسېږي، خو دغه درې موضوعګانې به ډېرې بحث پاروونکې وي:

۱ ــ په اساسي قانون کې د فدریشن موضوع: ډېره موده کېږي چې د یو شمېر ګاونډیو هېوادونو له خوا د فدریشن موضوع ته لمن وهل کېږي، په دې هېوادونو کې (روسیه، ایران، تاجکستان، ازبکستان، ترکیه) او کله کله ان د نړۍ د ډېرو لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېوادونو په مطبوعاتو کې هم دا موضوع يادېږي، په کورنۍ کچه لړه کيو ته منسوب يو شمېر اشخاص او يا په اصطلاح د لړه کيو د حقوقو مدعيان دې موضوع ته ډېره هوا ورکوي او کله کله لا په ځينو غونډو کې هم دا موضوع يادوي او ان ددې لپاره لا ځانګړې غونډې او سيمينارونه هم جوړوي.

داسې اټکل او احتمال هم شته چې د اساسي قانون په دې ځانګړې کميسيون کې هم ځينې داسې اشخاص شته چې دې موضوع ته لمن وهي او دې موضوع ته خاصه لېوالتيا لري.

اساسي خبره داده چې فدريشن په افغانستان کې نه له قومي پلوه، نه له اقتصادي او نه هم له مذهبي پلوه د تطبيق وړ دی، هغه هېوادونه چې په افغانستان کې فدريشن ته لمن وهي، هدف يې دادی چې افغانستان پر بېلابېلو کورواکيو ووېشي او بيا هر يو خپلې مطلوبې ساحې سره خپل اړيکي ټينګ او پياوړي کړي، وروسته به همدا کورواکې سيمې د بشپړو خپلواکو سيمو په توګه اعلان کړي، افغانستان به ټوټې او هره ټوټه به يې هر تجزيه غوښتونکی هېواد د ځان کړي. مانا دا چې فدريشن د افغانستان د تجزيې لپاره لومړنی مقدماتي ګام دی.

اوس خبره داده چې د فدريشن موضوع ته به په اساسي قانون کې څنګه اشاره کېږي او څنګه به په مسوده کې ځايېږي؟ ايا دا د اساسي قانون د کميسيون صلاحيت دی؟ که د لويې جرګې؟ ايا د اساسي قانون کميسيون دا صلاحيت لري چې تر لويې جرګې د مخه د اساسي قانون په مسوده کې دا موضوع ثبت کړي او يا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

استدلال وکړي چې د اساسي قانون د مسودې تر اعلان وروسته په اصطلاح خلکو وړاندیز وکړ چې د فدریشن موضوع دې هم په اساسي قانون کې ځای شي او ددې لپاره ځینو کسانو مخکې تر مخکې دستوري هڅې هم پیل کړې وي او غوښتې یې وي خپل نظرونه د خلکو د نظر په توګه څرګند او تمثیل کړي، نو ځکه دا موضوع په مسوده کې ځای شوه!

اساسي خبره داده چې تربل اساسي قانون پورې چې دلویې جرګې تر نظر او لید وروسته به پلی کېږي، د بن د تړون له مخې د ۱۳۴۳ل کال اساسي قانون، شاه او شورا ته له منسوبو څپرکو پرته نور د اعتبار وړ دی، نو د اساسي قانون کمیسیون حق نه لري د هغه اساسي قانون ځینې اساسي توکي مخکې تر دې چې لویه جرګه پرې پرېکړه وکړي، دوی په خپل سر بدل او بیا یې لویې جرګې ته هسې د تائید لپاره وړاندې کړي، البته دا د لویې جرګې حق او صلاحیت دی، چې دوی د افغانستان لپاره د نظام څرنګوالی وټاکي، که داسې او دې ته ورته د نورو مادو د زیاتون اړتیاوې وي، نو هغه دې بیا خپله د لویې جرګې له لارې په اساسي قانون کې زیاتې شي، نه د اساسي قانون د کمیسیون له خوا، د اساسي قانون د کمیسیون د کار محور باید د ۱۳۴۳ل کال د اساسي قانون محتویات وي، ځکه چې تر دې دمه همدا قانون د اجرا وړ دی او په دې کې اساسي بدلون راوستل هم د لویې جرګې کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ساده اټکل او مثال وړاندې کوو: که چېرې د اساسي قانون له خوا د مرکزي حکومت یا د مرکزیت د حاکمیت تمثیل د ۱۳۴۳ل کال د اساسي قانون په شان پر خپل ځای پاتې شي، نو بنایي په لویه جرګه کې هېڅوك هم ددې جرئت ونه کړي چې د فدریشن خبره مطرح کړي، خو که چېرې د اساسي قانون کمیسیون مخکې تر مخکې د فدریشن موضوع په مسوده کې یاده کړي، نو ددې زیات احتمال دی چې ډېر زیات خلك به د فدریشن مخالفت وکړي او یوه ډله خلك به هم د فدریشن پلوي وکړي او لویې جرګې کې به همدا د اختلاف ټکی شي او د اساسي قانون د نورو دیموکراتیکو مادو پر تصویب او تائید به هم اغېز وکړي.

دلته د یادولو وړ خبره داده چې په دې حالت کې هم د اساسي قانون کمیسیون د فدریشن د پلویانو په لیکه کې ودرېږي، ځکه چې دوی په خپله هغوی ته تیاره کړې مړۍ په خوله کې ورکوي. نو که د اساسي قانون کمیسیون غواړي چې خپل ناپېیلتوب وساتي د اساسي قانون په مسوده کې دې داسې جنجالي موضوعګانې په خپل سر نه زیاتوي، عجیبه خبره خو داده چې د نړۍ هېوادونه دیووالي پر لوري روان دي. دواړه جرمني سره یو ځای شول، یمنونه یوځای شول، ویتنامونه لا دمخه یو ځای شوي، کوریاوې به هم سره یو ځای شي، لس هېوادونه په اروپایي اتحادیه کې شامل شول، ټوله نړۍ د یوه کلي حیثیت غوره کوي او هېوادونه به ددې کلي بېلابېل کورونه وي، خو زموږ د هېواد کورني او بهرني دښمنان بیا لګیا دي د فدریشنونو تر نامه لاندې یو واحد

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد او يو واحد ملت سره وېشي، په کور کې "کورګي" جوړوي او په ملت کې "مليتونه".

د فډريشن او د لړه کيو د حقوقو مدعيان که په رښتيا ديوه ستر حقيقت او واقعيت په توګه مطرح وي، نو بيا خو يې ګټه په دې کې ده چې د ټول افغانستان په کچه ځان مطرح کړي او دلته زياته ګټه ترلاسه کړي، که واقعاً ځان د شمېر او موجوديت له پلوه دزيات استحقاق وړ بولي.

۲ - *په اساسي قانون کې د مذهب مسئله:* په اساسي قانون کې د مذهب مسئله بله جنجالي موضوع ده، چې د اساسي قانون کميسيون او راتلونکې لويه جرګه به ورسره مخ وي. د ۱۳۴۳ل کال په اساسي قانون کې ليکل شوي چې "حنفي مذهب د افغانستان رسمي مذهب دی او د نورو مذهبونو پيروان د خپلو مذهبي چارو په اجرا کې ازاد دي". د ۱۳۶۶ل کال يانې د ډاکټر نجيب الله د حاکميت د وخت اساسي قانون کې بيا د مذهب د رسميت موضوع په ابهام کې تېره شوې او ليکل شوي چې "ټولې چارې به د اسلامي شريعت مطابق ترسره کېږي" او د کوم مذهب د رسميت يادونه په کې نه شته.

په ټوله دنيا کې قانون داسې وي چې د اکثريت رايې ته مراجعه کېږي، د اکثريت تائيد د د موکراسۍ مهم اصل دی. څرنګه چې افغانستان کې حنفي مذهبي افغانان اکثريت دي، نو د اکثريت د حقوقي حيثت په پام کې ساتلو سره بايد د ۱۳۴۳ل کال د اساسي قانون دا ماده پر خپل ځای پاتې شي، که چېرې لويې جرګې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لازمه وبلله، کېدی شي بدلون په کې راوستل شي، خو د اساسي قانون کميسيون بايد مخکې تر مخکې دا حساسه موضوع په خپل سر بدله نه کړي.

ايران او ايران پلوي اشخاص دې مسئلې سره زياته لېوالتيا لري، خو ښه به وي چې په دې برخه کې خپله د ايران له تجربې څخه ګټه پورته شي، چې ايرانيانو په ايران کې دا مسئله څنګه حل کړې، ښه داده چې د ايران له اساسي قانون څخه ګټه واخيستل شي، چې هغوی شيعه مذهب ته د کوم منطق له مخې رسميت ورکړی او حنفي مذهب ته يې ولې دا امتياز نه دی ورکړی. په افغانستان کې د هر مذهب پيروانو ته بايد دا حق حاصل وي چې په ازادانه توګه خپل مذهبي مراسم ترسره کړي، خو په ملي کچه بايد د اکثريت حقوقو ته هم درناوی وشي او څه چې په نړۍ کې دود دي همغه اصل دې په پام کې ونيول شي.

۳- په اساسي قانون کې د ملي ژبې مسئله: درېيمه مسئله چې په اساسي قانون کې به جنجاليزه وي هغه د ملي ژبې مسئله ده. د **۱۳۴۳**ل کال په اساسي قانون کې ليکلي شوي چې "پښتو او دري د افغانستان رسمي ژبې دي"، خو په (**۳۵**) ماده کې ليکل شوي: "دولت مجبور دی چې د افغانستان د ملي ژبې پښتو د پراختيا او تعميم لپاره کار او هڅه وکړي"، (**۳۵**) ماده د لويې جرګې له خوا زياته شوې وه. د ډاکټر نجيب الله د وخت اساسي قانون کې له "پښتو" څخه "ملي" کلمه حذف شوې او ليکل شوي چې "د افغانستان د ملي ژبو له جملې څخه پښتو او دري د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان رسمي ژبې دي". اوس دا پوښتنه پيدا کېږي چې په نړيواله کچه د ملي ژبې د پېژندنې لپاره کوم معيارونه شته او که نه؟ د ملي – رسمي او بيا رسمي ژبې ترمنځ څومره توپير او امتياز شته؟.

تر کومه ځايه چې له نړيوالو قوانينو او د نړۍ د اکثرو هېوادونو له اساسي قوانينو څخه ښکاري، چې هلته د ملي ژبې د تثبيت لپاره د هغه هېواد اکثريت اتنيک ګروپ يا لوی قوم معيار دی. يونسکو چې د ملګرو ملتونو يوه کلتوري پرمختيايي اداره ده، په افغانستان کې پښتو د افغانستان د ملي ژبې په توګه په رسميت پېژني او " د پښتو څېړنو نړيوال مرکز" او همدارنګه " پښتو" مجله چې په پنځو نړيوالو ژبو (د يونسکو په ژبو) يې خپروني کولې د همدې سازمان له خوا تمويلېدل. دې سازمان دغه راز د "استازي" په نامه يوه ځانګړې مجله چې د ملګرو ملتونو يو خپرني ارګان بلل کېده، هم د افغانستان لپاره په پښتو ژبه خپروله.

يونسکو بيا په ايران کې (فارسي) ژبه د ايران د ملي ژبې په توګه په رسميت پېژندله او همداسې په نورو هېوادونو کې د هغه هېواد د اکثريت قوم ژبه د ملي ژبې په توګه په رسميت پېژني. البته د ملي ژبې مانا دا نه ده چې ټولې دفتري او رسمي چارې دې په همدې يوه ژبه وي، د ملي - رسمي ژبې ترڅنګ په يوه ګڼ قوميز هېواد کې نورې ژبې هم رسمي کېدی شي او خلك پرې له زده کړې نيولې، تر دفتري او سياسي چارو پورې د اړتيا وړ ټول پوهاوی را پوهاوی کولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هندوستان ملي ژبه هندي ده، خو له انګليسي څخه هم په رسمي چارو کې اعظمي ګټه پورته کوي، له انګليسي پرته په ټول هند کې تر (۳۰۰) پورې ژبې رسمي بڼه لري چې ښوونځيو کې رسميات لري او ګڼ شمېر خپرونې پرې کېږي.

په پاکستان کې اردو ملي ژبه ده، خو انګليسي تر اردو هم زيات رسميت لري، سندي هم د سند ايالت رسمي ژبه ده، په پرمختللي بلجيم کې همدا اوس درې ژبې رسمي دي، خو ملي پارلمان ته تلونکی هر غړی مجبور دی چې ملي ژبه يې زده وي، د نړۍ هر اساسي قانون چې را واړوې په هغه کې همدا د اکثريت اصل په پام کې نيول شوی دی.

دلته ددې خبرې ډاګيزول هم په کار دي چې د ملي ژبې د ټاکلو په برخه کې د هغه هېواد اصلي قومي اکثريت په پام کې نيول کېږي، نه موقتي ژبنی اکثريت، موقتي ژبنی اکثريت کېدی شي د وخت د سياسي او فرهنګي پېښو په رامنځته کېدو سره بدلون ومومي، خو د قومي اکثريت محوه کېدل تر زياته حده ناشوني دي. د بېلګې په توګه يو وخت فرانسوي د روسيې د دربار رسمي ژبه وه او چا چې به په فرانسوي خبرې کولې، نو ځان به ورته ډېر اشراف او متمدن ښکارېده، خو د ۱۹۱۷کال تر انقلاب وروسته د روسيې له دربار او ټولې روسيې څخه د فرانسوي ژبې ټغر ټول شو او ځای يې د هغه ځای د اکثريت قوم ژبې (روسي ژبې) ونيو، روسي ژبه بيا دومره پراخه شوه چې د منځني اسيا ټولو جمهوريتونو کې خوره شوه او ددې جمهوريتونو رسمي ژبه شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې شوروي اتحاد ړنګ شو، دې جمهوریتونو د خپلو قومونو د اکثریت ژبې د ملي ژبې په توګه اعلان کړې، د قزاقستان په اساسي قانون کې خو دا هم راغلي که چېرې جمهوري ریاست ته کاندید شخص د ملي ژبې په امتحان کې له **۵** نومرو څخه **۳،۵** نومرې پوره نه کړي، نو د جمهوري ریاست د کاندیدۍ حق یې سلبېږي.

دغه راز یو وخت فارسي د هند د مغلي دربار رسمي ژبه وه، خو اوس فارسي د هند له نیمې وچې څخه راټوله شوې او خپل اساسي مرکز فارس (اوسني ایران) ته یې مخه کړې ده، پښتو چې د هېواد د اکثریت قوم ژبه ده، له پېړیو راهیسې محکومه ساتل شوې او کله چې ورته پام شوی، نو خپله ورتیا یې ښه ځلولې ده.

د یوه لوید یځوال پښتو پوه ډاکټر پیچکا په اند د پښتو ژبې د پرمختګ سرعت ډېر ګړندی دی، مانا دا چې که څوک پښتو ژبې ته قصدي خنډونه را ولاړ نه کړي، نو ډېر زیات پرمختګ به وکړي، خو اوس په اساسي قانون کې د ژبې د حقوقو مسئله ده، ایا د اساسي قانون د تسوید کمیسیون به دا حق ولري چې د **۱۳۳۴**ل کال داساسي قانون (**۳۵**) ماده په خپل سر حذف کړي او که دا کار به جرګې ته پرېږدي؟ په غالب اټکل چې د اساسي قانون کمیسیون (**۳۵**) ماده حذفوي او یوازې دومره به لیکي چې "پښتو او دري د افغانستان رسمي ژبې دي".

ایا په دې شکل د مادې ثبت به د افغانستان ټول قومونه قانع کړي؟ فکر نه کېږي، ځکه پښتانه چې د هېواد اکثریت دي له هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه د پښتو ژبې خپل ملي حیثیت او حقوق سلبېږي او نور قومونه به هم ووايي چې ولې یوازې پښتو او دري ژبې رسمي دي، ایا د نورو ژبو ویونکي حق نه لري چې په خپله مورنۍ ژبه زده کړه وکړي؟

د اندېښنې وړ بله خبره داده چې د "ملي" صفت په حذفېدو سره به د ژبو په برخه کې په افغانستان کې یو حقوقي بحران رامنځته شي هغه دا چې کومې ژبې چې رسمي ګڼل کېږي، د هغوی ترمنځ د "تساوۍ" تر شعار لاندې د "تناسب" اصل له منځه ځي، د هرې ژبې ویونکي به په هېواد کې د مساوي حقوقو ادعا کوي، دلته به غټ چیلنج، ملي ترمینالوژۍ ته وي، چې په کومه ژبه به جوړېږي، ملي ترمینالوژي د ملي وحدت د ټینګښت او واحد ملت د جوړونې لپاره مهم ګام ګڼل کېږي. مثلاً که په افغانستان کې څو ژبې یا لږ تر لږه پښتو او دري رسمي ژبې شي، ملي ترمینالوژي به په کومه ژبه جوړېږي؟، ملي سرود به په کومه ژبه وي؟، د وزارتونو لوحې او د نورو ګڼ شمېر مهمو دولتي چارو سرلیکونه یا عنوانونه به په کومه ژبه وي؟ دا هغه پوښتنې دي چې د اساسي قانون د پلي کېدو پر وخت به خلك ورسره مخامخېږي.

د ۱۳۴۳ل کال په اساسي قانون کې سره له دې چې پښتو د افغانستان ملي او رسمي ژبه وه، خو په عمل کې هېڅکله هم پښتو ته د همدې حقوقو له مخې کار ونه شو، یانې دا چې پښتو ته خپل حق ورنه کړ شو، خو د پښتو ژبو او دري ژبو ترمنځ دومره یو تفاهم یې رامنځته کړ چې ددولتي پاڼو اکثره سرلیکونه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو وو، خو نور اکثره متن به په دري ژبه و او همدارنګه د ملي ترمينالوژۍ د جوړولو لپاره هم يو څه ګامونه پورته شول، خو وروسته وروسته بيا دا تفاهم او انډول هم له منځه لاړ، اکثره متنونه خو په دري ژبه وو او سرليکونه هم په دري واړول شول. ان دا چې د استاد رباني حکومت خو ملي سرود هم په دري ژبه واړوه او داسې متن يې ورته انتخاب کړ چې ان د افغان نوم يې په کې نه و ياد کړی.

د ملي سرود يوه ځانګړنه داده چې ملي ايډيال تمثيل کړي، خو دې سرود کې دا کيفيت هم نه شته، د استاد رباني تنظيمي سرود په بېړنۍ لويه جرګه کې د لويې جرګې د وکيلانو له خوا رد شو، خو په اوسني حکومت کې واکمنه ژبنۍ ډله د خپلو ژبنيو تعصبونو له مخې تر اوسه هم دا ترانه د افغانستان د ملي سرود په نامه غږوي، که په اساسي قانون کې د ملي ژبې ځای جوت نه وي، نو تر ډېره وخته به دغسې تنظيمي ترانې د ملي سرود په نامه غږول کېږي.

دملي ژبې تثبيت په دې مانا نه دی، چې نورې رسمي ژبې به له منځه ځي، يا د هغو ارزښت به راټيټېږي، بلکې دلته د يو رښتينې حقوقي مساوات او تناسب اصل ټاکل کېږي او د راتلونکو جنجالونو مخه نيول کېږي. ددې خبرې يادونه هم ضروري ده چې د افغانستان ټول قومونه د بشر د حقوقو د يوه اساسي اصل له مخې حق لري چې لږ تر لږه خپلې لومړنۍ زده کړې په خپله مورنۍ ژبه وکړي، که دولت ورته نورې اسانتياوې هم برابرولای شي، نو ډېره ښه ده او که نه وي نو بيا پاتې لوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده کړې او نورې چارې دې په پښتو او دري ژبو ترسره کړي، خو د پښتو او دري د ودې لپاره هم باید قانون یو لړ شرایط وړاندې کړي، یو شرط خو یې باید دا وي چې ددولت هر مامور مکلف کړي چې په دواړو رسمي ژبو لیکل او لوستل وکړای شي، که چېرې په ټول افغانستان کې ددولت د ټولو ټیټ رتبه مامورینو لپاره دا شونی نه وي، نو هر هغه مامور چې په مرکز کې دنده ترسره کوي، پر هغوی دې دا اصل عملاً ومنې چې په دواړو ژبو دې لیکل او لوستل وکړای شي، ځکه چې مرکز د ټولو افغانانو مشترك کور او چارځای دی، دلته به د افغانستان له هرګوټ څخه خلك کار ته راځي، نو که د مرکز یو مامور په پښتو او دري دواړو ژبو حاکمیت ونه لري، ددې خلکو کارونه به څنګه په ښه وجه ترسره کوي؟.

درېیم که پورتني دواړه اصول یو وار په بشپړ ډول شونی نه وي، نو دویم اصل دې ورو ورو عملي شي، خو درېیم او ډېر ضروري اصل باید دا وي چې له یوه مدیریته نیولې بیا د دولت تر جمهوري ریاسته پورې په ټولو مهمو پوستونو کې د ټاکنې تر ټولو ضرور او اساسي معیار باید دا وي چې دا اشخاص د هېواد پر دواړو لویو رسمي ژبو حاکمیت ولري، هغه اشخاص چې پر دې پوستونو مقررېږي، په پښتو او دري ژبو باید لیکل، وینا او لوستل وکړای شي. ځکه دوی د افغانستان د ټولو خلکو د کار لپاره ټاکل شوي، نه د یوه ځانګړي قوم لپاره.

د ملي ژبې د حق د تثبیت لپاره دې له ایران نه نیولې د نړۍ تر بل هر لرې پروت هېواد پورې د ټولو هېوادونو اساسي قوانین ولټول شي، هغوی چې څرنګه ملي ژبه تثبیت کړې وي، همغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میتود دې په افغانستان کې هم عملي شي. پښتو د افغانستان د ملي ژبې په توګه د پښتنو حق دی، ددې حق غصبول پښتنو سره څه چې ټول افغان ملت سره درغلي او د بشري حقوقو تر پښو لاندې کول دي، که چېرې بیا هم په قوانینو کې دا ډول درغلي پېښه شي، نو پوره باور دی چې دا به د اساسي قانون مشروعیت هم تر ښکاره پوښتنې لاندې راولي او هغه اساسي قانون چې د هېواد اکثریت له خپلو حقوقو محروم کړي، د هغه عملي کېدل هم ناشوني دي.

شاید د اساسي قانون په کمیسیون، راتلونکې لویې جرګې او په اوسني حکومت کې یو شمېر واکمن داسې فکر وکړي چې اوس پر اکثرو پښتنو قصداً د طالب او القاعدې سیوری خور شوی او د پښتنو لاس تر تیږې لاندې دی. نړیوال ځواکونه او په تېره بیا اکثره امریکایي ځواکونه هر پښتون ته د طالب او القاعدې په سترګه ګوري، نو همدا زموږ لپاره ښه تاریخي او تصادفي فرصت دی چې خپلو نا مشروعو غوښتنو ته حقوقي مشروعیت ورکړو او د یوې تکلفي لویې جرګې له لارې به دا هرڅه تصویب کړو. نو دا داسې یو خیال دی چې عملي کېدل یې ګران دي، دا ټول به وشي خو منې یې پر چا؟، هغه قانون چې دیوه ملت لپاره جوړېږي او د هغه ملت هیلې، حقوق او غوښتنې په کې تمثیل نه شي، نو هغه کله عملي کېدی شي، ترڅو به دا بهرني قوتونه وي او دا پټ او ښکاره سازشونه، ترڅو به دا ناصرخان وي او دا یې سره سره اوښان؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکې عمومي ټاکنې، څو خطرونه او څو وړاندیزونه

دا لیکنه هغه مهال شوې وه چې نه د اساسي قانون لویه جرګه جوړه شوې وه، نه د انتخاباتو کمیسیون جوړ شوی و او نه هم د انتخاباتو لپاره کوم طرزالعمل ترتیب شوی و، خو تر دې ټولو وړاندې د جمهوري ریاست د عمومي ټاکنو په اړه تشویشونه وو او اندېښنې وې. دا لیکنه همدغو تشویشونو او اندېښنو ته د ځواب موندلو په نیت لیکل شوې وه. کله چې لویه جرګه جوړه شوه، د انتخاباتو کمیسیون او بیا قانون جوړ شو او وروسته بیا ټاکنې ترسره شوې، نو په دې لیکنه کې یو شمېر تشویشونه رفع شول، خو بیا هم په دې لیکنه کې یو شمېر راغلي اټکلونه او تشویشونه پر خپل ځای او لاینحله پاتې شول او تر نن ورځې زموږ ولس کړوي. دالیکنه هماغه مهال د هیلې مجلې د ۱۳۸۱ل کال په (٦) ګڼه کې چاپ شوې ده.

د بن د تړون له مخې د اساسي قانون تر تصویب وروسته باید په افغانستان کې عمومي ټاکنې تر سره شي، جمهور رئیس د ولس د مستقیمو او پټو رایو له لارې وټاکل شي او اوسنۍ انتقالي اداره خپل ځای یوه منتخب حکومت ته پرېږدي، د اټکل له مخې د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې به د نظام د جوړښت پر درېیو ډولونو سخت بحثونه او شخړې رامنځته شي: مشروطه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي نظام، په دې کې به شاه د واک سمبول وي، اجرائيوي ځواک به صدراعظم سره وي، چې د پارلمان د اکثريت غړو په تائيد به ټاکل کېږي، په رياستي نظام کې به جمهور رئيس د واک سرچينه وي، چې د ولس د مستقيمو رايو په نتيجه کې به ټاکل کېږي، يو، دوه يا درې مرستيالان به لري، کېدی شي صدراعظم ولري او يا يې ونه لري، خو اصلي اجرائيوي ځواک به جمهور رئيس سره وي.

په پارلماني نظام کې جمهور رئيس سمبوليک رول لري، صدراعظم به د پارلمان د اکثريت غړو په خوښه ټاکل کېږي، د حکومت (اجرائيه ځواک) په راس کې به واقع وي، که لويه جرګه له دې درې واړو نظامونو څخه هر يو په اساسي قانون کې تصويب کړي، نو انتخاباتو ته اړتيا ده. دا چې انتخابات به څرنګه تر سره کېږي، راي ورکوونکي به څرنګه تثبيتېږي او د رايو ورکولو مرکزونه به د کومو معيارونو له مخې شومره، څرنګه او کومو ځايونو کې تثبيتېږي؟ د ډېر غور او بحث موضوع ده، چې پر ټول انتخاباتي بهير اودهغو د نتيجو پر څرنګوالي ژور اغېز اچوي. ټاکل شوې ده د ۲۰۰۴ م کال د جون پر مياشت عمومي ټاکنې ترسره شي، څوک چې په عمومي ټاکنو کې د رايې يا ووټ حق لري، ددې کسانو ثبت او راجستر خورا ګران کار دی او که له ډېر دقت څخه په کې کار وانه خيستل شي، نو کېدی شي د عمومي ټاکنو قانونيت هم تر پوښتنې لاندې راولي، په انتخاباتو کې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو مهم اصل دا دی چې د رایې ور خلکو له درېیو دوه برخې او یا هم اکثریت باید حتمي ثبت او راجستر شي.

په دویم ګام کې مهم اصل دادی چې له همدې ثبت شویو کسانو دوه ثلثه او یا هم اکثریت په انتخاباتو کې ګډون وکړي، که چېرې دا پورتني دواړه اصلونه بریالي او عملي نه شي، نو بیا دټاکنو قانونیت او مشروعیت تر پوښتنې لاندې راځي.د افغانستان په راتلونکو عمومي ټاکنو کې دغه دواړه اصلونه له سترګو ګواښو او چلنج سره مخامخ دي. دلته غواړو دغو دواړو اصلونو ته د ورپېښېدونکو ګواښونو او د هغو د حل لارو په باب څو څرګندونې وکړو:

الف- د رایې ورکوونکو ((ووټرانو)) د راجستر ستونزې:

۱- جغرافیایي ستونزې: دا یو څرګند واقعیت دی چې افغانستان یو غرنی هېواد دی، چې تر اوسه یې د غرونو په لمنو کې پرتو سیمو اولرې کلیو، بانډو ته سړکونه نه دي غځېدلي او ګڼ شمېر خلک په همداسې سیمو کې ژوند کوي، چې د ډله ییز ارتباط او پیوستون لارې یې غوڅې یا محدودې دي.

هغه تحصیل کړي یا نیمه تحصیل کړي اشخاص چې د ووټرانو د تثبیت دنده پر غاړه لري، په اسانۍ سره زړه نه ښه کوي چې داسې سختو سیمو ته لاړ شي، چې هلته د موټر لاره نه وي او څو ساعته یا څو ورځې پلې مزله ته په کې اړتیا وي، نو په دې وجه په لکونو هغه افغانان چې په دې سیمو کې اوسېږي اود ووټ استحقاق لري له خپل دې حق څخه محرومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ - کلتوري ستونزې: تر اوسه لاهم افغانستان کې د کليو، لرې پرتو سيمو او لويو ښارونو تر منځ کلتوري واټن او ان تضاد موجود دی، انتخاباتي کميسيون او د ووټرانو د تثبيت کميسيون طبعاً په لويو ښارونو کې جوړېږي او دا هم څرګنده ده چې دا کميسيون به تر زياته حده خپل غړي له همدې ښاري تحصيل کړو او يا هم نيمه تحصيل کړو اشخاصو څخه پوره کوي، دې کسانو ته ګرانه ده چې د بېلابېلو ولسواليو د خلکو پر کلتوري خوی او بوی ښه بلد شي او هغوی دې ته رامات کړي، چې په ښه زړه او پراخه تندې ځانونه ثبت کړي.

۳- د ښځو ستونزه: ښځې د هېواد نيم نفوس جوړوي، لکه څنګه چې نارينه د ووټ حق لري، ښځې هم د ووټ حق لري، تر اوسه لا په لرې پرتو، کليوالي او ان په ځينو ښارونو کې د خلکو ذهنيت دې ته تيار نه دی، چې ښځې دې په انتخاباتو کې ګډون وکړي، که فرض کړو چې د هېواد غوڅ اکثريت ښځې د ووټ له حق څخه محرومې شوې او اقليت نارينه هم د بېلابېلو عواملو له امله ثبت او راجستر نه شول، نو د عادلانه انتخاباتو لومړی اصل يانې دوه ثلثه اکثريت خپله له منځه لاړ، د يوه محروم اکثريت په حالت کې د اقليت تر منځ انتخابات بې ګټې او بې مانا دي.

۴- امنيتي ستونزه: دا يو تريخ واقعيت دی چې اوس په هېواد کې سراسري سوله نه ده ټينګه شوې، د مرکزي حکومت د واک مزي لا د هېواد ګوټ ګوټ ته نه دي رسېدلي، همدا اوس د ټول هېواد په کچه تر ۴۰ زيات داسې ولسوالۍ شته، چې په ولسواليو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ولسوالان په خپل سر مقرر او برحال دي، خو په کابل کې له کورنیو چارو وزارت سره هیڅ رسمیت نه لري او نه له دې وزارت څخه معاشونه اخلي، د هېواد پر بېلابېلو برخو واکمن مختلف جنګسالاران او مختلفو تنظیمونو ته وفادار اشخاص واکمن دي، نو په داسې یو حالت کې د انتخاباتو لپاره د عمومي راجستر پروسه له ډېرو سختو امنیتي چلنجونو سره مخامخېږي. یوه بله مهمه مسئله دا ده چې د ووټرانو د راجستر او نوملیکنې پروسه باید د ملګرو ملتونو او نورو نړیوالو ادارو تر څارنې او کنټرول لاندې ترسره شي. خو همدا اوس د ملګرو ملتونو د دفترونو کارکوونکي د افغانستان له مهمو ښارونو پرته اکثرو ولسوالیو ته د امنیتي ستونزو له امله هیڅ سفرونه نه کوي، که چېرې د ملګرو ملتونو د استازو د نشتوالي په حالت کې په کومه ولسوالۍ کې په خپله د افغاني ګروپونو له خوا د نوملیکنې پروسه تر سره شي، ددې کار د شفافیت، قانونیت او مشروعیت تضمین څوک کوي؟

یو زیات شمېر تحصیل کړي افغانان پر بېلابېلو تنظیمي ایډیالوژیو وېشل شوي، زیات احتمال دی، چې د انتخاباتو کمیسیون د راجستر پروګرام کې به هم ونډه ولري، نو ددې خطر شته چې دوی به د ثبت او راجستر پر وخت خپلې تنظیمي لېوالتیاوې په پام کې وساتي او د خپلې خوښې اشخاص به ثبت کړي.

۵- د عامه شعور د کچې د ټیټوالي ستونزه: د راجستر پر وخت یوه ستونزه دا هم ده چې ډېر خلک د انتخاباتو پر ارزښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماهیت سم نه پوهېږي، کېدی شي له نوم ثبتونې او راجستر سره چندان لېوالتیا ونه ښیي اویو شمېر خلک بې تفاوته پاتې شي، نو دا ټول عوامل ددې سبب ګرځي، چې د ووټرانو شمېر د هغوی تر اصلي شمېر راکم شي.

۲- د کوچیانو د نوملیکنې ستونزه: د افغانستان د نفوسو یوه درنه برخه کوچیان تشکیلوي، چې د بېلابېلو سرچینو په استناد یې په ټول هېواد کې شمېر د (۲-۴) میلونو وګړو تر منځ دی، کوچیان سخت او ګرځنده ژوند لري، د ژمي مېنه یې پر یوه ځای او د دوبي یې پر بل ځای وي او پاتې وخت یې په سفر تېرېږي، کېدی شي، د کوچیانو د نفوس له یاد شوي رقم څخه نیمایي یې د ووټ مستحق وي، که چېرې د کوچیانو د نوملیکنې لپاره یوه اساسي تګلاره جوړه نه شي، نو زموږ د ولس یوه درنه برخه به له انتخاباتو بې برخې پاتې شي.

ب- د ووټرانو د انتخاباتو ستونزې: کله چې په هېواد کې د ووټرانو د راجستر لړۍ پای ته ورسېږي، او انتخابات پیل شي، نو انتخابات به هم له یو لړ ستونزو سره مخامخ وي او چې دلته یې د ځینو یادونه کوو:

۱- د انتخاباتي حوزو د تثبیت ستونزه: د انتخاباتو کمیسیون کېدی شي، هڅه وکړي چې د خلکو د راټولېدو په مهمو مرکزونو لکه د ولایتونو، ولسوالیو په مرکزونو او ځینې نورومهمو ځایونو کې د رایې ورکولو مرکزونه جوړ کړي، دا مرکزونه کېدی شي له بېلابېلو کلیو واټن ولري، نو زیات شمېر خلک به زړه ښه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې له لرې ځای څخه په خپل لګښت د رایې ورکولو مرکزونو ته لاړ شي او که دا لګښت کومه خاصه ډله ورکوي، نو انتخابات به هم د هغوی په ګټه تمام شي.

۲- د ښځینه ووټرانو د انتخاباتي حوزو ستونزه: تر ټولو غټه ستونزه د ښځینه ووټرانو ستونزه ده، چې حاضرې به نه شي، تر خپل کور او کلي بهر چېرې لرې د انتخاباتو مرکزونو ته لاړې شي، په انتخاباتو کې د ښځو د ګډون په باب پوهاوی هم یوه بله ستونزه ده چې ښځې به ورسره لاس او ګرېوان وي.

۳- د کوچیانو د انتخاباتي حوزو ستونزه: لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه، کوچیان ګرځنده ژوند لري، نو دوی ته ستونزمنه ده چې یو یا څو واحدو مرکزونو ته د رایې اچونې لپاره لاړ شي، نو په دې ډول که دوی تر دې د مخه زیات راجستر شوي هم وي، نو زیاتې رایې به یې نا استعماله پاتې شي.

۴- متفرقه ستونزې: پر پورتنیو یادو شویو ستونز سربېره یو شمېر نورې ستونزې هم شته، لکه ترانسپورتي، لوژستیکي، د وخت کمی، تبلیغاتي، ذهني، سیاسي، تخنیکي او نورې ستونزې، چې د انتخاباتو د کمیسیون ګروپونه به ورسره لاس او ګرېوان وي، خو اوس راځو دې ته چې دا ستونزې د حل لارې لري او که نه؟ که چېرې د حل لارې ورته ونه لټول شي یا پیدا نه شي او بیا دا ستونزې پرې حل نه شي او دا یادې شوې ستونزې همداسې لاینحله پاتې شي، نو بیا خو ښه دا ده چې بېخي د راجستر لړۍ پیل نه شي او نه عمومي انتخابات ترسره شي، ځکه چې په داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرایطو کې د عادلانه انتخاباتو ترسره کول ناشوني دي او تر ناعادلانه انتخاباتو، نه انتخابات ښه په دې دي، چې د نا عادلانه انتخاباتو په نتیجه کې د انتخاباتو د مشروعیت او تائید تر چتر لاندې یو نا عادلانه مشرتوب ډېر درونډ بار دی چې د ولس پر اوږو پرېوزي او که هسې له انتخاباتو پرته یو خپلسری حکومت خپل واک وغځوي، نو هغه کې د ولس مسئولیت ځکه ډېر زیات نه دی، چې دوی خو انتخابات کړي نه دي،په خپل سر راغلی او په خپل سربه بېرته ځي.

خو زموږ په کلتور کې د ا متل دی چې که غر هر څومره لوړ دی پر سر یې لار شته ، د هر مشکل او هرې ستونزې حل لارې شته، چې که په ژور ډول تشخیص او عمل پرې وشي ستونزې ورسره حلېدی شي، نو د پورتنیو ستونزو دحل او عادلانه انتخاباتو د ترسره کولو لپاره دلته څو وړاند یزونه کوو:

۱- د ووټرانو د نوملیکنې لپاره عمومي ستراتیژي:

د رایې ورکوونکو د راجستر لپاره باید تر هرڅه لومړی یوه لیکلې ستراتیژي جوړه شي او ټولو هغو اړخونو ، ستونزو او حل لارو ته په کې اشاره وشي، چې عادلانه ټاکنو ته زیان رسوي دا لیکلې ستراتیژي باید د انتخاباتو د کمیسیون ټولو دفترونو او کار کوونکو ته ورسول شي او هغوی پرې ښه ځان پوه کړي.

۲- د نوملیکنې لپاره د افراد و جذبونه:

طبعاً د انتخاباتو کمیسیون به په مهمو ولایتونو او ممکن په هر ولایت کې ساحوي دفترونه جوړوي، کله چې ساحوي دفترونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تشکیل کې د نوملیکنې لپاره افراد جذبوي، نو دا باید د ټولو اداري واحدونو د نفوسو، جغرافیایي موقعیت او دهغو اداري واحدونو اتنیکي جوړښت د شومره والي او څرنګوالي له مخې په پام کې ونیسي، د هرې ولسوالۍ او هر اداري واحد لپاره باید د همغې ولسوالۍ تحصیل کړي اشخاص استخدام کړي، چې د همغې سیمې د خلکو په خوی بوی ښه بلد وي.

۳- د ښځو نوملیکنه:

په ډېرو کلیوالي سیمو کې لاعام ذهنیت دې ته جوړ نه دی، چې ښځې دې راجستر شي او یا دې په ټاکنو کې ګډون وکړي، نو ددې ستونزې د حل یوه لاره دا ده، چې د نوملیکنې لپاره دې په غوڅ ډول نارینه کار کوونکي نه استخدامېږي، په هره ولسوالۍ کې لس شل تحصیل کړې او نیمه تحصیل کړې ښځې پیدا کېږي، همدا ښځې دې د راجستر په پروګرام کې جذب شي او ښځې دې دښځو له خوا راجستر شي، په دې ډول به د حساسیت مخه ونیول شي.

۴- د عامه ذهنیت دښه والي حل لاره:

د عامه ذهنیت د کنترول او ښه والي لپاره ښه لاره داد ه چې د راجستر په پروګرام کې د کلي مشر، ملک او روحانیون یا ملا امامان هم شامل شي، په دې ډول به د راجستر د پروګرام پر ضد د تبلیغاتي کمپاین مخه ونیول شي او ټول به په واحده پروسه کې شریک شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د کوچیانو د ستونزې حل:

د کوچیانو د راجستر لپاره ښه لاره داده چې د راجستر په پروګرام کې خپله د کوچیانو دخپلونو استازي شامل شي، ددې د ټولو خپلونو شمېر ۱۵۰ خپلونو په شا وخوا کې دی، نو که د راجستر په پروګرام کې د کوچیانو لږ تر لږه ۱۵۰ استازو ته ونډه ورکړل شي، کار به ډېر اسانه شي.

۶- د انتخاباتي حوزو د ستونزو حل:

هر څومره چې د انتخاباتي حوزو شمېر زیات وي، په همغه اندازه رایې ورکوونکو ته اسانتیا پیښېږي، د ټول افغانستان په کچه د (۵۰) زرو په شاو خوا کې جامع مسجدونه دي، که د هر جامع مسجد مخه او یا د هغه انګړ یوه انتخاباتي حوزه وګڼل شي او دوه ورځې د ټولو انتخاباتو لپاره په پام کې ونیول شي، یوه ورځ د ښځو او یوه ورځ د نارینه و لپاره نو په انتخاباتو کې د ډېرو خلکو د ګډون احتمال شته.

۷- د فني او مسلکي اشخاصو جذبول:

په انتخاباتي پروسه کې چې هر څومره زیات مسلکي او فني اشخاص داخل شي، د ټاکنو د بري چانس زیاتېږي، د راجستر له پروګرام نه نیولې بیا تر عملي انتخاباتو پورې ددې ټولې لړۍ لپاره په کار پوه اشخاصو ته اړتیا ده.

په عمومي ډول که موږ د انتخاباتي بهیر دا ټولې ستونزې او حل لارې په ژور ډول په پام کې ونیسو او هغه ګام پر ګام عملي کړو، نو د عادلانه انتخاباتو د بري چانس زیاتېږي او له دې پرته انتخابات د وخت، پیسو او نورو امکاناتو ضایع کول دي او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدمت معیار

دا لیکنه هم د هیلې مجلې د ۱۳۷۹ل کال په (۳) ګڼه کې خوندي شوې ده.

په وروسته پاتو ټولنو کې دکار وېش په پوره او منظم ډول نه وي رامنځته شوی او یا ورته ډېر ارزښت نه ورکول کېږي، تخصصي ځانګې جوت ځای نه لري او یا یې دکار مخه نیول کېږي، مسلکي کادرونه دخپل آر مسلک ترځنګ اړ دي دویم او درېیم کار ته هم لاس وغځوي او خپل ژوند خړوب کړي، همدغه او ځینې نور لاملونه وي، چې وروسته پاتې ټولنه نوره هم وروسته پاتې ساتي او دپرمختګ مخه یې نیسي. کله چې په یوه ټولنه کې دکار وېش نه وي رامنځته شوی او د ټولنې ټول وګړي دکار پر وېش قانع شوي نه وي، نو د خدمت کولو کچه او معیار هم نه معلومېږي. ځکه څنګه ارزولای شو چې چا په کومه برخه کې، څومره او څنګه کار کړی دی؟ کله چې په ټولنه کې کار وېشل شوی نه وي، د خلکو او په تېره بیا دعوامو غوښتنې هم خپله موخه نه شي ځارلای، بلکې ډېر ځله بې ځایه هم وي. د بېلګې په توګه که په ټولنه کې یو چا د خپل نسبي خدمت او هڅې له کبله یو څه نوم وګاټه او د خپلې ځانګېزې پوهې له لارې یې ټولنې ته یو ګټور کار وکړ، نو عام وګړي له هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو هر ډول ارتیا وړ کارونو د سرته رسولو هیله لري. طبعاً دا ډول کارونه د هغه شخص په وس پوره نه وي، نو ځکه خو دعوامو هیلې نه شي پوره کولای، دا کار په خپل ځانګیز کار کې د ده پر ګټلي نوم هم ناوړه اغېز کوي او په نتیجه کې په یوه ځانګړې ځانګه کې د ټولنې د یوه خدمتګار خدمت هم له یاده وځي.

زموږ په شان وروسته پاتې او وروسته پاتې ساتل شویو ټولنو کې دخدمت کولو بله لویه ربړه داده، چې ډېرو سیاستوالو او نورو دخدمت په نامه شعارونه ورکړي، خو وروسته یې سر خیانت ته وتلی دی. د ((خدمت)) شعار اوس په عامو خلکو کې دومره بې باوره شوی، چې څوک دخدمت نوم واخلي، نو دخلکو په ذهن کې خیانت تداعي کېږي، نو اوس که یو څوک د رښتیني خدمت هیله هم لري، څوک پرې باور نه کوي. ان که څوک د خدمت عملي بېلګې وړاندې هم کړي، بیا هم ځینې وایي: ((دا خو ځکه داسې خدمتونه کوي او ځان ښه سرې کوي، چې خلک تېر باسي په دې کې یې هم چل دی)). زموږ په ټولنه کې د ټولنې اصلي خدمتګاران په یوه او بل نامه تورن، بدنام او دعوامو د ټیټې ذهني کچې دناباورۍ ښکار شوي. زموږ په ټولنه کې بله ستره نیمګړتیا داده چې خدمت په مسلک او کار کې نه افاده کېږي، بلکې په اند او ګروهې پورې تړل کېږي، هرې سیاسي او ګروهمنې ډلې دخپل واک پرمهال خپل نالوستي او نامسلکه کسان پر مسلکي پوستونو او څوکیو کېنول او ډېرې توندې لنډ مهالې خو ډېرې ځپونکي او شاتمبونکې اغېزې یې پرېښودې. له څو تېرو او غبرګېدونکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو څخه د مسلک خاوندانو او نورو ډېرو پوهانو ته دا نهيلي پيدا شوه، چې ياره «افغانستان د استثناتو هېواد دی دلته هر ناممکن شی ممکن او هر ممکن شی ناممکنېدلای شي» نومورۍ ته څه په کار وه چې سر مو په خپل مسلک کې سپين کړ او د زړه وينې مو وڅښلې؟

ځينې کسان هر خدمت د ګروهې په تله تلي؛ د کار لاسته راغلې ثمرې او مېوې ته نه ګوري، بلکې د ېته ګوري چې دا د چا په هڅه رامنځته شوي دي. دلته په واقعيت کې د هر خدمتګار کار د هغه د اخلاقو او ګروهې په هنداره کې مطالعه او ارزول کېږي: «پلانی ښه ډاکتر دی خو افسوس چې عقيده يې خرابه ده. زه به د پلانـي انجنيري څه کړم چې عقيده کې ټينګ نه دی، پلانی به ښه تکړه پوهاند وي خو په پلاني ګوند کې دی او پلانی...».

دلته پر دې بحث نه کېږي، چې پلاني ټولنې ته څه وړاندې کړل، بلکې د يو چا د خدمت او سرېتوب معيار په دې پورې تړل کېږي، چې دده په ذهن او فکر کې څه ګرځي؟! د ټولنې يو شمېر وګړي بيا دهمدغه ذهني ابهام په تلې هر څه تلي، هغه هم داسې چې هر څوک له خپل ځان سره د خدمت ارزونې او ټاکنې لپاره بېلابېل معيارونه لري. ځرنګه چې په ټولنه کې دخدماتي کارونو وېش نه دی رامنځته شوی، نو دخدمت معيارونه هم نه دي مشخص شوي او نه يې بريدونه ټاکل شوي دي. له دې کبله که هرڅوک او د ټولنې هر خدمتګار په يوه ځانګړې ځانګه کې ټولنې ته د زياتو خدمتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوګه هم شي، بيا به هم د ټولنې د ټولو وګړو په ذهن او فکر کې يو شان مقبوليت ونه لري، نو خدمتګار بايد څه وکړي؟.

کله چې په ټولنه کې د يو چا د خدمت معيار معلوم نه وي او يا په ټولنه کې دخدمت د ارزونې کچه راټيټه وي، نو خدمتګار طبعاً د اوږدې او ستړې کوونکې مبارزې له کبله نهيلی کېږي، د ده دا نهيلي نه يوازې دده پر فزيکي او روحي ژوند ناوړه اغېزه کوي، بلکې د ده پر کورنۍ هم اغېزښندي او همداسې ټولې ټولنې ته غځېږي. کله چې څوک په ګانده (اينده) کې د يونېک او غوره کار دخدمت تکل کوي، نو چې د تېرو خدمتګارانو د ژوند حال او وروستی برخليک ويني، نو په خپل کار کې ټکنی او ښه نيولی کېږي او ځينې خو په کې ببخي له خپل پلان کړي کاره تېرېږي.

ددغسې حرکت په نتيجه کې په ټولنه کې دخدمتګارانو شمېر راکمېږي، دخدمت کچه ټيټه او ټولنه شاته پاتې کېږي. د بنسټيز کار دسرته رسولو په مقصد او په ټولنه کې دخدمتګارانو دنهيلۍ دمخنيوي لپاره يوه غوره او اساسي لاره داده، چې هر څوک په ټولنه کې د خدمت او نېک کار د سرته رسولو هيله لري، نو له سره دې په زړه او ذهن کې دقربانۍ او بلهارۍ روحيه وروزي او د هېڅ ډول مادي او مانيز امتياز هيلې دې نه لري، ځکه چې د خدمتګارانو او د ټولنې دعام ولس د ذهني کچې ترمنځ زيات واټن دی، د ټولنې عام خلک ددې ذهني وس نه لري چې خپل پالونکي او خدمتګاران ونازوي او د ځواک څښتنان د لنډ مهالي عيش او عشرت له کبله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې دخدمت او د هغو د خدمتګارانو دپاللو جوګه نه دي او نه هغو ته خپل پام را اړوي.

که چېرې د هرې برخې خدمتګار ځان له اروایي پلوه داسې تسکین کړي چې: «همدا مې ټولنه ده او همدا یې معیارونه، خو دې سره سره بیا هم ورته په یوې الهي، ملي او هېوادنۍ مینه کار کوم او د هېڅ ډول مادي او مانیز امتیاز هیله نه لرم» نو بیا خو کېدی شي چې له ډېرې ذهني او رواني ستړیا او نورې نهیلۍ سره مخامخ نه شي، ځکه چې ده له سره خپله ټولنه او د هغې معیارونه تللي دي. که خدمتګار په همدې روحیه په ټولنه کې کار وکړي او نور هم دا لاره تعقیب کړي، نو دخدمتګارانو شمېر به زیات شي او ټولنه به هم دپرمختګ پر لوري روانه شي، کله چې ټولنه نسبي او بیا نور پرمختګ وکړي، نو په ټولنه کې د ځینو ارزښتونو او معیارونو د بدلون امکان هم زیاتېږي، بیا به نو ټولنه په ټاکلو معیارونو هم خدمتګار پېژني او هم خاین، خو تر هغه دمخه د استاد روهي په اند: «په وروسته پاتې ټولنه کې دخدمت او شخصیت معیار معلوم نه وي» خدمتګار باید له هر چا څخه د ډېر عزت او پالنې هیله ونه لري او د قربانۍ په زغملو سره خپل کارونه ترسره کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکري خلا

دا لیکنه د هیلې مجلې په یوه ګڼه کې خپره شوې ده.

په هره ټولنه یا هېواد کې چې سیاسي ثبات له منځه لاړشي او یا وسلوال پوځ وپاشل شي، نوسم له لاسه ورسره عمومي انارشي رامنځته شي، سیاستوال دې پېښې ته د(قدرت خلا) وایي اوتل هڅه کوي چې په ټولنه کې دا ډول تشیال (خلا) رامنځته نه شي.

دسیاسي او پوځي واك دخلا یوه عملي بېلګه تر ننه لس کاله وړاندې زموږ په خپل هېواد کې پېښه شوه، کله چې دپخواني شوروي پلوي حکومت مشر ډاکټر نجیب الله پاکستان پلوو، ایران پلوو او یا هم دیو بل ډول روس پلوو ډلو ډلګیو له خوا تر سخت فشار لاندې راغی او اړشو چې له واك نه لاس په سرشي، نو په هېواد کې یې دسیاسي بې ثباتۍ او دقدرت خلا رامنځته کېدو دمخنیوي په باب دملګرو ملتو سازمان ته لمن وغوړوله، چې دنوي بدلون په راتلو سره به سیاسي او پوځي ځواك رامنځته شي او ټولنه به له کنتروله ونه وځي.

ډاکټر نجیب الله چې دمجاهدینو له بېلابېلو ډلو سره ډېر کلونه جنګېدلی و، سیاسي ظرفیت او د اکثرو ډلو تر منځ دځواکونو انډول ورته معلوم و. په پایله کې همغسې وشول چې هغه اټکل کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغاني ټولنه کې دسیاسي خلا له راپیداشوي ناورین څخه نه یـوازې افغـاني ټـولنې، بلکـې ټـولې نـړۍ دعبـرت ښـه درس واخیست، خو اوس هم پر هغـه اساسي لاملـ غـور نـه کېږي، چې دسیاسي تشیال درامنځته کېدو سبب ګرځي.

دسیاسي خلا درامنځته کېدو اساسي لامل، فکري تضاد ، بې اتفاقي، فکري کمزوري اویا هم هغه فکري خلا ده چې پر یو واحد ارمان اویاهم پر ځانګړي ټکي دټولو او یا زیاتو خلکو د راټولېدو او توافق چانس له منځه وړي. په حقیقت کې همدا فکري خلا ده چې پـه یـوه ټولنـه کـې سیاسي ګډوډۍ او پـوځي لاسوهنې تـه لاره برابـروي. پـه زیـاترو ټولنـو کـې ځینـې داسـې ایډیالونـه وي چـې دیوملت ټول وګړي او سیاسي ډلې پرې راټولېږي او درنـاوی یـې کوي. ملي، عقیده ییي او هېوادني ارزښتونه هغه سـتر ارزښتونـه دي، چې دیو ملت او هېواد دتشکل سبب ګرځي.

لیکوال او شاعر دټولنې هغه پاړکی دی چې تر ټولو زیات دملي ارزښتونو پالنې اوځلونې ته ژمن وي، ځکه خو لیکـوال تـه دټولنې سترګې او دهغه تخلیق یانې (ادب) ته دټولنې وجدان وایي.

دټولنې ځینو وګړو ته بې ایډیاله ژوند ګران نه دی، خو شـاعر او لیکوال بې ایډیاله ژوند نه شي کولای او کـه کـوي یـې هـم دا مانـا لـري چـې یـو بـې روحـه کـالبوت دی. زمـوږ یـو شـمېر شـاعران او لیکوال اوسمهال له همدغه فکري بحران او خلا سره مخامخ دي. هغوی چې به پخوا یو ارمان او ایډیال ته متعقد وو، پـر ایډیـالونو بانـدې د ډول ډول نـاخوالو د راتلـو لـه املـه سـخت مـړاوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساسي خبره داوه چې ځينو ليکوالو دخپل ځان لپاره واړه ارزښتونه او ايډيالونه ټاکلي وو، لکه سياسي، سيمه ييز، قبيله يي او نور... نو کله چې پر دې ډول ارزښتونو ګردونه راغلي، نو دوی هم ورسره مړاوي شوي دي.

يو شمېر نور بيا سياسي توپانونو او نورو ناخوالو دومره وارخطاکړي چې هېڅ نه پوهېږي څه وکړي او کوم ارمان ته ډډه ولګوي. دا ډول ليکوال له يوې فکري خلا او بحران سره مخ دي، ليکنې يې کوم مشخص لوری نه شي څارلای او نه په کې کوم ځلند مانيز جوهر پروت وي. ليکنې يې بې ارمانه وي، ارمان او ايډيال دليکوال لپاره د روح مثال لري او بې روحه ليکنې د مړو ليکنو حيثيت لري.

دبې ايډيالـه ليکوالو بله ستونزه داده، چې لـه ډول ډول فکري تېروتنو سره مخامخېږي، متضادې ليکنې ورڅخه کېږي او دشخصيت ثبات ته يې زيان رسېږي، دشخصيت بې ثباتي چې زموږ په ټولنه کې زياتره په اخلاقي انحراف او فکتور پورې تړل کېږي، دليکوال ديوه اثر د اغېزمنۍ لپاره ډېره مهمه خبره ده. په وروسته پاتې او قبيله يي ټولنه کې اخلاقي معيارونه او دشخصيت ځانګړنې ډېر زيات مطرح دي، نو هغه څوک چې غواړي پخه او تلپاتې ليکوالي وکړي، بايد دهغې لپاره پاخه مانيز بنسټونه هم ولري او دخپلې ليکوالۍ لپاره تلپاتې، پراخ او ستر انساني ايډيالونه انتخاب کړي، نو په دې ډول به په ليکوالۍ کې له فکري بحران او خلا څخه وژغورل شي.

مجاهد او جنګسالار

> دا لیکنه هغه وخت شوې وه، چې د مجاهد او جنګسالار پر اصطلاحاتو په رسنیو کې تود بحث روان و او بیا هماغه مهال د ګوربت مجلې د ۱۳۸۳ ل کال په (٦) ګڼه کې چاپ شوې ده.

د سیاسي ډلو د ((مجاهد)) اصطلاح په افغانستان کې د سیاسي بحران تر پیل (۱۳۵۷) ل کال وروسته استعمال شوه او پر افغانستان باندې د شوروي یرغل په ټولو کلونو کې یې دمذهبي او ملي مشروعیت ټول پړاوونه ووهل، نو ځکه په همدغه دوران کې ((مجاهد)) د ولس د زړونو تل ته ننوت او د منښت او ګرانښت مراتب یې حاصل کړل، ان تر دې بریده چې که یو ((مجاهد)) د شریعت تر پولې اخوا هم ځینو کارونو ته لاس ور ووړ، نو خلکو پرې پرده خوروله او ویل یې خیر دی پروا نه کوي مجاهد دی... رښتیا هم افغان ولس د جهاد په لوښي کې د خپل هېواد د ازادۍ او سرلوړۍ لپاره بې سارې قربانۍ ورکړې او خپل ځان یې دنړۍ په ولسونو کې د یوه اتل په توګه تثبیت کړ، په پاکستان کې اوو او په ایران کې اتو کمونیزم ضد او حکومت مخالفو سیاسي تنظیمونو چې اکثرو یې تر شوروي یرغل دمخه په دې هېوادونو کې ځالې کړې وې، په شوروي یرغل سره ځان ته جهادي مشروعیت حاصل کړ او د جهاد مشري یې راخپله کړه، ولس له ناچارۍ اړ و د شوروي پر ضد جهاد ته دوام ورکړي، که څه هم په لوږه ګېډه او تش

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس دي وي، سیاسي تنظیمونو ته دا ښه فرصت و، چې د افغان ولس او د شوروي مخالفو هېوادونو په تېره بیا امریکا متحده ایالات، سعودي عرب او نورو ترمنځ یو حایل رامنځته کړي، له هغوی څخه وسلې او پیسې ترلاسه کړي او ضمناً دا ورته هم په ګوته کړي چې د ولس رهبري زموږ په لاس کې ده او دا ټول ولس موږ راپاڅولی دی. د همدغه مهارت په نتیجه کې سیاسي پوځي، تنظیمي مشرانو د جهاد په ټول بهیر کې د شهرت ښه شان او شوکت تېر کړ، کله چې شوروي لښکرې له افغانستان څخه ووتلې نو تر هغه وروسته جهادي مشروعیت هم ورو ورو کمزوری شو، هغه جهادي ډلې او تنظیمي مشران چې تر دې دمخه یې هر روا او ناروا عمل مشروع ګڼل کېده او مذهبي جذبه یې پر سیاسي تدبیر ډېره غالبه وه، له سخت چلینج سره مخامخ شول، د دې ډلو مشرانو سیاسي منطق ډېر کمزوری او تر جګړه ییز بهیر ډېر شاته پاتې و، د شوروي لښکرو تر وتو وروسته په افغانستان کې مذهبي او ملي جنګ ورو ورو پر سیاسي او قومي جنګ بدل شو، دا داسې یو حالت و چې اکثرو جهادي مشرانو پرې دمخه فکر نه و کړی، د جهاد نړیوال ملاتړ په همدې وختونو کې ورو ورو کمېده، د جبهې لیکې کمزورې کېدلې او د واک د نیونې لپاره په پټه او ښکاره تر مذهبي ارزښتونو اخوا ائتلافونه او سازشونه جوړېدل، یو شمېر جهادي او جهادنما ډلې په کابل کې له یو شمېر الحادي او قومي ډلو سره د سازش په لټه کې شوې، څرنګه چې دا ډول هڅې د ملي ګټو پر ضد وې، نو د عامه مشروعیت پر ځای یې عامه کرکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوپارولـه. د سـازش او ائـتلاف لـه لارې پـر کابـل بانـدې بېلابېـل او مختلف تنظيمونه واکمن شول او ورسره ټول هېواد تـه د نامشـروع جګړې لمبې خورې شوې، هر ځای تـه ټوپکـواکي وغځېده. حـالات دومره ترينګلي شول، چې هېواد ته د تجزيې خطر پېښ شـو، ولـس لـه دې حالـت تـر پـوزې راغـی او خبـره د انفـلاق تـر بريـده ورسـېده، پخوانيـو جهـادي ارزښـتونو خپـل رنـګ او خونـد بـايلود. پخوانيـو سياسي او مذهبي اصطلاحاتو ته نوې نومونې راووتې، قومندان، ټـوپکي، ټوپکـوال، نامسـووله اشـخاص، جګـړه مـار ټوپکسـالار، جنګسالار او داسې نور. ددې نومونو يو غټ علت دا و چې پخواني مجاهد د خپلو عملونو له مخې نننی مجاهد نه و. مجاهد او جهاد لـه معنـوي پلـوه د بهرنـي يرغـل پـر وړانـدې لـه مبـارزې څخـه خپـل مشروعيت ترلاسه کاوه، خو نن چې هره خوا خپلمنځي جګړه شروع وه او ټوپک کاربدل، دې جنګ بلـه مانـا لرلـه، دا د قـدرت لپـاره د هوسونو جنګ و، څرنګه چې د جنګ بڼه بدلـه شـوله، همداسـې د جنګ اصطلاحات او مفاهيم هم بدل شول. د پخوانيـو مجاهدينو يوشمېر ډلې او اشخاص چې په نوي جنګ کې راښکېل وو، لـه دې نويو اصطلاحاتوسره يې سخت مخالفت کاوه، دوی هڅه کوله چې پخـوانۍ سـپېڅلي تـورې اوسـنيو نامشـروع امتيـازاتو او کړنـو تـه مشـروعيت ورکـړي او د تېـرې تـورې پـه برکـت خپلـه اوسـنۍ ګنـاه بابيزه او ښنلې وښيي، خو دې خبرې تـه يـې پـام نـه و، چـې پخـواني شغل هېڅکله هم د اوسني شغل ځای نه نيسي او نه يو د بل پرځـای کارېږي، مثلاً پخوا يو څوک نانوای و، بيا يې نانوايتوب پرېښـود،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او قصابي يې پيل کړه، اوس د قصاب پر دندې او غولي ولاړ دی، نو څوک ورته د نانوای خطاب نه کوي، بلکې قصاب يې ګڼي. د ځينو مجاهدينو په اړه هم همدا مثال صدق کوي، يو وخت کې يو چا جهاد کاوه او ځان يې د جهاد پر ټولو اصولو برابر کړی او پسوللی و نو خلکو ورته مجاهد ويلې، خو کله چې همدې خلکو د جهاد تر پولو پښې واړولې او نورو کارونو ته يې لاس کړ، نو بيا خلکو ورته نور اصطلاحات چې د هغوی له عمل سره منطبق او مصدق وو وکارول، که چا د خلکو د ځوروني لپاره ټوپک ګرځاوه، هغه ته د ټوپکي او که چا پاټک درلود هغه ته د پاټکي اصطلاحات وکارېدل. حقيقت دادی چې له جهادي حالت نه نامشروع ټوپکي حالت ته د ځينو اشخاصو اوښتل يوه پروسه وه، هر څوک چې په دې پروسه کې شامل وو، هغوی دويم نومونه خپل کړل. د طالبانو د واکمنۍ پر مهال ټوپکوال او پاټکوال ټول له يوې مخې د هېواد په يوه ګوټ کې را ايسار کړای شول، خو د امريکا د متحدو ايالاتو د پوځي يرغل په نتيجه کې د ټوپکوالو مشران يو ځل بيا را ژوندي شول، په سياسي او پوځي برخه کې يو ځل بيا ورته تر خپل استحقاق او استعداد پورته امتيازات ورکړای شول، ولس له همغه پيله د طالبانو پر وړاندې پر دا ډول بديل خوښ نه و، خو امريکايي ځواکونو او نړيوالې ټولنې د خلکو د هيلو خلاف ټوپکوال په زياتو امتيازاتو ونازول، ولس له همغه پيله دې خلکو ته د دوی د شان مطابق اصطلاحات وکارول، هغوی چې تر ټولو زيات ټوپک او وسله وال اشخاص يې درلودل او په دولت کې يې تر ټولو زيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتیازات ترلاسه کړي وو، د جنګسالار او ټوپکسالار په نومونو ونومول.

په دې تېرو دریو کلونو کې د جنګسالار پوځي اصطلاح ډېره زیاته سیاسي مانا او اغېزه راخپله کړې، هر څوک جنګسالار یادوي او غندي یې، خو هېڅکله هم چا کوم شخص جنګسالار ته ګوته نه ده نیولې او څوک یې په دې نوم نه دی نومولی. جنګسالاران هم هېڅکله دا اصطلاح پر ځان نه مني او د داسې اصطلاح کارونه د مجاهدینو توهین ګڼي. دا چې په افغانستان کې اوس څوک جنګسالار دی او څوک مجاهد، مخکې پرې په ضمني ډول تبصره وشوه، خو یو شی چې حقیقت دی هغه دادی چې اوس په افغانستان کې جنګسالاران شته، هم په دولت کې دي او هم تر دولته بهر، یا رسمي او نا رسمي جنګسالاران دواړه شتوالی لري، د جنګسالارۍ اصطلاح هم باید په دقیق ډول وکارول شي، که یو څوک مجاهد ته جنګسالار ووایي، نو بېشکه دا د مجاهد په حق کې ظلم دی او ګناه ده، خو که څوک جنګسالار ته مجاهد وایي، دا نو بیا تر هغه زیات ظلم دی او ګناه ده، په حقیقت کې هر هغه څوک چې د وسلې په زور تر خپل استعداد او استحقاق پورته امتیاز ترلاسه کوي، هغه جنګسالار دی، که هغه پخوا هر څوک و سپین و که تور، مجاهد و که نه و، د جنګسالار د تعریف په باب پخوانۍ ښېګڼې او بدګڼې د محاسبې وړ نه دي، بلکې د هغه اوسنۍ کړنې د محاسبې وړ دي. د پخوانیو ښېګڼو په مقابل کې د اوسنیو بدګڼو ښښل داسې مانا لري، چې موږ ناروغ ته د اصلي درملو پر ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ تېر درمل ورسوو، طبیبان پر دې پوهېږي چې ناروغ ته تاریخ تېر درمل څومره زیان وررسولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرشمېرنه که سر غوڅونه؟

دا ليکنه هغه مهال شوې وه، چې په افغانستان کې د امتحاني احصايي بهير پيل شوی و او د احصايې په اړه تاوده بحثونه او تشويشونه روان وو، په ځينو ولايتونو کې چې امتحاني سرشمېرنه اخيستل شوې وه، هلته هم د درغلۍ زيات احتمالات وو، وروسته بيا په ننګرهار کې موږ د سرشمېرنې په اړه يو علمي سيمينار هم جوړ کړ، چې ګڼ شمېر افغان ليکوالو، څېړونکو، د احصايې د مرکزي رياست لوړ پوړو چارواکو او همدارنګه د ځينو کورنيو او بهرنيو موسسو استازو په کې ګډون کړی وو. په دې سيمينار کې موږ د مستندو دلايلو او شواهدو له مخې، دا امتحاني احصائيه نيمګړې او له درغلۍ ډکه ثابته کړه. چې دا مهال زموږ د ځينو څېړونکو لاسته ورغلي وو. په دې اړه زما نورې ليکنې هم شته چې هغه به يو ځل بيا خپرې کړم. دا ليکنه همغه مهال د هيلې د ۱۳۸۲ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده. درانه لوستونکي يو ځل بيا ددې حساسې موضوع په هکله ددې ليکنې لوستو ته رابولم.

د بن د توافقاتو له مخې د افغانستان د دولت يوه دنده دا ګڼل شوې وه، چې په افغانستان کې به عمومي سرشمېرنه ترسره کوي، نړيوالې ټولنې ژمنه کړې وه، چې په دې کار او چار کې به له افغان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولت سره مرسته کوي. د بن پرېکړې تقریباً لـه خپـل وخت و مهـال سره عملي کېږي، خو نه کټ مټ او سل په سلو کې، خو تر اوسه چې څوک د بـن د پرېکړو جاج اخلي، نو تـر زیاتـه بریـده یې عملي بڼه خپله کړې ده. البته د بن د پرېکړو پـه عملي برخه کې هم یـو شـمېر درغلۍ، تېروتنې او تېرویسـتنې شـته او پـه راتلونکي کـې یـې هـم اټکل کېدی شي.

د بن په توافقاتو کې پر سرشمېرنه زیات ټینګار ځکه کېـده، چـې دا نه یوازې د افغانستان د بیا رغونې، جوړونې او پرمختګ لپـاره یو اساسي لامل و، بلکې د سیاسي چارو د سمون او رغون په لار کې یوه اساسي ستونزه هم ګڼل کېږي، ربښتینې سرشمېرنه د سیاسي او قومي ډلو د سیاسي غوښتنو په کنترول، تثبیت او لاسته راوړنه کې اساسي رول لري. په افغانستان کې سرشمېرنه په تېره بیـا د قـومي ماهیـت لـه مخـې یـوه ډېـره حساسـه سیاسـي موضـوع ده، د هـرې مشروع او نا مشـروع سیاسـي، اقتصـادي او بلـې غوښـتنې لپـاره د قومونو کمیت وار له واره دمخه کېږي او د ستونزې د حل معیـار او محک قومي شمېر ګڼل کېږي.

څرنګه چې په افغانستان کې لاتر دې دمخه یوه ډېره دقیقه، کره، پـوره او ټولـو غـاړو تـه د منلـو وړ سرشـمېرنه نـه شـته، نـو ځکـه هـره سیاسي او ټولنیزه ډله چې د قـومي هویت او حقوقـو تـر چتـر لانـدې یـې خپـل ژونـد تضـمین کـړی، پـه هېـواد کـې د سرشـمېرنې لـه یـوه اوږده ابهامـه نـاوړه ګټـه پورتـه کـوي او د هغـه قـوم، چـې دوی ورتـه منسوب دي، د شمېر کچه دومره لوړه ښيي، چې واقعیـت نـه لـري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول په افغانستان کې له قومي پلوه د سرشمېرنې په ښودنه کې زياته مبالغه کېږي.

هغو سرشمېرنو چې د ځينو بهرنيو غرضي هېوادونو او کورنيو غرضي سرچينو لـه خوا ترسره شوي او پر واقعيت ولاړې نه دي، موضوع نوره هم پسې پېچلې کړې ده. د بېلګې په توګه ځينې سرچينې په افغانستان کې زموږ د هزاره ورونو مجموعي شمېره په سلو کې (۳۰-۳۵) محاسبه کړې، که دا د يوې فرضيې په توګه همدومره وګڼو، نو همدومره يا تر دې زيات شمېر د تاجکو ورونو له موجوديت څخه هم هېڅوک سترګې نه شي پټولای، خو که موږ د فرضيې په توګه همدا (۳۰-۳۵) رقم محاسبه کړو، نو د دوو قومونو مجموعي شمېر به (۶۰-۷۰) فيصده شي، د افغانستان په قومي شمېرنه يا يادونه کې معمولاً ازبکان تر هزاه ګانو وروسته يادېږي، نو که دا هم د پورتنۍ فرضيې له مخې له (۲۵-۳۰) فيصدو پورې اټکل شي، نو د درېيو قومونو مجموعي شمېر به (۸۰-۹۰) فيصدو پورې ورسېږي، پاتې (۱۰-۲۰) فيصده که دا نور قومونه لکه ترکمن، پشه يي، نورستاني، ايماق، قزلباش او نور محاسبه شي، نو سل په سلو کې پوره شول، په دې ډول نو په افغانستان کې د پښتنو د اکثريت خبره خو لا څه چې ښخي يې د موجوديت پوښتنه راولاړېږي؟ داسې او دې ته ورته احصايې له واقعي او رښتيني حالت څخه د يوه لوري غوښتنه او تقاضا لوړوي او د بل لوري منفي غبرګون راولاړوي، څکه نو د سياسي غوښتنو په طرح کولو کې له سرشمېرنې ناوړه ګټه پورته کېږي. هغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په افغانستان کې د تذکرې له مخې د نفوس ثبت او راجستر پیل شوی، نو دا هیله ډېره پیاوړې کېده، چې د وخت په تېرېدو سره به د نفوسو دقیق شمېر هم معلوم شي او بیا به دا مسئله د یوې سیاسي ستونزې په توګه نه مطرح کېږي، خو په افغانستان کې پرله پسې منفي بدلونونو او اوښتونونو نه یوازې دا هیله تکنۍ او ځنډنۍ کړه، بلکې نورې ستونزې یې هم راولاړې کړې.

د ناوړه سیاسي بدلونونو ترڅنګ د احصایې د کارکوونکو لاسوهنه، درغلي، قومي او سیمه ییز لیدلوري هم ډېرې منفي اغېزې وشیندلې، له کومه وخت چې د تذکرو وېش پیل شوی نو ورسره سمه، قومي اړونه او بدلونه هم پیل شوې، په انفرادي او ډله ییز ډول د یوه قوم هویت ختم شوی او په احصائیه کې یې په قصدي درغلي شوې ده. د دې کار یو غټ علت دا و چې د احصایې اکثره مامورین ناپښتانه وو. نه یوازې د پښتنو شمېر په کې کم و، بلکې د نورو قومونو لکه ازبک، پشه یانو، نورستانیو، بلوڅو او نورو شمېر هم په کې کم و، همدا علت و چې د نفوس په ثبت او راجستر کې دا ټول قومونه ډېر متضرر شوي دي. اکثرو تذکرو ته به تاسو پام کړی وي، د تذکرې متن پښتو، خو هغه ځایونه چې باید په قلم په کې څه ولیکل شي، هغه دري دی. زما په خپله تذکره کې یې د سن په کور کې لیکلي: ((چهارده ساله شصت)). (پر شپېتم کال څوارلس کلن) د سترګو او وېښتانو رنګ او نورې ځانګړتیاوې خو پرېږده، له دې څخه ښکاري چې د احصایې اکثره مامورین پر پښتو نه پوهېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولیز ډول ډېرو کمو پښتنو تذکرې اخیستي، ددې یو علت دا و چې په افغانستان کې د تذکرې ترلاسه کول د ژوند یو ډېر مهم ضرورت نه ګڼل کېده، هغو کسانو چې تذکرې یې نه دي اخیستي، هغو خو د قومي هویت د بدلانه زیان نه دی زغملای او نه د احصایې مامورینو د درغلۍ ښکار شوي، خو هغه چا چې تذکرې اخیستي پر ګڼ شمېر یې دا څپه تېره شوې، هغه پښتانه چې نالوستي وو، هغوی ته چې د احصایې مامور صیب هر څه په تذکره کې لیکلي دا نو د هغه مهربانۍ پورې اړه درلوده، یو زیات شمېر دا ډول خلکو ته په تذکره کې د (پښتانه) پر ځای (تاجک) لیکل شوي، کلونه پس چې یې زامن لوستوال شوي او هغوی د خپل پلار تذکره کتلې، نو بیا دې نمیګړتیا او تېروتنې ته متوجه شوي چې نړه پښتانه ته تاجک لیکل شوي دي.

د ننګرهار د سره رود په ولسوالۍ کې څو تنه داسې وو، چې پر خپلې جبارخېلۍ او پښتونواله یې سرماتوه، خو کله چې یې خپلې تذکرې وکتلې په تذکره کې یې ورته تاجک لیکل شوي وو، یو چا د سره رود له یوه جبارخېل سره ګپ لګاوه او ورته یې وویل: ((اینه بیادر خوب شد که در تاجک هم جبارخېل پیدا شد ما خو دیگم به اونها نزدیک شدیم، بری ما از پشتونولیت لاپ میزدی خوب شد که اخر بری ما خړ شدی)) جبارخېل وویل: ((ولاچه بگویم دیگه اونا نبشته کده.)) هغه مخکې ورځو کې د حصارک ولسوالۍ یوه مخور وویل: ((تاسې لاد سرخرود ولسوالۍ د جبارخېلو غم وړې یاست ان زموږ په ولسوالۍ کې جبارخېلو ته تاجک لیکل شوي دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو بل ملګری په جرمني کې اوسي او د کونړ زېږ پښتون دی، په پښتو او پښتونولۍ کې تر توري هم تېره دی، په تېر ساپی دی، هغه راته وويل: ((... دا لاځه کوې چې زما او د حاجي صاحب (مقصد يې خپل پلار و) په تذکره کې هم تاجک ليکل شوي دي.)) دې سره ټولو وخندل. د پښتنو يو شمېر سيمو کې څلور پينځه لسيزې مخکې کسبګرو ته چندان په ښه سترګه نه کتل کېدل. اکثره کسبګر له اقتصادي پلوه د وروستۍ طبقې خلک وو، نو دې کسبګرو به سره له دې چې ټول پښتانه وو، خو ځان به يې د نورو زورورو له وېرې کوم خاص قومي ګروپ پورې نه تړه، کله چې به د تذکرې د وېش وخت راغی، نو دوی خو به د احصايې مامور ته له وېرې خپل قوم نه ښوده، نو بيا خبره د احصايې د مامور ترحم ته پاتې کېده او د هغوی ترحم خو معلوم و.

يوه ورځ مې له خپل ملګري شېرعلم امله وال څخه پوښتنه وکړه چې په تېرو وختونو کې د تذکرو د وېش برخه کې د غسې درغلۍ شوي، تاسو پشه يانو کې خو به د چا په تذکره کې تاجک يا پښتون نه وي ليکل شوی؟ هغه وويل: ((دا عجيبه خبرې کوې ټول ده نور له تاجکو ډک دی، څومره چې دې په کار وي زه به يې سبا درته راوړم.)) ما ويل نه بابا داسې به نه وي هغه وويل: ((دوه ورځې ماته وخت راکړه)) دوه درې ورځې وروسته يې ګڼ شمېر تذکرې راوړې هغه وويل دا يې نمونه ده، زه نه شم کولای ټولې تذکرې درته راټولې کړم. په ځينو تذکرو کې پشه يانو ته پښتانه خو په اکثرو تذکرو کې پشه يانو ته تاجک ليکل شوي وو، څو موده وروسته زه خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسوالۍ (الینګار) ته لاړم، د اساسي قانون لپاره د عامه خبرونې یوه غونډه وه، د الینګار ولسوالۍ له بېلابېلو درو څخه د بېلابېلو قومونو له خوا استازي او مشران په کې ناست وو، د اساسي قانون پر ګټېو، د افرادو پر حقوقو، ژبو، فرهنګ او د قومونو پر ورورۍ خبرې وشوې، کله چې خبره د قومونو ورورۍ ته راورسېده، نو یو تن پاڅېد او ویې ویل: «زه د سالاو درې اوسېدونکی په قوم پشه یي یم، جهاد مې کړی او اوس د یوه مکتب مدیر یم، دا څنګه حقوق دي، زه به د خپلې درې د ټولو پشه یانو تذکرې درته راوړم چې څه یې په کې لیکلي؟» موږ حیران شو، چې څه یې په کې لیکلي، ده یو ځل بیا ناستو خلکو ته وویل: «زموږ د درې خلک په قوم څه دي؟» ټولو ویل: «پشه یان» ده بیا وویل. «دا نو ولې یې موږ ته په تذکرو کې لیکلي: تاجک.» ده زیاته کړه: «ورونو د تعصب له مخې دا خبره نه کومه، لغمان کې تاجک نه شته که وي هم ددې غرو سرو کې څه کوي؟ مقصد مې دادی چې اوس دا قانون جوړېږي، موږ یې ملاتړ کوو، خو سبا چې بیا تذکرې وېشل کېږي موږ سره داسې ټګي برګي ونه شي.»

تر الینګار وروسته موږ غربي نورستان ته لاړو، په غربي نورستان کې پشه یان، ګوجر، نورستانیان او پښتانه اوسېږي، هلته هم په یوه واړه خو د مخورو او قومي مشرانو په یوه مجلس کې د ننګراج له یوه وکیل (غلام سخي) څخه چې په قوم پشه یي دی، پوښتنه وشوه چې د الینګار پشه یانو شکایت کاوه چې زموږ په تذکرو کې یې تاجک لیکلي، ستاسو په تذکرو کې خو به چا ته داسې نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکل شوي، وکیل غلام سخي په خندا شو او ویې ویل: ((صیبه دا درې اکثره پښه یان دي، پورته بیا نور قومونه ګوجر، وایګلي او وامایي دي. اوس خو دا شل کاله انقلاب کې تذکرې نه دي تقسیم شوي پخوا داودخانۍ اوظاهرخانۍ کې تذکرې وېشلې شوي، هغو اکثرو کې زموږ پښه یانو ته تاجک لیکل شوي، هغه وخت کې خلک ساده ګان وو، په دې نه پوهېدل چې دا څه مانا ؟ اوس هم چندان نه پوهېږي، خو که دا ځل تذکرې والا راغلل، نو زه به ورته وایم چې پښه یانو ته به پښه یان لیکي.))

د مرکزي نورستان وکیل ګل اعظم خان او د غربي نورستان وکیل عطاء الله خان هم په دې مجلس کې ناست وو، هغوی وویل: ((په نورستان کې هم دا حال دی کومې تذکرې چې دوی هغه وخت په نورستان کې وېشلې دي په اکثرو کې یې نورستانیانو ته تاجک لیکلي دي.))

څه موده وروسته کابل ته لاړم، له معمول سره سم د پښتو د یو هڅاند خدایي خدمتګار (...) لیدو ته ورغلم هغه تر ستړي مشي وروسته سملاسي راته وویل: ((خبر شوې؟ ما ویل نه، څه شي نه، هغه وویل: ((د استاد رشاد لمسي ته یې په تذکره کې تاجک لیکلي)) ما ویل ظالمه زه دې وارخطا کړم دا خو وړه خبره ده، ما ویلې چې خپله یې استاد رشاد ته تاجک لیکلي... هغه یو دم رابرګ شو د استاد رشاد لمسي ته تاجک از برای خدا ډېر شرم دی ډېر بې غیرته قوم، پښتون ډېر ویده قوم دی. هغه بیا زیاته کړه چې استاد رشاد په دې خبره ښومره خفه دی. ((ما هغه ته وویل تاته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د یوه خپلوان د لغمان د الینګار د مولوي ګلندر خبره نه ده کړې چې هغه په خپلو پیسو له پاکستان نه د خپل کلي جومات ته یو لوډسپیکر راوړ او خلکو ته به یې هر سهار، ماسپښین او مازیګر وړیا نصیحت او تبلیغ کاوه، خو هېچا هم ورته غوږ نه ایښوده او یو نیم به لا په کې داهم ویل چې ددې (...) زوی ته لاګوره موږ باندې خپل یاسین پخوي، پلار به یې دکان کاوه اودی موږ ته وعظ او نصیحت کوي، څه خپل پدري کسب دې کوه.

مولوي ګلندر د خلکو دې بې تفاوتۍ ډېر په تنګ او بې ارزښته کړ، بلاخره د خپل لوډسپیکر مزي یې راټول او هغه یې د جومات له منارې ښکته راکښته کړ. بله ورځ یې ماته وویل: ((یاره عزیزه دا پښتانه دا ددې ولس خلک دا د ابو جهل قوم دی والله په بالله که څوک یې اصلاح کړي، څو چې اسرافیل ورته په غوږ کې شپېلۍ ونه وهي والله که یې راویښ کړي، ماته یې دسر په کاسه کې اوبه راکړې او نور ما هم همداسې پرېښودل ځئ چې هر طرف ځئ.))

(...) ته مې وویل چې تا ښخه هم مولوي ګلندر جوړ شوی اخر به دخپل لوډسپیکر تنستې راټولې کړې، هغه په خندا شو یاره ښېشکه چې دا د ابو جهل قوم دی دا نه اصلاح کېږي، ډېر بې غیرته دي او بېخ یې وباسې هی))

له کابله – جلال اباد ته راستون شوم، دفتر کې لاناست نه وم چې یوځل بیا شېرعلم خان راننوت خوله یې له خندا ډکه وه او همدا یې ویل (نوی انکشاف، نوی انکشاف) ما ویل څه اتوم دې کشف کړی که څنګه؟ هغه ویل اتوم نه هم بدتر. ما ویل څه دي؟ ده ویل: ((د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو جوغه دار هم تاجک شو» ما ویل دا څه وایې کوم جوغه دار؟ څوک یادوې؟ د پښتنو جوغه دار څوک دی؟ خو همدا (...) درته یادوم چې کله د پښتنو خبره راشي دده په مخکې څوک سن هم نه شي کولای او کله چاته د خبرو نوبت ورکوي، ما ویل هغه خو مې همغه ورځ ولید روغ او جوړ دی، څه خو یې نه دي کړي؟ امله وال وویل ته غوږ نیسه، که نه خبره داسې ده: «ما غوښتل پر هغو مسایلو یوه مقاله ولیکم چې مخکې مو پرې خبرې کړې وې» ماویل کوم مسایل؟ هغه وویل: «هېر دې شول هغه د تذکرو مسایل چې د خلکو قوم په کې بدل ښودل شوی دی» ما ویل ښه ښه په یاد مې شو، ښه اوس کیسه کوه. امله وال وویل: «د همدې ډول تذکرو د پیداکولو په لټه کې وم، هغه ورځ د روداتو برو ته هسې د یوه کار لپاره تللی وم، یوه چا راته یوه زړه قواله (قباله) راکړه دا قواله هغه ستا د ملګري (...) د نیکه په نامه وه، چې له دوو نورو کسانو څخه یې څه ځمکه اخیستې وه، قواله مې لوستله لوستله چې د (...) د نیکه په نامه مې سترګې ولګېدې چې ګورم په قواله کې یې ورته تاجک لیکلي» ما ویل نه بابا دا ناممکنه ده، برو او تاجک دا هېڅ امکان نه لري هغه هم په خندا شو او ویې ویل: «زه هم دې ته حیران یم چې هلته او ګني، برو او تاجک.» امله وال سبا ته قباله راوړه، په قباله کې یې یو طرف ته قوم تاجک، بل طرف ته مومند او بل طرف ته شینواری لیکلي وو. عجیبه خبره خو داده چې په قباله کې یې د یوه پلار دوو زامنو (یوه ورور ته تاجک او بل ته مومند) لیکلي، قباله مې ښه وکتله ډېره پخوانۍ نه وه، د همغه مهال وه چې دري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبو مرزایانو خلکو ته په شعوري او نا شعوري ډول په تذکرو کې د قومونو د اړولو لړۍ پیل کړې وه، ما امله وال ته وویل چې (...) دربانديې خبر نه شي چې پوټکی به دې وباسي، هغه ویل دا ټکه خو یوازې پر (...) نه ده رالوېدلې، ددې وطن پر زرګونو څه چې په لکونو خلکو رالوېدلې ده، زموږ د ډېرو خپلوانو همدا حال دی، دا انجنیر غني څومره شعوري او تکړه سړی دی، ته لاړ شه وګوره د هغه په تذکره کې هم تاجک لیکل شوي، ما ویل نه بابا!! «امله وال ویل راځه شرط به وتړو» امله وال زیاته کړه: «انجنیر غني لا څه کوې دا څو نومیالي حاجیان صاحبان او داسې نور حاجیان صاحبان چې اوس ځانونه د ټولو پښه یانو مشران او لیډران ګڼي داسې اوازې او انګازې دي، چې د هغو په تذکرو کې هم تاجک لیکل شوي، خو ما خپله شخصاً د هغوی تذکرې نه دي لیدلې او چک کول یې هم څه اسانه کار نه دی.» ما ویل په هکله امله واله زه دې والله پرځان شکي کړم هسې نه چې زما د پلار او نیکه په تذکره کې تاجک نه وي لیکل شوي. یو ځل باید زه خپل ځان هم چک کړم. لغمان کې خپل کور ته لاړم، زړه مې درب درب کاوه، دخپل پلار زاړه اسناد د دوبۍ، ایران او د حج سفر اسناد او پاسپورت مې پیدا کړل، په هېڅ ځای کې مې د قوم لپاره د تاجک کلمه ونه لیدله، خو بیا هم زړه مې پوره تسل ونه کړ، ما ویل هسې نه چې د (...) کانه دربانديې وشي، د خپل نیکه (هدایت خان) د اسنادو د میندلو په لټه کې شوم، هېڅ پاڼه مې لاسته رانه وړه، له خپلې مور نه مې پوښتنه وکړه چې دنیکه مې کومه تذکره یا دهغه په نامه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسناد پاتې که نه؟ هغې ویل: ((نه زویه نیکه دې ډېر پخوا مړشوی، ان هغه وخت چې پلار دې لا وړوکی هلک و، هغه وخت کې تذکرې مذکرې او نور شیان نه وو، عکس چا نه پېژانده.)) بیا مې زړه ولګېده.

دا خو په ختیزو ولایتونو کې دا حال و دا چې په لوګر و لویه پکتیا، غزني، لوی کندهار، هرات، بادغیس، بلخ، شمال ختیزو، مرکزي ولایتونو او خپله په کابل کې به څه تېر شوي وي ؟د ختیزو ولایتونو له دې څو بېلګو څخه یې پته لګي.

اوس دنړیوالې ټولنې په مالي ملاتړ د افغانستان د حکومت له خوا په هېواد کې عمومي سرشمېرنه پیل شوې، خو دا سرشمېرنه دومره مرموزه او پټه ده چې هېڅوک ته یې پته نه لګي او هېڅوک ته یې معیار معلوم نه دی، مطبوعات پرې هم چندان تبصرې نه کوي او دولت یې هم د پایلو په باب ولس ته معلومات نه ورکوي. ملګري ملتونه په دې لړۍ کې په مستقیم ډول ګډون نه لري او نه یې چارې د هغوی له خوا سمبالېږي، ټول کار او چار د احصایې د مامورینو په لاس کې دی او ددې سرشمېرنې پایله هم د احصایې د مامورینو په رښتینوالي او درغلۍ پورې تړلې ده، لکه څنګه چې مو په افغانستان کې د احصایې د مامورینو پر تېر چلند باندې لنډه رڼا واچوله، نو د تېرې تجربې له مخې ویلای شو، چې پر اوسنۍ سرشمېرنه هم د سرشمېرنې د مامورینو لید لوری (نظر) او فکر پوره پوره اغېز لري، د مامورینو قومي، سیمه ییز او سیاسي تړاو د احصایې پر رښتیني ثبت تاثیر غورځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسنۍ احصايې اکثره لوړ رتبه مامورين د طالب نظام تر ړنګېدو وروسته مقرر شوي، د تقرر ددې پړاو اکثره اشخاص په يوه خاص تنظيم او ډلې پورې چې د دولت اکثره حساس پوستونه يې اشغال کړي، تړلي دي. دا ډول مامورين په شعوري ډلو هڅه کوي په احصائيه کې د خپلې سيمې او قوم خواته ډنډۍ وهي او کله چې د عمومي سرشمېرنې نتيجې اعلانېږي، نو دوی به ډېره ګټه کړې وي، په نړيواله ټولنه کې هم ځينې هېوادونه او ځينې خاصې سياسي ډلې او ډلګۍ دې سره مينه او لېوالتيا لري، چې په افغانستان کې عمومي سرشمېرنه په دقيق ډول تر سره نه شي، ځينو دا ډول کړيو په افغانستان کې دلړکيو د حقوقو شعار راپورته کړی او ځينو لا دا فرضيه هم وړاندې کړې چې په افغانستان کې هېڅ قوم اکثريت نه دی، ټول اکثريت دي يا په بله وينا ټول برابر دي، دا ډول کړۍ د کورنيو کړيو په مرسته غواړي، دې فرضيې ته عملي بڼه ورکړي او په افغانستان کې د اکثريت او اقليت واقعيت له منځه يوسي.

سره له دې چې په نورو هېوادونو کې سرشمېرنه د ټولنيزې پرمختيا، اقتصادي ښېرازۍ او د ژوند د نورو چارو د سمبالښت لپاره ترسره کېږي، خو په افغانستان کې د سرشمېرنې غټ ټکی همدا قومي ماهيت دی، چې په راتلونکي کې اکثره سياسي او اقتصادي امتيازونه ور پورې تړلي دي. په هغو ولايتونو کې چې تراوسه په اصطلاح عمومي سرشمېرنه ترسره شوې، هغه د لاندې څو دليلونو له مخې دقيقه نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- هر کلي ته د احصایې مامورین نه دي ورغلي.
۲- کوم کلي ته چې ورغلي هلته له ټولو خلکو څخه پوښتنه نه ده شوې.
۳- ځینو کلیو ته بېخي نه دي ورغلي، په احتمالي ډول یې احصائیه اخیستې.
۴- د احصایې هغو مامورینو چې په عملي ډول یې احصائیه اخیستې، هغوی اکثرو خپل فورمونه په پنسل ډک کړي، دا چې د کابل په مرکزي دفتر کې هغه پاڼې په قلم په بل شکل ډکې شوي، سپینې شوي، عوض شوي او ځینې حساس مسایل لکه قوم او ژبه په کې بدل شوي او که پر خپل ځای پاتې دي په دې باب هېڅ پته نه لګي.
۵- هغو ولایتونو کې چې احصائیه بشپړه شوې، د نویو ورغلیو مهاجرینو او داخلي بېځایه شویو سرشمېرنه به څنګه کېږي؟ که دوی د UNHCR ثبت شوي مهاجر په دې شمېرنه کې ورګډوي نو هغوی چې له UNHCR سره هېڅ ثبت نه دي، هغوی به څنګه کېږي؟
۶- ایا داسې کوم ارګان او تضمین شته چې که چېرې د احصایې مامورین د چا قومي او ژبني هویت بدل کړي، نو دا بدلون بېرته اصلاح شي او په ټولیز ډول د احصایې د مامورینو د درغلیو مخه ونیول شي؟
۷- څرنګه چې د احصایې اکثره مامورین دري ژبي دي، نو دوی چې هرې سیمې په تېره بیا پښتنو سیمو ته ځي نو څرنګه چې دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو نه پوهېږي د سیمې له خلکو سره په دري خبرې کوي، هغوی چې ورسره په دري خبرې وکړي، نو دوی هغه ټوله سیمه په دري ژبو کې شمېري، د احصایې د مامورینو له خوا پر ډکې شوې فورمې باندې هېڅ کلیوال نه پوهېږي، چې ده ته یې په شمېر، قوم او ژبه کې څه لیکلي دي.

۸- اکثر مامورین له کابله راځي، د ولایتونو او ولسوالیو د احصایې مامورین په دې کار کې چندان ونډه نه لري، دوی له سیمې سره پوره بلد نه دي، هره هغه سیمه چې ددې مامورینو خوښه شي او د دوی لوکس ګاډی هلته ورتللی شي، هلته ورځي او له نورو سیمو سره سروکار نه لري.

۹- اکثرو ولایتونو کې لا پوره امن ټینګ نه دی، په دې ولایتونو کې داسې سیمې او ولسوالۍ هم شته چې د احصایې مامورین خو لاڅه چې د دولت عادي مامورین هم نه شي ورتللای، دا په داسې حال کې ده چې د احصایې مرکزي دفتر اعلان کړی، چې په دې ولایتونو کې احصائیه بشپړه شوې ده، دا څنګه احصائیه ده له هوا څخه اخیستل کېږي که څنګه؟ د همدغو تشویشونو د رفع کولو لپاره د دولت له لومړۍ درجې واکمنو سره دوه ځله تماسونه ټینګ شول او دا ټولې اند ېښنې ورته بیان شوې، خو تراوسه لا په دې اړه کومه پرېکړه نه ده شوې او دا لړۍ لا دوام لري. پوره باور دی هغه سرشمېرنه چې د درغلۍ له لارې ترسره شي په راتلونکي کې به د ټول هېواد په کچه سترې ستونزې او کړکېچونه رامنځته کړي، دلته به لومړی له غلطې احصایې څخه د څو احتمالي ستونزو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه وکړو او بیا به څو داسې ټکو ته د وړاندیز په ډول اشاره وکړو چې د دې ډول درغلیو مخه پرې نیول کېدی شي.

۱- له غلطې احصایې څخه به په هېواد کې یو لوی سیاسي کړکېچ رامنځته شي.

۲- اقتصادي پرمختیا او د پوهنې د ودې په برخه کې به هېواد کې د بېلابېلو سیمو او ولایتونو ترمنځ انډول له منځه لاړ شي.

۳- په عمومي انتخاباتو، ملي شورا (ولسي جرګه) او سیمه ییزو جرګو کې به سیاسي عدالت تامین نه شي، ځکه چې د ولسي جرګې د څوکیو شمېر به احتمالاً د نفوسو له مخې ترسره شي.

۴- د ټولنیز عدالت د تامین لاره به ډب شي.

۵- د بلې ربښتینې سرشمېرنې ضرورت به راوټوکوي، پر دویم ځل سرشمېرنه به بیا په لسګونو ملیونو ډالره لګښت وشي، که دا کار هم وشي، نو په مجموعي ډول به پر سرشمېرنو د خلکو باور له منځه لاړ شي.

۶- غلطه سرشمېرنه به د سیاسي او فرهنګي کړیو ترمنځ سخت بحثونه راوپاروي او دا کار به د قومي دښمنیو سبب شي.

۷- پر غلطه سرشمېرنه به ډېر زیات مالي لګښت وشي او نتیجه به یې هم منفي وي، د دې غلطۍ د اصلاح لپاره دوه برابره فکري او مالي لګښت ته اړتیا ده.

۸- د غلطې سرشمېرنې له مخې هغه امتیاز چې ځینو ډلو او سیمو ته ورکول کېږي، د هغو بېرته اخیستل د دښمنۍ معادل کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹- غلطه سرشمېرنه کېدی شي د هېواد په اداري جوړښت کې د بدلانه سبب شي، ځکه ځینې سیمې او قومونه به د غلطې سرشمېرنې له مخې د زیاتو اداري واحدونو د جوړېدو غوښتنه وکړي.

۱۰- په غلطه سرشمېرنه کې له قومي او مانیز پلوه له یو چا څخه سرغوڅېږي او پر بل باندې په مصنوعي ډول ایښودل کېږي، ناچل او مصنوعي سرونه د چلېدو وړ نه دي.

۱۱- په ټولیز ډول ناسمه سرشمېرنه په هېواد کې د لسګونو سیاسي، ټولنیزو او قومي ستونزو د ټوکېدو سبب کېدلای شي، چې د ټولو یادونه یې دلته ضرور نه ګڼو.

د ناسمې سرشمېرنې د مخنیوي حل لاره:

۱- تر ټولو د مخه باید په اوسنیو شرایطو کې سرشمېرنه بېخي ودرول شي.

۲- کله چې د جمهوري ریاست لپاره انتخابات ترسره شي او یو منتخب حکومت رامنځته شي، نو کېدی شي په هېواد کې ورسره سوله او ثبات هم ټینګ شي.

۳- د احصایې د ریاست په تشکیلاتي جوړښت کې دې پوره او چورلټ بدلون راشي، د هر قوم او هرې سیمې متناسبه استازي دې په کې تامین شي، چې هېڅ ته د درغلۍ چانس برابر نه شي.

۴- په ټولو ولایتونو او ولسوالیو کې دې د احصایې دفترونه فعال، پرسونل دې مسلکي او پوره تخنیکي امکانات دې ورکړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د مهاجرو بېرته راستنېدو ته دې انتظار وو ېستل شي.

۶- سرشـــمېرنه دې د ملګـــرو ملتونـــو او اســـلامي کنفـــرانس او همدارنګـه د يـو شـمېر ملـي ګونـدونو د اسـتازو تـر څـارنې لانـدې ترسره شي.

۷- تـر هغـه پـورې چـې دا ټـول شـرايط برابـر شـوي نـه وي، پـه افغانسـتان کـې احصـائيه اخيسـتل پـه لـوی لاس د ګڼـو سـتونزو د راپيداکولو په مانا ده او تر ګټې يې زيانونـه څو ځله زيـات دي دا سرشمېرنه نه، بلکې سر غوڅونه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راروانې ټاکنې غره توب، تدبیر او څو اټکلونه

> دا لیکنه ما د جمهوري ریاست تر عمومي ټولټاکنو دمخه کړې وه او کورېت مجلې پر ۱۳۸۵ ل کال د جمهوري ریاست ټولټاکنو دمخه چاپ کړه. هغه وړاندوینه چې په دې لیکنه کې شوې وه، دانتخاباتو د ډېر تر پایته رسېدو وروسته پر واقعیت بدل شو.

خو په انتخاباتو او سیاست کې خوش باوري په کار نه ده، په تېره بیا په انتخاباتو کې، ځکه د انتخاباتو نتیجه یو انجام شوی عمل دی، چې بیا نه راګرځي. اکثره وخت هغه ځوک ټاکنې بایلي چې پر ځان ډېر غره وي. د تدبیر پر ځای له تکبر او د هوش پر ځای له جوشه کار اخلي. هره رایه یې خپله ګڼلې وي او خپل هر مخالف ته یې په نه سترګه کتلي وي. ټولې رایې یې د خپل ځان په ګټه پوره محاسبه کړې وي او ضایعاتو ته یې هېڅ پام نه وي اړولی. پر هر چا یې باور کړی وي او د هر چا رایه یې خپله ګڼلې وي. دا ډول خلک اکثره وخت په انتخاباتو کې ماتې خوري. وروسته بیا پر انتخاباتي کمیسیون، پر خپلو نږدې ملګرو، مخالفانو او اړوندو ادارو نیوکې کوي او په انتخاباتو کې د لاسوهنې او درغلۍ تور پورې کوي، خو هوښیار سیاستوال د وټونو دقیقه محاسبه کوي، ان د عرضې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډول د خپلې تقاضا کچه ټیټه ښيي. په انتخاباتو کې معمولاً درې ډوله رایې موجودې وي:

الف- پخې رایې: پخې رایې، هغو رایو ته وایي چې رایه اخېستونکي پرې سل په سلو کې باوري وي او رایه ورکوونکو هم ورسره په شفاهي یا لیکلي بڼه ژمنه کړې وي او یا ده ته په دویم یا درېیم لاس د هغو د رایې د ورکړې ډاډ ور رسېدلی وي. دا رایې د رایې اخیستونکي له نظره پخې دي، خو ایا د ټاکنو د متخصص او کارکوونکي له نظره هم پخې دي که نه؟ نه هېڅکله پخې نه دي. د ټاکنو د عملي کارکوونکو له نظره هغه رایې چې د پردې تر شا په پټه اچول کېږي، هغه هېڅکله هم پخې نه دي. په دې رایو کې د پنځوسو رایو داسې احتمال دی چې بلې خوا یا خواوو ته به ځي ځکه هغه رایه ورکوونکي چې له یوه رایه اخیستونکي سره د رایې ورکولو ژمنه کړې، له بل سره یې هم کړې، په تېره بیا په داسې حال کې چې د مالي ګټو او واک د ورکړې د امتیاز خبره هم په کې مطرح وي، رایې ورکوونکي هم سل په سلو کې پر دې باوري وي چې د ده استعمال شوې رایې هم نه افشاء کېږي او رایه اخیستونکي ته هم هېڅ پته نه لګي، چې چا د چا په ګټه خپله رایه کارولې ده. په همدغو پخو رایو کې بیا په سلو کې د لسو رایو د غلط او ناسم استعمال اټکل هم شته، خصوصاً په وروسته پاتې ټولنو کې چې خلک نه پوره لوستوال دي او نه هم د انتخاباتو له پروسې سره اشنا دي. خلک په اسانۍ نه پوهېږي چې څنګه خپله رایه خپل مطلوب شخص ته واچوي، د انتخاباتو له تخنیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکاناتو، لکه وټ کارډ، د کاندید صندوق، وخت او عمل څخه په ښه ډول ګټه نه شي اخیستلای. یانې هغه کاندید چې سل په سلو کې یې خپلې رایې پخې ګڼلې، په واقعیت کې د هغه رایې په سلو کې ۳۰-۴۰ دي.

ب – اټکلي یا احتمالي رایې: دا هغه رایې دي چې په ولس کې شته خو کاندید یې په شخصي ډول له چا څخه ژمنه نه ده ترلاسه کړې، احتمالي رایې معمولاً د کاندیدانو د شمېر په تناسب وېشل کېږي. مثلاً په یوه سیمه کې څلور تنه کاندیدان دي، د اټکل له مخې یو کاندید کېدی شي له څلورو رایو څخه یوه رایه ترلاسه کړي، د احتمالي رایو اټکل هم احتمالي دی. هر څوک چې ددې احتمالي رایو پر بنسټ د رایو محاسبه د خپل ځان په ګټه کوي په حقیقت کې خپل ځان تېر باسي او کاندید له تدبیري امکاناتو لرې باسي.

ج- مبهمې رایې: ځینې رایې داسې هم وي چې نه یې شمېر معلوم وي او نه یې د چا په ګټه د استعمال احتمال، دا ډول رایې کېدی شي، بې تاثیره یا خنثی رایې وګڼل شي، خو نه سل په سلو کې بې اغېزې، خو د تاثیر څرنګوالي مشخصول یې ګران کار دی. په انتخاباتو کې د دوو نورو رایو په اندازه ډېر رول نه لري. په انتخاباتو کې هغه کاندیدان همېشه بریمن دي، چې د رایو دقیقه محاسبه او د خپل ځان په ګټه د رایو ډېر ټیټ حد محاسبه کړي او د خوش باورۍ پرځای د رایو د زیاتولو پر عملي لارو چارو غور کوي، داسې لارې چارې لټوي چې د احتمالي او مبهمو رایو د راخپلولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبب شي. اوس راځو دې ته چې په افغانستان کې د جمهوري ریاست دا ګڼ شمېر کاندیدان څومره پخې، څومره احتمالي او څومره مبهمې رایې لري، د کاندیدانو د نفوذ او وړتونو ساحې کومې کومې دي او هلته د وړتونو احتمالي شمېر څومره دی؟

په افغانستان کې د جمهوري ریاست لپاره د دې دوه ویشتو کاندیدانو په جمله کې یې اکثره کاندیدان د شخصي عقدو، ځاني ګټو، د ځان د مطرح کولو او په اینده کې د امتیاز لپاره پر منتخب جمهور رئیس د فشار راوړلو او د ائتلافونو د جوړولو په نیت ولاړ دي. یوازې د ګوتو په شمار کاندیدان شته چې په ولس کې له بېلابېلو لارو څخه یو څه رایې راخپلولای شي. ځینې داسې کاندیدان هم شته چې هغه ان د خپلې سیمې په کچه هم مطرح نه دي، پاتې خو لا د ټول افغانستان په کچه. له کرزي صیب څخه پرته چې په احتمالي ډول کولای شي د افغانستان له بېلابېلو سیمو څخه رایې راټولې کړي، نور اکثره کاندیدان یوازې د خپل ولایت او هغه قوم په دایره کې را ایسار دي، چې دوی ورپورې تړلي دي. د ډېرو کاندیدانو شتوالی یو لړ ښېګڼې او بدګڼې لري، چې دلته به ورته لږ شان اشاره وکړو:

۱- ښېګڼې: ښېګڼې یې دا دي چې په هېواد کې به د ولسواکۍ تمثیل وکړي. که څه هم په هېواد کې اوسنۍ ولسواکۍ د برچې تر څوکې او د B۵۲ الوتکو تر وزرونو لاندې راټوکېدلې، خو بیا هم خلک د پخوا په انډول دا یو غنیمت ګڼي، اوسنۍ نړۍ د تصنع دنیا ده، هغوی هم که یو شی په حقیقي ډول نه وي، خو چې مقصد

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تصنعي او تمثيلي ډول وړاندې شي، خصوصاً زموږ په شان يوې اختناق ځپلې ټولنه کې، دوی پرې اکتفا کوي. په هېواد کې به يو زيات شمېر سياسي کدرونه د شهرت پوړۍ ته ورسېږي، پر ځان به باوري شي، ولس به د انتخاباتو له لارې د دېموکراسۍ تمرين وکړي، خلک به زړور او سرونه به يې خلاص شي او تر ټولو مهمه دا چې دې مظلوم ولس ته به خپل قدر معلوم شي، د يو زيات شمېر هغو کانديدانو جيبونه به هم تش شي او پانګه به يې پر ولس تقسيم شي، چې غواړي د پيسو په زور رايې ترلاسه کړي. سياستوال خصوصاً کانديدان به دې ته اړ شي، چې د رايې ترلاسه کولو لپاره د ولس د عادي فرد درناوی هم وکړي او ځينې به لا دې ته هم اړ شي، چې د خپلو سياسي مقاصدو د ترلاسه کولو لپاره ولس ته څه نا څه ټولنيز او ودانيز خدمتونه هم ترسره کړي. د ډېرو کانديدانو تر منځ به ولس ته هم ددې چانس زمينه برابره شي، چې تر ټولو غوره شخص ته رايه ورکړي.

۲- بدګمني: د ډېرو کانديدانو د شتوالي بدګمني دا دي، چې انتخابات له تخنيکي پلوه ستونزمنوي، د صندوقونو زياتوالی او يا هم په واحد ووټ کارډ کې د عکسونو زياتوالی ددې سبب ګرځي، چې يو زيات شمېر خلک خپل ووټ په دقيق ډول استعمال نه کړای شي. په ووټ کارونه کې زياته تېروتنه رامنځته کېږي. کله کله د کانديدانو منفي رقابت خونړيو ټکرونو ته لاره برابروي او کله کله بيا کانديدان د خپلو ځاني ګټو لپاره يو د بل پر ضد داسې ائتلافونه جوړوي، چې ملي ګټو ته زيان رسوي، کله کله داسې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چې له ګټونکي سره د ائتلاف له لارې له هغه نه لوړ امتیاز ترلاسه کوي، په داسې حال کې چې په نورمالو شرایطو کې دوی هېڅکله د دې پوست لپاره وړ اشخاص نه دي. یانې په وروستۍ نتیجه کې منتخب حکومت بیا یو بل ډول ائتلافي شکل غوره کوي او ائتلافي حکومتونه ډېر کاواکه وي او همېشه د مصلحت او سازش پر ستنو ولاړ وي.

اوس راځو په افغانستان کې د انتخاباتو احتمالي نتیجې ته: که څه هم مخکې تر مخکې د ټاکنو د نتایجو ارزونه څه اسان کار نه دی او نه څوک په مطلق ډول حکم کولای شي چې دا شخص یا ډله به حتماً بری ترلاسه کوي، خو په انتخاباتو کې همېشه د (احتمال) پر بنسټ ارزونه کېږي او له بېلابېلو قرینو څخه سړی د نتیجې نسبي وړاندوینه کولای شي. د انتخاباتو نتیجه اساساً د سیاسي اکثریت له مخې ټاکل کېږي. د سیاسي اکثریت په ترلاسه کولو کې ډېر مسایل رول لري، لکه قومي، مذهبي اکثریت، هغو ته منسوب اشخاص او د کاندیدانو پراخه ستراتیژي، کدرونه، مالي امکانات، کورنی او بهرنی چاپېریال او نور. څوک یې مني که یې نه مني په افغانستان کې د اوسنیو انتخاباتو محور (قومیت) دی. تاسې وګورئ د جمهوري ریاست هر کاندید دوو نورو قومونو ته منسوب اشخاص د مرستیال په توګه ټاکي، دا په دې مانا چې د هغه قوم رایې راخپلې کړي، نو که چېرې انتخابات د مسلک او سیاسي پوهې پر بنسټ وای، نو بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول انتخاب ته اړتیا نه وه، اوس په دې کاندیدانو کې ګورو
چې د چا د نفوذ ساحه پراخه ده؟

لومړی- حامد کرزی: د عیني واقعیتونو او د حامد کرزي د
دوه نیم کلن عملي واک او سیاست د تجربې له مخې دی یو
افغانستان شموله شخص دی، که څه هم پښتانه له ده څخه ګیلې
مانې لري. د ده د واک پر وخت لږکیو ته ان تر خپل استحقاق زیات
امتیاز ورکړل شو، هزاره او تاجک لږکیو ته ګڼ شمېر دولتي
مقامونه او د دوو نویو ولایتونو امتیاز څه ساده خبره نه ده. دی
کولای شي د دې دوو قومونو او نورو لږکیو نسبي ملاتړ ترلاسه
کړي، د ده د دوو مرستیالانو ټاکنه هم پر دې برخه کې بې اغېزې نه
ده. خو د کرزي د ووټونو اصلي ساحه پښتون مېشته ولایتونه دي.
پښتانه به له ګیلو او مانو سره سره اکثره څکه کرزي ته رایې
ورکړي، چې په کاندیدانو کې د ده جوګه بل پښتون کاندید نه
شته، که چېرې د انتخاباتو کمیسیون په عادلانه ډول د کوچیانو او
په پاکستان کې د افغان مهاجرو لپاره د راجسټر پروسه تضمین
کړي، نو د کرزي د بریالیتوب احتمال په باور بدلېدلای شي. لنډه
دا چې کرزی د افغانستان له هر قوم څخه یوه لاژمه فیصدي رایې
او د اکثریت پښتنو اکثریت رایې هم خپلولای شي. لنډه دا چې که
انتخابات له تخنیکي پلوه واقعاً عادلانه وي او په ټول افغانستان
کې رایې اچوونکو ته یو شان او اسانه شرایط مساعد وي، نو د
کرزي د ګټلو احتمال زیات دی. خو که په پښتون مېشته ولایتونو
کې د انتخاباتو لپاره ټول شرایط مساعد نه وي، د دې احتمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته چې کرزی د لومړي پړاو په انتخاباتو کې کامیاب نه شي او تاکنې دویم پړاو ته ولوېږي.

دویم- یونس قانوني: د حامدکرزي د مخالفو کاندیدانو په جمله کې یونس قانوني تر نورو غښتلی دی. قانوني ښه ژبور او د سیاست په رموزونو پوه دی. دی د انتخاباتو لپاره پوره مالي امکانات لري، د نظار شورا او جمیعت تنظیم یوه غوښنه برخه یې ملاتړ کوي، له پوهنې وزارت څخه یې لامخکې تر مخکې یو سیاسي وزارت جوړ کړی او د خپلې ایډیا پلوي یو زیات شمېر اشخاص یې په حساسو پوستونو کې ځای پرځای کړي، دی هیله من دی چې دا کسان به په انتخاباتو کې د ده لاس قوي کړي. دغه راز د کورنیو چارو وزارت په اړوندو ارګانونو کې هم د ده په لاس مقرر شوي اشخاص لاپر خپل ځای دي. د تاجکانو په منځ کې په اوس وخت کې دی تر هر چا زیات محبوب دی. دغه ټول امتیازونه دی ددې جوګه کوي، چې د کرزي د مخالفو کاندیدانو په منځ کې قوي دریځ ترلاسه کړي، خو ایا دا ټول ددې لپاره کافي دي چې له کرزي څخه میدان وګټي؟ په څرګند ډول ویلای شو چې نه.

ښاغلی قانوني د پورتنیو برلاسیو تر څنګ یو زیات شمېر داسې نیمګړتیاوې هم لري، چې هغه د ناکامۍ کندې ته راکاږي: قانوني د جنګ د دورې محصول کدر دی چې نه ورسره د نړیوالې ټولنې دیموکراتیکه خوا موافقه ده او نه ورسره د افغان ولس اکثریت ؛ قانوني هغه شخص دی چې د کابل په تنظیمي جګړو کې یې د جمیعت او نظار شورا د یو جګ پوړي غړي په توګه فعاله ونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستې او کـه چېـرې د کابـل د ورانـۍ حسـاب کتـاب کېـږي، نـو قـانوني هـم لـه دغـه قـانوني حسـاب کتابـه خلاصـېدلای نـه شـي. د امریکـايي پوځونـو پـه مټ د طالبـانو د سـقوط پـر مهـال د جمیعـت تنظیم د ملېشو له خوا د هېواد په شمال او نورو سیمو کې یو زیـات شمېر افغانان ځورول شوي، بې عزتـه شـوي او جبراً مهـاجرت تـه اړ شـوي دي. د دا ډول منفـي هڅـو سلسـله هـم قـانوني او د جمیعـت نورو مشرانو پوره تړل کېږي. پـه پـوهنې وزارت کې هم د ده سـیمه ییز او ژبنی تعصب څرګند و. د بېلګې پـه تـوګه د (معـارف) جریـده کې په سلو کې دوه برخې پښتو هم نه وه، د ده په وخت کې شپاړس نیم ملیونه ټوکه درسي کتابونه چاپ شول، چې له هغې جملې څخـه یوازې څلور نیم ملیونه ټوکه په پښـتو او نـور ټـول پـه دري ژبـه وو او بـس. لـه دې ټولـو خبـرو پرتـه د ښـاغلي قـانوني د ووټونـو سـاحه پـه لـومړي ګـام کـې پنجشـېر او نـورې تاجـک مېشـتـه سـیمې دي. د مسعودي جلال، عبدالحفیظ منصور، لطیف پدرام او ځینو نورو کاندیدانو د نفوذ ساحه هم تاجک مېشتې سیمې دي، سره له دې چې اټکل کېږي د دوی اکثره بـه د قـانوني پـه ګټـه تېـر شـي، خـو کـه کوم یو تېر نه شي، نو بیا د قانوني پر رایو منفي تاثیر کولای شي.

دغه راز د احمدشاه مسعود د کورنۍ په استازیتوب احمدضـیاء مسعود که له کرزي سره ربښتیا هم ولاړ وي، نـو پـه تاجـک مېشـتو سیمو کې د ښاغلي قانوني زیاتې رایې اوبه کولی شي. پـه پښـتون مېشـتې سـیمو او د نـورو لږکیـو لـه سیمو څخـه، د یـاد وړ رایـو پـه ترلاسه کولو کې د قانوني د بري اټکل کم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دې ټولو برياوو او نيمګړتياوو سره سره قانوني تر بل هر کانديد زيات کرزي ته خطر دی، خصوصاً که انتخابات دويم پړاو ته ولوېږي او قانوني له دوستم او نورو لږه کيو سره ائتلاف وکړي، نو دا خوا نوره هم پياوړې کېږي. د قانوني غټه اشتباه اوس دا ده چې د تاج محمد وردګ په شان يو شخص يې د ځان مرستيال وټاکه، وردګ نه يوازې په پښتون مېشته سيمو کې محبوبيت نه لري، بلکې ټول ورسره مخالف دي، قانوني که د تاج محمد وردګ پر ځای کوم با اعتباره پښتون مرستيال ټاکلی وای، کولای يې شول يو زيات شمېر رايې راخپلې کړي، خو دې کې هم هېڅ شک نه شته چې هېڅ با اعتباره پښتون به قانوني سره دې معاملې ته حاضر نه شي.

دريم- جنرال عبدالرشيد دوستم: د جنرال عبدالرشيد دوستم د نفوذ ساحه يوازې ازبک لږکي دي، په هغو کې هم ډېر مخالفان لري، د ترکمنانو زياته برخه يې هم مخالفه ده. د انتخاباتو له لارې د جنرال دوستم واکمني يو مهال کار دی، خو دوستم کولای شي نورو ډلو او اشخاصو سره د يوه ائتلاف له لارې هغه ډله نسبتاً غښتلې کړي، امتياز هم ترلاسه کړي او خپل ځان په دې ډول په سياست کې دخيل کړي.

څلورم- همايون شاه آصفي: همايون شاه آصفي د ملت بابا اعليحضرت محمد ظاهر شاه سره خپلوي لري، که بابا پر همايون شاه آصفي د تاييد لاس راکش کړي، نو ددې احتمال شته چې په پښتون مېشته سيمو کې يو څه يا ډېر شمېر رايې راخپلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي کرزي ته سخت زيان ورسوي، خو داسې اټکل کېږي چې د ملت بابا به د پخوا په شان د هېچا ملاتړ هم ونه کړي، که داسې وشي نو همايون شاه آصفي به د هغه تر خپل تصوره هم کښته رايې وګټي.

پينځم- سيد اسحق ګيلاني: دې کې هېڅ شک نه شته چې د ګيلاني کورنۍ په زياتو پښتون مېشته سيمو کې زيات محبوبيت او مريدان لري، خو دا محبوبيت تر ډېره کچه مذهبي دی نه سياسي، خلک اوس تر ډېره حده دا تفکيک کولای شي چې مذهبي او سياسي ارزښتونه سره بېل کړي. خو خپله سيد اسحق ګيلاني د خپل مذهبي اغېز ترڅنګ په افغانستان کې خپل سياسي نفوذ هم لري، خو دا دواړه اغېزې به يې هغه وخت لا زياتې وای چې د ګيلاني کورنۍ په سياست کې په يوه خوله وای. پيرسيد احمد ګيلاني د کرزي د پلوۍ اعلان وکړ او دا کار د سيد اسحق ګيلاني د نفوذ ساحه ډېره راتنګوي نو په دې ډول سيد اسحق ګيلاني د ډېرو رايو په ترلاسه کولو کې ازاد لاس نه لري، خو که سيد اسحق ګيلاني هر څومره کمې رايې هم وګټي، د انتخاباتو په لومړي پړاو کې د دې ټول زيان حامد کرزي ته رسېږي.

د پورته يادو شويو غټو کانديدانو ترڅنګ نور کانديدان هم شته چې په افغانستان کې ډېر زيات نفوذ نه لري او د دې ليکنې د اوږدوالي له امله ورڅخه تېرېږو.

دا ليکنه په داسې وخت کې ليکل شوې، چې تراوسه لا ټول کانديدان پر خپل دريځ ولاړ دي. د دې زيات اټکل دی چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاندیدانو شمېر تر دې راکم شي، یو له بل سره ائتلاف وکړي. د واک پر وېش معامله وکړي. نا اټکله پېښې رامنځته شي. انتخابات ټال شي، د کاندیدانو له جملې څخه څوک حذف شي او داسې نور ډېر اټکلونه چې هره ورځ يې امکان شته، خو تر دې دمه چې د کاندیدانو کوم جوړښت دی او پر هېواد کومه سیاسي فضا خوره ده او که دا فضا همداسې دوام ومومي، ددې ډېر زيات احتمال دی چې ښاغلی حامد کرزی به د جمهوري رياست د ټاکنو ګټونکی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمدګل خامومند

(د خوشال د دستار سړی)

دا لیکنه د هیلې مجلې د ۱۳۷٦ل کال په ٤مه ګڼه کې خپره شوې ده.

لوی خان خوشال بابا په خپل مشهور اثر (دستارنامه) کې د یو ایډیال شخصیت، ټولنیز مشر او سیاستمدار لپاره ((شل هنرونه او شل خصلتونه)) ټاکلي دي. په دې شلو هنرونو او خصلتونو کې د ځان پېژندنې ، پوهې، شعر، سوداګرۍ، د نسب د څېړنې، د انځورګرۍ، د اولادونو د روزنې، د ښکار، د لیک او نور هنرونه او د مشورې، چوپتیا ، نارینتوب، توکل، د عدل او انصاف، د ملک انتظام، د همت او نور خصلتونه شامل دي. د خوشال په نظر حمیده خصلتونه ډېر دي خو دا شل هنرونه او شل خصلتونه داسې دي لکه سترګې، چې د چا سواد وشي. نور هر کتاب په خپله لولي. دبابا په نظر که چېرې دا هنرونه په یوه شخص کې شته شي، نو (د دستار) د تړلو لایق ګڼل کېدی شي، که نه هسې خو:

چې دستار تړي هزار دي - د دستار سړي په شمار دي

خوشال بابا د خپل ژوند په اوږدو کې د همداسې یو شخص په لټه کې و، خو هغه وخت لکه چې څوک د بابا د ایډیال او بشپړ شخصیت په تله پوره برابر نه شول، یوازې خپله خوشال بابا و، چې د انساني شخصیت دا پوړۍ یې وهلې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا په پښتنو کې داسې شخصیتونه لکه میرویس نیکه(رح) او ستر احمد شاه بابا په پښتني تاټوبي کې وټوکېدل چې نه یوازې د لوی خان د مشرتابه د اصولو په تله برابر وو، بلکې د هر هغه ارمانونه او هیلې چې د بابا په ژوند کې پوره نه شوې، هغه دوی پوره کړې.

په شلمه پېړۍ کې لوی ښتن تعالی پر پښتنو یو بل شخصیت چې د خوشال د ایډیالونو ممثل دی، ولوراوه، دا شخصیت محمد ګل خان مومند دی، چې د خوشال د توري او پښتونولۍ روح یې په اند، وینه او روح کې ځپې وهلې. دی یو ځو ګامه نور هم وړاندې لاړ او د هغه ستم ستونی یې ومروړه، چې پېړۍ پېړۍ یې زموږ ژبې ته زندۍ ور اچولې وه.

دی د خوشال غوندې هم تورزن و، هم یې پوهه لرله، هم شاعر و، هم ژبپوه و، هم ورته خپل اصل نسب معلوم و، هم د هېواد د نوي پښت پر ملي روزنه پوهېده، هم مېړنی و، هم یې د عدالت او انصاف تله په لاس کې وه، هم ډوډۍ مار و، هم یې پر خدای(ج) توکل و او هم د ملک د انتظام پر چارو پوهېده، دی نه یوازې د ځان په روحیاتي پېژندنه پوهېده، بلکې د خپل هېواد او قوم د قومي هویت او ځانګړتیاو د ساتنې او پالنې لپاره یې بې دریغه هلې ځلې هم کولې. ده ژبه د قوم پېژندنې اساسي لامل باله، نو ځکه یې په دې برخه کې داسې ستر کارونه وکړل،چې پښتانه یې تر عمره هېرولای نه شي، ده د وخت نا پښتو ژبي پښتانه واکمنان دې ته اړ کړل، چې د هېواد د ملي او رسمي ژبې په توګه د پښتو حقوق ومني، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځنده ادبي بهير يې جوړ کړ، چې د ژبې د پالنې او بډاينې لپاره يې اغېزمن کارونه وکړل، ان خبره يې تر دې را ورسوله چې پښتو ژبه له يو زر کلن ستم نه خلاصه او د نورو سياله شي. ده د خپل ژوند تر وروستي بريده له پښتنو سره خپله دا مينه وپالله او د ډېر سپين ږير توب پر وخت او د ژوند په وروستيو کې يې هم، همدا ويل: "پښتو پښتو به وايم که وم وم که نه وم نه وم". دى د همدې هيلې او مبارزې په بهير کې سپين ږيرى شو، بابا شو،خو پښتو يې ځوانه کړه (ته شوې د پښتو غزله ځوان زه دې بابا کړم). دى بابا شو،خود پښتو بابا، ځکه يې نو اوس شعوري پښتانه د شلمې پېړۍ د ((پښتو بابا)) په نامه يادوي.

د يو ملي مشر لپاره د خوشال خان بابا د شلو خصلتونو په منځ کې يو هم د ملک د انتظام خصلت دى، د شلمې پېړۍ پښتو بابا د ملک په چارو، انتظام او سمبالښت کې تر هر چا زيات دقيق و، ده له نن څخه تقريباً شپږ لسيزې وړاندې د هغو زرګونو نيالګيو تر څنګ چې اوسپنيز افغان واکمن (امير عبدالرحمن خان) او ځينو نورو مشرانو له خوا د هېواد په هغو سيمو کې چې د پرديو له خوا ورته په راتلونکي کې خطرونه متوجه کېدى شول، نور زرګونه نيالګي کېنول او بيا يو وخت داسې هم راغى، چې شپېته کاله وروسته د بابا د لاس نيالګي ثمر او مېوې ته رسېدلي وو، لوى ښامار (شوروي اتحاد) له ډېرې پخوا، افغانستان ته سترګې نيولې وې، خو کله چې يې په ښکاره يرغل پيل کړ، نو ټول نيتونه يې رسوا شول، دوى لومړى د ټول افغانستان د نيولو خيال کړى و او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هندوکش غرونه يې خپله دفاعي کربنه ګڼله. په همدې وجه روسانو د لس کلنې جګړې په ترڅ کې د جګړې زيات اورونه د افغانستان په شمال- ختيځ، جنوب، لويديځ او جنوب غرب سيمو کې بل کړي وو او ورو ورو يې په شمال کې د پښتنو د تضعيف او کمونې لپاره کار کاوه، ددې لپاره يې افغان ضد او ملي ضد عناصر هم وروزل، کله چې روسان په افغانستان کې پر خپلې ماتې باوري شول، نو خپل رول او نيت يې د ((اقليتونو حقوقو!)) تر شعار لاندې ځينو خاصو ډلو، ډلګيو او عناصرو ته وسپارل، هغوی هم د روسانو شعار او تبليغ او د هېواد د ټوټه کولو نيتونه ښکاره کړل. خو ملي مفکرين او مشران پر دې پوهېږي چې خپل هېواد څنګه له لرې او نږدې خطرونو وژغوري.

اوسپنيز واکمن امير عبدالرحمن خان او نور پر دې پوهېدل چې د روسانو د نيتونو سترګې خېرنې دي، نو ځکه يې د يو اوسپنيز مورچل په توګه له افغان قومونو يو دېوال جوړ کړ او په اکثرو هغو پوله ييزو سيمو کې چې له بهرنيو هېوادونو څخه خطر راولاړېدلای شو، ځای پر ځای کړل، پښتو بابا محمد ګل خان مومند د افغاني تولنې د لاافغاني کولو لپاره د تېرو مشرانو هيلې لاپسې وغوړولې او افغان قومونه يې سره داسې واوبدل او واوډل چې اوس يې هېڅوک جلا کولای نه شي. په اوسني سياسي، پوځي بهير کې يو مطرح شخص په يوه خصوصي غونډه کې وويل: ((موږ د شمال له پښتنو څخه ډېر خوشاله يو، ځکه دوی د هېواد د تجزيې مخه ونيوله)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو بابا نه یوازې د هېواد د جغرافیایي جوړښت په پام کې نیولو سره د قومي توازن د برابرولو په لاړ کې درنې کارنامې کړې، بلکې افغانان یې له ښاري ژوند او د سوداګرۍ له چارو سره هم ښه بلد کړي او کوم امکانات اوفکر چې هغه وخت د ده په واک کې وو، هغو ته یې ورکړي. د هېواد د اولادونو د روغې پالنې او روزنې په نیت یې هغوی ته په خپله ژبه ښوونځي جوړ کړل او په سلګونو نور علمي او ملي کارونه.

خوشال بابا همدغسې یو شخصیت د دستار لایق بولي چې خپلو خلکو او خپل هېواد ته همداسې ستر خدمتونه او سترې کارنامې وکړي، اوس له دې فاني نړۍ څخه د محمد ګل خان مومند د تګ ډېر کلونه کېږي، خو د هغه د کارنامو او لاس کېنولو نهالګیو مېوه او ثمر موږ، زموږ ژبې او زموږ هېواد ته رسېږي، نو لازمه ده چې دی د شلمې پېړۍ د پښتو بابا، ملي مفکر، غازي او د لوی خان خوشال بابا ایډیال شخصیت (د دستار سړی) وبولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د استاد رشاد سياسي شخصيت

دا ليکنه ما د مرحوم استاد اکاډيميسن پوهاند عبدالشکور رشـاد د مړينې د څلوېښتی په درناوي کړې وه او بيا د استاد په ياد د مقـالو پـه يوه راټوله شوې ټولګه کې چاپ شوې ده.

کله چه مـوږ د پښـتـو اد بيـادتو تـاريخي بهيـر او د افغـاني ټولنې د ودې ا و تکامل بېلابېل پړاوونه ګورو، نودليکوالی او سياستوالی او ليکوال او سياستوال ترمنځ يو عجيب تـوازن او تناسب او يـو پـر بـل بانـدي مقابـل اغېزمـو ترسترګو کېږي. امير کروړ جهان پهلـوان هـم شـاعر، ليکـوال او سياسـتوال و، پيـر روښـان هـم ليکوال او سياستوال و، ناز و انا او زرغونـه انـا هـم ليکـوالې او سياستوالې وې، خوشال اود هغه

ټولـه کـورنی ليکوال او سياسـتوال وو. دميـرويس نيکـه کـورنیهم دليکوالی او سياستوالی دا اصل پاللی، بي بي زينبې د يوې پخې شـاعرې او سياسـتوالې پـه توګـه لاتـر اوسـه د تـاريخ حافظـه تانده ساتلې، احمد شاه بابا او د هغه کورنیهم د سياسـتوالی تـر څنـګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ درنه پانګه لري، خپله احمد شاه بابا د دېوان خاوند و. لنډه داچې دا بهير له اميرکروړه يا هم ان تر هغه دمخه پيل شوی او دادی د پښتو معاصرو ادبياتو په پيل سره لاهم نه تمېږي؛ سراج الاخبار جريدې کې اکثره خپاره شوي مطالب په هغوليکوالو پورې اړه نيسي چې هم ليکوال وو او هم سياستوال، علامه محمود طرزي، عبدالهادي داوي، مولوي صالح محمد کندهاري او نور تهول، ليکوال او سياستوال وو. په اماني دوره کې عبدالرحمن لودين او نورو د سياستوالۍ او ليکوالۍ دا دود وغځوه او تر سقاوي اړو دوړ وروسته، محمد ګل خان مومند د خوشال ددستار دسړي په شان د ليکوالۍ او سياستوالۍ مزي لاپسې وېېيل او دسياست په مټ يې پښتو ژبې او ادب ته داسې ستنې ودرولې چې تر هغه وروسته پرې زموږ د ملي ژبې اوادب ډېرې رنګينې ماڼۍ ودانې شوې، داعليحضرت محمد ظاهر شاه په پېرکې بيا هم د ليکوالۍ او سياستوالۍ مزي سره و نه شليدل، د پښتو ادب پينځو ځلاندو ستورو دويښ زلميانو د ملي سياسي غورځنګ په جوړونه او پرمخبيونه کې اغېزمن رول ولوباوه او د ملي سياسي افکارو په پنځونه او خورونه کې يې کارنده ونډه واخيسته.

استاد عبدالشکور رشاد هم دپښتو ادبياتو د شپږم ستوري په توګه دويښ زلميانو په ملي سياسي غورځنګ کې د فعالې ونډې له امله همدا دود و پاله او دو لسواکۍ په لسيزه کې دملي مترقي ديموکرات ګوند دنشراتي ارګان(مساوات) جريدې د امتياز خاوند په توګه يې د عملي سياست او ليکوالۍ ترمنځ اړيکي وساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو د معاصرو ادبياتو د ټول پېر په ګډون ، له امير کروړه رانيولې بيا تر ۱۳۵۲ تر ۱۳۵۷ کلونو پورې ټوله موده کې په عملي او نظري سياست کې د ليکوالو ګډون د ملي افکارو د خورونې ، د ملي وياړونو د انځورونې او ملت جوړونې سبب شوي او پر يوه مستقيم خط يې همدغه ملي ارمانونه پاللي او تعقيب کړي دي.

يانې دا مهال سياسي ملي وفادارۍ په اسانۍ سره د اختناق او امتياز پر وړاندې خپل لورى نه بدلاوه.

ځکه نو که چا دا مهال سياسي ليکوالي هم کړې، اکثره يې په ولس کې منښت او ګرانښت لري. تر ۱۳۵۷ ل کال وروسته چې په هېواد کې سياسي بحران رامنځته شو، نو ورسره سم د سياسي باور او سياسي وفادارۍ د ادلون بدلون کړکېچ هم رامنځته شو . همدغه وخت سياسي ليکوالۍ يا سياستوالوليکوالو د اکثرو ليکنو تګلورى هم وخت پر وخت بدل شو .

همدا مهال د ولس پر ذهن د سياسي ليکنو پر وړاندې د بې باورۍ فضا خوره شوه. د وخت غوښتنې، د نظامونو د اختناق او امتياز فشارونو هم اکثراً مطرح ليکوال دې ته اړ وېستل، چې د يو او بل لوري په ګټه ليکنې وکړي او هم ځان په مستقيم ډول له عملي پلوه د هغوى په ليکه کې ودروي.

خو استاد عبدالشکور رشاد د ويښ زلميانو له پاخه ملي سياسي تحريك څخه هغه پخه ستنه وه چې دا مهال لا پر خپل ځاى او خپل دريځ ولاړه وه. استاد نه يوازې د افغانستان، بلکې د سيمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کچه داسې یوه درنه علمي او اکاډیمیکه څېره وه، چې هر نظام ته د تائید سرخوځونه او اشاره یې هغه نظام ته د مشروعیت د ښښنې مانا لرله. دا په داسې حال کې وه چې تر ۱۳۵۷ ل کال وروسته ټول نظامونه د مشروعیت له همداسې یو ستر چلینج سره مخامخ وو. خود هېڅ نظام واکمن پر دې بریالي نه شول چې د زور او زرو په مقابل کې د استاد له علمي او سیاسي وزن څخه د خپل نظام د مشروعیت لپاره ګټه پورته کړي.هر نظام چې په کابل کې واکمن و، یو ځل یې ضرور مغرور مشرتابه د استاد د فقیر خانې ور ټکولای او په خپل نظام یې کې استاد ته د لوړ منصب دور کړې بلنه ورکړې.

خو هغه هېڅکله د امتیاز دې ډول خوړلنیو ته د خپل احساس سر ټیټ نه کړ. ان تر دې چې یو وخت استاد په علمي اواکاډیمیکو اداروکې د خپل پخواني ماموریت له دوام څخه هم ډډه وکړه او دکار دا ډول دوام یې هم دنظام مشروعیت او هغه ته د ګټې رسونې په مانا انګېره. یوه غوره بیلګه یې هم په شپېتمو کلونو کې د وخت د حکومت له خوا داکاډمیسین او کاندید اکاډمیسین علمي رتبو ورکړه وه، حکومت استاد لومړی علومو اکاډمی ته راوبوله، خو هغه دا بلنه ونه منله، بیایې ددې علمي رتبې لپاره دخپلو سوانحود ور لېږلو بلنه ورکړه، خواستاد بیاهم خپلې سوانح ور ونه لېږلې، نو د وخت حکومت مجبور شو، چې دهغه سوانح دهغه ماموریت له اسنادو څخه تر لاسه کړي او دا علمي رتبه کورته ورولېږي. دوخت حکومت دالورېینه د زړه له تله نه وه، د مجبوریت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې وه، ځکه چې دا مهال دټول هېواد په کچه تر استاد رشاد لوړه علمي ستنه نه وه، نو که حکومت استاد ته دا علمي پوړۍ نه وای ورکړې، نو تر هغه ټیټو کسانو ته د دا ډول علمي رتبوورکول په اتومات ډول خپل مشروعیت له لاسه ورکاوه.

دتنظیمي واکمنۍ پرمهال یو ځل بیا واکمنو داستاد احساس او ملي وزن دازموینې په تله کې واچوه، دامتیاز او اختناق له دواړو میتودونو څخه یې کار واخیست، خو استاد یې له خپل دریځه یوساتې متر هم ونه خوځوه، همدا مهال، چې کابل په وینو او د اور په لمبو کې لمبول کېده، دملګرو ملتو او ځینو افغانانو له خوا به افغانستان ته دپخواني پاچا اعلیحضرت محمدظاهر شاه دبېرته راتګ یونیم غږ پورته کېده، اکثرو وسلوالوتنظیمونو په تېره بیا مغرورو بنسټپالو تنظیمونو به په یوه خوله دهغه دراتګ مخالفت کاوه، همدا مهال استاد دهمدې بنسټپالو تړلو سرتمبه مشر ته یو لیك ولېږه او په هغه کې یې لیکلي وو، چې له اعلیحضرت سره مخالفت نه ستا په ګټه دی او نه دملت. داعلیحضرت په رد کې باید تاسو له ډېر تعقل څخه کارواخلئ، نه له احساساتي چلند څخه، استاد په دې لیك کې ددې تنظیمي مشر دمخالفت له امله اوږدو احتمالي ملي او قبیله یي جنګونو ته هم په پرده کې اشاره کړې وه، خو هغه وخت هغه تنظیمي مشر استاد په قبیله یي فکر او خولو کې ډوب وباله او ویې ویل چې ما فکر نه کاوه چې استاد رشاد به هم قومیت پالي. لس کاله وروسته بیا داسې وخت راغی، چې همدا بنسټپال دکابل هوایي ډګرته داعلیحضرت هر کلي لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل او بیا وروسته یې دهغه لپاره مجللې مېلمستیاوې هم وکړې. خو استاد بیا په دې هرکلي او مېلمستیاوو کې ګډون ونه کړ. ترتنظیمي اختناق او اړو دوړ وروسته دیوه بل اختناق لړۍ پیل شوه، دطالبانو نظام پرکابل او دهېواد په زیاتو سیمو واکمن شو، دهېواد دملایي اوتحصیل کړي قشر ترمنځ یو غټ درز او تضاد رامنځته شو، هېڅ داسې څرك او څراغ نه لیدل کېده، چې له دې درز څخه هېواد ته دراپیدا کېدونکي خطر دمخنیوي لپاره هڅې وکړي او د طالبانو داغزن چاپېریال او چلند په مهارولو او کنټرول کې مرستندوی او دهغوی د فشار دکمولو سبب شي. طالبانو دا مهال دهېواد ټول روشنفکره او تحصیل کړی پاړ کی دنابودۍ له ګواښ سره مخامخ کړی و، استاد په ډېر دقت سره ددې خطر مخنیوي ته راودانګل او د افغانستان په علومو اکاډمۍ کې یې دپخواني ماموریت د بیا ژوندي کولو له لارې وغوښتل د طالبانو او روشنفکره قشر ترمنځ دیوه پله حیثیت غوره کړي، استاد ددې ملي خطر دکمولو لپاره ډېرې هلې ځلې وکړې، خو کله چې یې ولیدل باران پر کاڼوباندې اثر نه کوي او طالبانو دخپل سپوره منطق له اسه نه کوزیږي، نو خپله لاره یې بېله کړه، طالبانوته داستاد ملي دریځ هغه وخت لاښه پسې څرګند شو، چې په اطلاعاتو او کلتور وزارت کې، دیو جوړ شوي سیمینار په ترڅ کې، دیو اغزن طالب چاروا کي له خوا دوینې زلمیانو په غورځنګ کې دګډون له امله پر استاد دګناه پېټی بار شو، خو استاد دهغه بحث په ترڅ کې په ډېر افتخار او جرئت سره ورته وویل: "هو! زه وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمی وم، ویښ زلمی یم او ویښ زلمی به یم" دې خبرې سره دسیمینار طالب او ناطالب برخوال هك حیران شول او استاد له سیمیناره دکور پر لوري رهي شو. اوس چې د طالبانو د وهم او اختناق ښاماروژل شوی، کېدی شي ځینو خلکو ته دایوه معمولي خبره ښکاره شي، خو هغه چا چې دطالبانو په اغزنې واکمنی کې شپې ورځې تېرې کړي، هغوی ته داستاد دا حرکت دسیاسي او اخلاقي جرئت یوه شهکاره بېلګه ده.

کله چې دطالبانو مشر په هېواد کې دیو ستر فرهنګي جرم دسرته رسونې (دبامیانو دتاریخي بتانو دماتولو) فیصله وکړه، نو استاد په همغو شپو ورځو کې دطالبانو مشر ملا محمد عمر ته یو لیك ولېږه، په لیك کې په واضح ډول او په ټینګه غوښتنه شوې وه چې ددې تاریخي اثارو ړنګونه افغانستان ته یو نه جبرانېدونکی زیان دی او خپله طالبانو ته یې هم عواقب ښه نه دي. یو زورور واکمن ته دقدرت داوج پرمهال د دا ډول څرګند لیك لېږل، یوازې داستاد رشاد غوندې دپخې ارادې خاوند کولای شي او بس.

کله چې طالبان د قدرت له نیلي راوغورځول شول او یو ځل بیا یې زړو ازمایل شویو ځای ونیو، نو یو ځل بیا د استاد رشاد جونګړې ته دکورنیو او بهرنیو واکمنو بهیر ورمات شو. تر دې وروسته دلنډ مهالې ادارې له مشر نه نیولې بیا تر دویم او درېیم لاس چارواکو ټولو له استاد څخه په دولت کې دګډون هیله وکړه، خو استاد بیا هم د قناعت پرتخت ناست و، څوکۍ او مقامونه ورته د بادبڼې ښکارېدل، همدا مهال دملګرو ملتونو ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازي لخدار براهيمي هم د استاد کورته، په حکومت او روانه سياسي پروسه کې، دهغه دګډون لپاره، هغه ته ځانګړې مراجعه وکړه، خو استاد دلخدار براهيمي بلنه ونه منله. دا د استاد دعملي سياسي شخصيت څو ښېلګې وې، چې په لنډيز سره ورته اشاره شوه، په نظري سياست کې دهغه په ښېلا ښېلو ليکنو خصوصاً په شعرونو کې دهغه د شخصيت انځور په ډېر ښه ډول ليدلای شو، که په عملي او نظري سياست کې داستاد د برخې اخيستنې ټولې ښېلګې مونږ په دقت سره له نظره تېرې کړو، نو په څرګند ډول به راته جوته شي، چې استاد د خپلې ليکوالۍ يا فکري بلوغ له پيله بيا تر ابدي سفر پورې يو مستقيم ملي سياسي خط تعقيب کړی او هېڅکله هم اختناق او امتياز پردې نه دی برياليی شوی، چې دی له خپل ملي، هوډ، دريځ او لارې واړوي، او يا يې هم په سياست کې پر منحني او منکسرې کرښې تګ ته مجبور کړي، دسياسي شخصيتونو په ارزونه کې د زمان او مکان حالات، داختناق او امتياز د فشار دوه غټ فکتورونه ډېر مهم دي، هر سياسي يا فرهنګي شخص چې دوخت له حالاتو سره پر وخت مبارزه کړې، داختناق او امتياز د فشار له دواړو حالاتو څخه بريمن راووځي، نو دا ډول شخصيتونه مثبت ګڼل کېږي او دعامه منښت او ګرانښت جوګه ګرځي او ان دروحانيت مرتبې ته رسيږي. زما په نظر استاد رشاد له سياسي پلوه همداسې يو شخصيت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځو حقوق شعار دی که ضرورت؟

دا لیکنه د ناهید مجلې په لومړۍ ګڼه کې چې د ۱۳۸۱ل کال له (زمري-تلې) سره سمون خوري، چاپ شوې ده.

په افغانستان کې داسې یو دود چې شعارونه یو ډول وي او عملونه بل ډول، نیتونه صفا وي، خو تدبیرونه کمزوري او نیمګړي، وینا خوږه وي خو عمل تریخ، لباسونه سپین وي خو زړونه او فکرونه تور او تیاره، داسې ډېر کم خلک او کمې سیاسي ډلې لیدل شوي، چې شعار او وینا یې له عمل سره سمون خوري، له همدې کبله اوس شعارونو خپل ارزښت له لاسه ورکړی او خلکو ته سترګیا پېښبوي، پر سیاسي ډلو هم د خلکو باور کمزوری شوی، د خاین او خدمتګار مفاهیم هم کله کله یو د بل پرځای کارېږي. د اعتماد او باور په دغسې یو بحراني حالت کې که څوک ډېر ښکلي او شفاف (راڼه) شعارونه هم ورکړي او د عملي کولو لپاره یې هم د زړه له تله هڅه و هاند وکړي، نو بیا به هم د ډېرو خلکو باور ځکه راخپل نه کړای شي، چې تر دې دمخه د شعار او عمل د انطباق څېره رڼه نه ده تېره شوې. ((د ښځو حقوق)) اوس په افغانستان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغسې یوه موضع ده. ښځې په افغانستان کې له کلونو څه چې له پېړیو راهیسې له خپلو اکثرو حقوقو څخه بې برخې وې او د طالبانو په واکمنۍ کې خو بیا د ښځو پر حقوقو داسې چاړه راکاږل شوه، چې هېڅ ځانګې یې خپل سر نه شو پورته کولای، ددغه کرکجن او تاوجن اختناق تر ختمېدو وروسته یو دم د ښځو د حقوقو مسئله دومره ګرمه شوه، چې اوس د ښځو څه چې ان د جهادي ملایانو په خوله کې هم د ښځو د حقوقو مسئله اوري را اوري، روښنفکران او دیموکراتان خو لا پرځای پرېږده، هغوی خو وايي چې دا خو زموږ د مبارزې اساسي برخه ده، د طالبواکۍ تر ړنګېدو وروسته په هېواد کې یوه تر ټولو ګرمه مسئله همدا د ښځو د حقوقو موضوع ده، اوس د ښځو د حقوقو د ترلاسه کولو او دفاع لپاره نه یوازې خپلواکې ټولنې جوړې شوي، بلکې ځینې انجیوګانې هم په دې برخه کې د شعار او عمل تر بریده کار کوي او دولت هم د ښځو د چارو لپاره یو ځانګړی وزارت جوړ کړی دی.

دا طبیعي خبره ده چې شعارونه ډېر شي، عملونه کمېږي، اوس یو ځل بیا د ازمون وخت رارسېدلی دی، اوس به معلومېږي هغه ټولنې، دولتي او نا دولتي موسسې چې د ښځو د حقوقو شعارونه پورته کوي عملاً یې د ښځو د ژوندانه د ښه والي لپاره څه کړي او څه کوي؟

ایا یو ځل بیا خو به تېره تجربه نه تکرارېږي، چې عملونه تر شعارونو قربان شي او یو ځل بیا د بې باورۍ فضا رامنځته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کې هېڅ شک نه شته چې ښځه د ټولنې نیم بدن دی، هر کله چې په ټولنیز، سیاسي او عملي ډګر کې د ښځو فعال ګډون محسوس نه وي، نو دا ددې مانا لري چې نیمه ټولنه فلج او له فعالیته غورځېدلې ده.

ښځې له نارینه سره برابر حقوق لري او دواړه باید له خپلو ټولو حقوقو برخمن شي، که یو نارینه د ژوند، زده کړې او د بیان له ازادۍ څخه برخمن وي او د ټولنې د یو متمدن انسان په توګه وده وکړي، نو هغه هېڅکله د ښځو د حقوقو مخالفت نه کوي، که څوک غواړي په افغاني ټولنه کې په اسانۍ سره ښځې له خپلو حقوقو برخمنې کړي، نو ښه لاره یې داده چې د نارینه او ښځو حقوقو ته د وخت او ځای له پلوه په موازي ډول کار وکړي، ځکه که یوه خوا هم له خپلو حقوقو بې برخې شي، پر بله خوا ناوړه اغېز کوي، اوس په ټولیز ډول د ټولو افغانانو او په تېره بیا د ښځو د حقوقو د ترلاسه کولو لپاره د پخوا په انډول ډېر ښه شرایط برابر شوي، له دې حالاتو څخه باید ښه عملي او مثمره ګټه پورته شي.

د ښځو د حقوقو ترلاسه کول په واقعیت کې د ټولنې یو ستر ضرورت دی، دا اړتیا باید پوره شي او افغان مېرمنې له خپلو ټولو حقوقو څخه برخمنې شي، خو دې ټکي ته مو باید ژور پام وي، هسې نه چې ښځې په دې شعارونو کې بېخي ورکې شي، یو ځل بیا تېرې تجربې تکرار شي او بیا هم په ټولنه کې د بې باورۍ فضا رامنځته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهران په کابل کې

دا ليکنه د طالبانو تر ړنګېدو وروسته په افغانستان کې د ايران زيات واک وځواک په باب د اندېښنې په توګه ليکل شوې وه، په هوسي، او ښکلا مجلو کې چاپ شوې هم ده او دادی دلته يې يوځل بيا قدرمنو لوستونکو ته وړاندې کوو:

هسې خو له پېړيو او په تېره بيا له لسګونو کلونو راهيسې پر افغانستان د ايران کلتوري تاثيرات موجود و، خو په کابل کې د اسلامي جميعت او پر ځينو برخو د وحدت ګوند د نيمواکه واکمنيو په بهير کې دا تاثيرات لاپسې جوت او ځرګند شول، د اسلامي جميعت مشر خو په ايران کې افغانستان او ايران يو ژبي هېوادونه وګڼل او له ايران څخه يې د زيات فرهنګي او ژبني اغېز شيندني هيله وکړه، د وحدت ګوند بنسټ خو هسې هم په ايران کې ايښودل شوی، ريښې يې هم له هماغه ځايه خړوبېدلې او خړوبېږي، ځکه خو يې تر هرڅا زيات ځان د امام خميني د خط پيروان ګڼل او ايران پالنه يې خپله اصلي دنده شمېرله، د ايران فرهنګي، ژبني، مذهبي، اقتصادي او سياسي تاثيرات هغه وخت لاپسې زيات شول چې د طالبانو حکومت د امريکايي پوځونو په لاسو ړنګ او واک يو ځل بيا اسلامي جميعت، ملي اسلامي جنبش او اسلامي وحدت ګوند، چې درېو واړو ته د ايران مرستو د نوش دارو حيثيت درلود،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسته ورغی. لکه څنګه چې د افغان ـ شوروي په جګړه کي د جګړې درونـد زيـان شـوروي اتحـاد او پـه خپلـه افغانسـتان وزغمـه، خـو امتياز يې نورو هېوادونو په تېره بيا پاکستان واخيست. دغسـي د طالبـانو د سـقوط بـار د امريکـا متحـده ايـالاتو او نـورو هېوادونـو اوچت کړ، خـو ګټـه پـه کـې تـر هرچـا زياتـه ايـران وکـړه. د اسـلامي جميعـت او وحـدت ګونـدونو ځواکونـه چـې کابـل تـه د طالبـانو تـر سـقوط وروسـته سـم لاسـي داخـل شـوي وو، د حکومـت اکثـره حساسي، فرهنګي، سياسي، اقتصـادي او تخنيکـي څـوکۍ يـې اشغال کړې، آن د هېواد نږدې اکثره بهرني روابط او استازۍ هم د ايران پلوه ډلو تر کنټرول لاندې راغلل. د هېـواد پـه غـرب کـې داسـې ايران پلوه اشخاص يو ځل بيـا واکمـن شـول، چـې کلونـه کلونـه پـرې ايران خپله پانګه لګولې وه، ايران په افغانسـتان کـې د حکومـت لـه دغه حالت نه د خپلو ملي او سياسي ګټو لپـاره اعظمـي ګټـه پورتـه کړه او په لسګونو ډوله قراردادونـه يـې لـه افغـاني اړخ سره لاسليك کـړل، دا قراردادونـه خصوصـاً د فرهنګـي ((همکـارۍ)) قراردادونـه داسې وو، چې د ايران په ګټه او په مجموع کې د افغانستان په زيان تمامېدلای شول.

ايران تر دې حده د افغانسـتان په کورنيو او ملي چـارو کـي دخيـل شو چې د اسلامي جميعت طرحه شوی سرود چې په افغانسـتان کـې اوس په وچ زور د ((ملي سرود)) په نامه غږېږي، په ايران کې کمپـوز شـوی او موزيکـال شـوی دی. پـه فارسـي ژبـه د افغانسـتان پـه ملـي سـرود کـي د ايـران خاصـه لېوالتيـا ده، کلـه چـې حامـد کـرزي تـه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنیو چارو په وزارت کې د احمدشاه مسعود د لوی عکس تر چتر لاندې د قدرت د انتقال مراسم ترسره کېدل، نو د جمیعت سرود ته د احترام په خاطر ټول ګډونوال پورته کړای شول، د ایران د بهرنیو چارو وزیر هم د دې غونډې یو واکمن مېلمه او یو ویناوال و، ده د خپلو خبرو په ترځ کې د دې سرود ډېر توصیف وکړ او ویې ویل چې دی یې تر ډېر تاثیر لاندې راووست، کله چې حامد کرزي ته واك ولېږدول شو، نو داسې تصور کېده چې د ایران واك او اغېز به د حکومت په دننه کي ورو ورو راکم شي، نه یوازې داسي و نه شول، بلکي خبره نوره هم بدتره شوه، ایران د خپل اغېز مزي نور هم وغځول او داسي وخت هم راغی چې کرزي صیب د شېخ محمدآصف محسني پر وړاندیز او غوښتنه د کابل حبیبیې لېسې ته مخامخ یوه ساحه د یو لوی فرهنګي او علمي مرکز جوړېدو لپاره د ایران په واك کې ورکړه.

عجیبه خبره دا ده چې دا ساحه د خوشال بابا د لېسې ملکیت و، یانې لیلیه وه چې کلونه کلونه ترې افغانانو ګټه پورته کړې، پرته له دې چې د چا ملکیت او حقوقو ته پام وشي او یا هغه معوضه شي دا ملکیت د ایران پلوه ډلو په واك کي ورکړل شو، اوس ایران په دې سیمه کي د یو لوی کمپلیکس د جوړولو کار بشپړ کړی دی او په نږدې راتلونکي کې به د ګټې اخیستنې لپاره تیار شي.

دا به په افغانستان کي د شیعه ییزم د پراختیا او د مذهب تر پردې لاندې د ایران د پراختیا غوښتنې یو اساسي مرکز وي، چې هر کال به په سلګونو تنه د مشخصې مذهبي زدکړې تر څنګ د ټاکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخې په پام کې نیولو سره سیاسي زدکړې محصلین روزي، دا کار به په افغانستان کې نه یوازې قومي ستونزې راولاړې کړي، بلکې د مذهبونو ترمنځ به د ټکر یوه اساسي وسیله هم شي، د دې پر ځای چې د مذهبونو ترمنځ تفاهم او پوهاوی رامنځته شي او د اختلاف ور ټکي په مذاکره او مناظره حل شي، اختلافات به نور هم ژور شي او بیا به ورو ورو فزیکي ټکر ته لاره اواره کړي، دا نه کنترولېدونکې احتمالي پېښې په داسې حالاتو کې رامنځته کېږي چې د افغانستان په نوي اساسي قانون کې د حنفي مذهب او جعفري مذهب دواړو د رسمیت خبره هم په ابهام کې تېره شوې ده.
په افغانستان کې د حنفي مذهب ژورې او عصري زدکړې نه شته او که څه هم دي، نو هغه په کلیوالو نا رسمي مدرسو کې له دودیزو کلتوري او فتاوي مسایلو سره د امتزاج له مخې ترسره کېږي، چې د پاخه منطق ستنې نه لري. په هند، پاکستان او ځینو نورو اسلامي هېوادونو کې چې د احنافو مدرسې او پوهنتونونه دي، هغو ټولو ته د سني مذهبه افغان طالبانو لاس رسی نه شته، یوازې د پاکستان د احنافو په مدرسو کې افغان طالبانو ته د زدکړې یو څه نا څه امکانات شته، چې هغه هم په منظم او سیستماتیک ډول نه دي او له کوم ځنډ او خنډ پرته یې څوک تر پایه پورې نه شي تعقیبولای. د افغانانو لپاره د پاکستان په دیني مدرسو کې یوه بله ستونزه هم شته او هغه دا چې هلته مذهبي زدکړې څه نا څه د داسې سیاسي اغېزو تر سیوري لاندې دي چې همېشه یې د افغانستان ملي ګټې زیانمنې کړې دي. نو که هلته څوک مذهبي زدکړې ترسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کړي، له سیاسي پلوه د افغانستان د ملي ګټو د زیان په بیه تمامېږي. بله خوا چا چې د ایران په دیني مدارسو کې زدکړې کړي، هغه د شیعه ییزم تر څنګ د ایران پالنې روحیه هم پالي. اوس چې د ایران سیاسي لاسونه د هېواد تر زړه (کابل) پورې غځېدلي، نو په افغانستان کې د ایران پالنې او ایران خوښونې روحیه نوره هم پیاوړې کېږي. د ایران د سیاسي مذهبي اغېز ترڅنګ د هغوی بله اساسي جبهه هماغه ژبنۍ او فرهنګي هغه ده، چې د اوسني حکومت په دننه کې د واکمنو فرهنګي او سیاسي چارواکو په ملګرتیا پر مخ بیول کېږي، ځیني ازادې ملت ضد خپرونې چې له بهرنیو سرچینو څخه خړوبېږي، هم په دې بهیر کې د ایران پالنې روحیه تعقیبوي. د ایران په لمسه په خپله د دولتي او نا دولتي خپرونو له خوا د افغانستان پر دودیزې ملي ترمینالوژۍ (اصطلاحاتو) څرګند یرغل، خپله د افغانستان له اساسي قانون سره ډاګیز مخالفت دی. کله چې څوك د افغانستان دولتي ټلویزیون، افغان ټلویزیون، طلوع، آیینه ټلویزیون او نور ګوري، نو د ګڼو ایراني اصطلاحاتو په کارولو سره فکر کوي، چې دا د ایران محلي ټلویزیوني چینلونه دي. عجیبه ده داسې شپه هم راغلې چې له دې یادو څلورو ټلویزیوني خپرونو څخه یو وخت څلور بېلا بېل ایراني فلمونه خپاره شوي، نو هلته له خلکو سره دا پوښتنه پیدا کېدله چې دا ټلویزیونونه لکه چې ایرانیانو ټېکه کړي که څنګه؟ د افغانستان د اطلاعات او کلتور وزارت خو له خپل نامه څخه نیولې بیا تر خپلو امکاناتو پورې تر زیاته بریده په خپل قدرت، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایـران پـالنې پـه چـوپړ کـې دی او د دې وزارت وزیـر ښـاغلي سـید مخدوم رهین خو ان د افغانستان له ملي ترمینالوژۍ څخه هم منکر دی او ویل یې: ((موږ اصلاً ملي ترمینالوژي نه لرو)). ایران په داسې حـال کـې چـې پـه افغانسـتان کـې د کلتـوري، مـذهبي او سیاسـي یرغلونو له لارې زیاتې بریاوې ترلاسه کړي، پـه اقتصـادي برخـه کـې هم تر هر چا دمخه دی. افغانسـتان د ایراني شیانو، نفتـو او نـورو تولیداتو لپاره تر ټولو ښه مارکیټ دی او په دې برخه کي نږدې دی چې لـه پاکسـتان او چـین څخـه د افغانسـتان اقتصـادي بـازار خپـل کـړي. ایـران نـه یـوازې د پاکسـتان پـه انـډول د نسـبتاً ښـو شـیانو د تولید له لارې د افغاني بازارونو د را خپلولو په حال کې دی، بلکې د حکومت په داخل کي د سیاسي نفوذ لـه لارې یې هم د دې زمینـه ځان ته برابره کړې، چې ډېر اقتصـادي قراردادونـه د ځـان پـه ګټـه را خپـل کـړي. هوټلونـه جـوړ کـړي، هـوایي شرکتونه پـرانیـزي او د لـوړ پوړو ودانیو د جوړولو قراردادونه وکړي. ایران په مجمـوعي ډول پـه افغانستان کې د لویو اقتصادي تاسیساتو د جوړونې مخالف دی، چـې لـه هغـې جملـې لـه ترکمنسـتان څخـه د افغانسـتان لـه لارې پاکسـتان او بیـا نـورو هېوادونـو تـه د غـازو او تېلـو نللیکـې غځـول دي، ایران غواړي دا نللیکه د ایـران لـه لارې تېـره شـي او اقتصـادي ګټـه یـې ایـران تـه پـاتې شـي، پـه همـدې وجـه پـه افغانسـتان کـې د مشخصـو سیاسـي اتنیکـي او پـوځي ډلـو ټپلـو د تقـویې لـه لارې د افغانستان سیاسي وضعه بې ثباته ساتي. لنډه دا چې اوس ایران د افغانستان په چارو کي په هر اړخیز ډول دخیل دی او که د خلاصون

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه دقيقه لاره يې و نه لټول شي، نو د روسيې او پاکستان په شان به د افغانستان د تباهۍ سبب شي. د افغانستان دولت ته په کار ده مخکې تر دې چې خبره د بحران حد ته ورسېږي د ایران د مذهبي، کلتوري، سیاسي او اقتصادي اغېز د کمولو لپاره یو دفاعي سیستم او حل لاره ولټوي او بیا هغه عملي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی په ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.
لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نومورې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نومورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو(UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لاتر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېرفرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي،په ګڼو چاپي، رادیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرګندبيان له امله د خلکو په زړونوکې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زهددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې،سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• مټکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هيلې — ګډه شعري ټولګه — دويم ۱۳۸۷
- نيمګړي ارمانونه — د حيران شعري ټولګه — دويم ۱۳۸۷
- د لوونو فصل — ګډه شعري ټولګه — دويم ۱۳۸۷
- د نازو انا ياد — د سيمينار د ليکنو ټولګه — دويم ۱۳۸۷
- د استاد الفت نثري کليات — داستاد الفت نثرونه — درېيم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مري — د اسحق ننګيال شعري منتخبات — دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر — دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر — دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر — دويم ۱۳۸۷

د- يونليکنې:

- د اماراتو سفر — د اماراتو يونليک — دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی — د اروپا يونليک — لومړی ۱۳۸۷
- دپښتنګون ترڅنډو — د امريکا يونليک — لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه — دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری — دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود — دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه — دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت — شپږم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل   دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې   دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي   دويم ۱۳۸۷
- انديال خوشال   لومړی ۱۳۸۷
- هيله د خپلو سريزو په لمن کې   لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري يون   لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر   لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې   لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ايډيال   لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې   لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سياسي کړليچ کې   لومړی ۱۳۸۷
- پښتو ليکنی سمون   لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ   لومړی ۱۳۸۷
- که نړيوال ماته وخوري؟   لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد يون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زيار کې ورته دنور زغم او اوسپلې هيله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

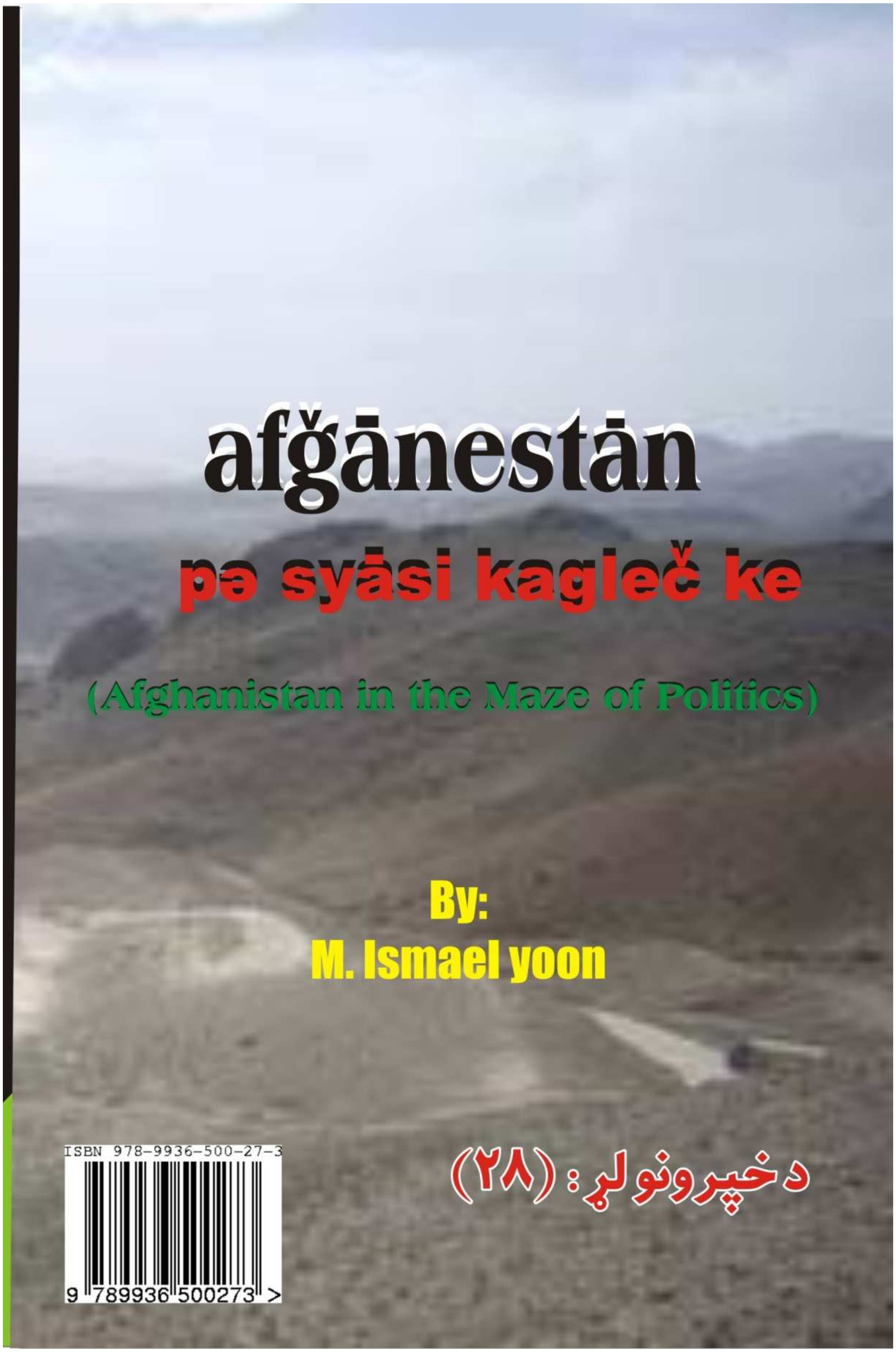

afǧānestān

pə syāsi kagleč ke

(Afghanistan in the Maze of Politics)

By:
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-27-3
9 789936 500273 >

د خپرونو لړ: (۲۸)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library